

МАЙКЪЛ КРАЙТЪН ПИРАТСКИ ШИРИНИ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2010

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

ПОРТ РОЯЛ

1.

Сър Джеймс Алмънт, назначеният от Негово Величество Чарлз II губернатор на Ямайка, по принцип ставаше рано. Това се дължеше донякъде на живота му на застаряващ вдовец, донякъде на неспокойния сън заради болките от подаграта и донякъде на климата на колония Ямайка — денят ставаше горещ и влажен малко след изгрев.

На сутринта на 7 септември 1665 г. всичко вървеше по обичайния начин — събуди се в покоите си на третия етаж на губернаторския дворец и отиде направо до прозореца, за да прецени времето и започващия ден. Губернаторският дворец представляваше внушителна тухлена сграда с червен керемиден покрив. Това бе единствената триетажна постройка в Порт Роял и предлагаше великолепен изглед към града. Долу фенерджиите правеха последните си обиколки, за да загасят уличното осветление. На Ридж стрийт сутрешният патрул от гарнизона събираше търкалящите се в калта пияници и труповете. Точно под прозореца изтрополи първата конска каруца, натоварена с бъчви прясна вода от Рио Кобра — на няколко мили от града. Иначе като цяло Порт Роял си оставаше тих и се наслаждаваше на краткия момент между времето, когато последните пияни пътешественици се строполяват в ступор, и началото на сутрешната суматоха на и около пристанището.

Погледът на сър Джеймс се насочи от тесните улички към пристанището с люлеещата се гора от мачти и стотиците кораби с всевъзможни размери, завързани по доковете. По-нататък се виждаше английски търговски бриг^[1] хвърлил котва оттатък плитчините, недалеч от рифа Ракъм. Явно беше пристигнал през нощта и капитанът благоразумно бе предпочел да изчака изгрева, за да влезе в пристанището на Порт Роял. Докато слънцето изгряваше, горните платна на брига бяха свити и две дълги лодки потеглиха от брега при Форт Чарлз, за да помогнат за извличането на кораба в пристанището.

Губернатор Алмънт, известен на местните като „Джеймс Десятъка“, защото настояваше една десета от заграбеното при

каперските експедиции да влиза в личната му хазна, обърна гръб на прозореца и закуцука мъчително през стаята, за да се заеме с тоалета си. Търговският кораб бе забравен моментално — точно тази сутрин сър Джеймс имаше неприятното задължение да присъства на обесване.

Предишната седмица войниците бяха заловили някакъв френски разбойник на име Лъоклер, обвинен за пиратско нападение срещу селището Охо Риос на северното крайбрежие на острова. Заради показанията на неколцина оцелели местни жители французинът бе осъден на смърт чрез обесване на публичното бесило на Хай стрийт. Губернатор Алмънт нямаше конкретен интерес към французина или начина на ликвидирането му, но бе длъжен да присъства в качеството си на представител на властта. А това означаваше една досадна официална сутрин.

В стаята влезе личният му прислужник Ричардс.

— Добро утро, Ваше Превъзходителство. Бордото ви.

Подаде му чашата и губернаторът я пресуши на един дъх. Ричардс постави на масичката тоалетните принадлежности — леген розова вода, по-малко легенче със смачкана мирта и купичка прах за зъби с кърпа за зъби до нея. Губернатор Алмънт започна ритуала под съпровода на съсъка на помпичката на парфюма, с които Ричардс освежаваше въздуха в стаята всяка сутрин.

— Топъл ден за бесене — отбеляза слугата и сър Джеймс изсумтя в знак на съгласие, докато поръсваше оредяващата си коса с пастата от мирта.

Губернаторът бе на петдесет и една и през последното десетилетие бе започнал да оплешивява. Не беше особено суетен, пък и в повечето случаи носеше шапка, така че плешивостта за него не бе толкова ужасяваща, колкото би могла да бъде. Въпреки това той вземаше мерки да ограничи косопада. Вече няколко години предпочиташе смачканата мирта — традиционен цяр, препоръчван още от Плиний. Освен това използваше паста от зехтин, пепел и стрити дъждовни червеи, за да не позволи на косата си да побелее. Тази смес обаче вонеше толкова отвратително, че я използваше далеч не така често, колкото би трябвало.

Губернатор Алмънт изплакна косата си с розовата вода, подсуши я с кърпа и заразглежда отражението си в огледалото.

Една от привилегиите на поста му като висш сановник на колония Ямайка се състоеше в това, че притежаваше най-доброто огледало на острова. То бе голямо почти цял квадратен фут^[2] и с отлично качество, без никакви изкривявания и дефекти. Беше пристигнало миналата година от Лондон. Получателят бе един местен търговец, но Алмънт го конфискува под някакъв претекст. Не беше над подобни неща и всъщност остана с впечатлението, че жителите на града го уважават повече заради подобни прояви на своеволие. Бившият губернатор сър Уилям Литън го бе предупредил в Лондон, че Ямайка „не е от особено обременените от морал райони“. През следващите години сър Джеймс често си припомняше тази фраза — подценяването бе изразено изключително умело. Самият той не можеше да се похвали с изящно слово; беше откровен до грубост и с определено холеричен темперамент — факт, който приписваше на подаграта си.

Докато се гледаше в огледалото, си помисли, че трябва да извика бръснаря Ендърс да подстриже брадата му. Сър Джеймс не беше красив мъж и си бе пуснал брада, която да смекчи остроото му като на невестулка лице.

Изсумтя срещу отражението си и насочи вниманието си към зъбите. Топна мокър пръст в пастата от стрита заешка глава, кора от нар и прасковен цвят и затърка енергично, като си тананикаше под нос.

Ричардс отиде до прозореца и погледна към пристигащия търговски кораб.

— Казват, че бил „Годспийд“, сър.

— Нима? — Сър Джеймс изплакна уста с малко розова вода, изплю я и подсуши зъбите си с кърпичката. Тя бе елегантно изделие от Холандия — червена коприна с дантела по ръба. Имаше четири такива, поредното малко удоволствие на поста му в колонията. Една от тях обаче бе съсипана от безмозъчно слугинче, което беше решило да я изпере по традиционния начин, с търкане в камък, и бе унищожило деликатната тъкан. Слугите бяха проблем на това място. Сър Уилям го беше предупредил и за това.

Ричардс бе изключение. Ричардс бе истинско съкровище — шотландец, но чист, верен и сравнително благонадежден. Губернаторът разчиташе на него и за клюките и случките в града, които иначе можеше и да не стигнат до ушите му.

— „Годспийд“, значи?

— Тъй вярно, сър — отвърна Ричардс, докато полагаше на леглото дрехите на сър Джеймс.

— Новият ми секретар на борда ли е? — Според вестите от миналия месец с „Годспийд“ трябваше да пристигне новият му секретар, някой си Робърт Хаклет. Сър Джеймс никога не бе чувал за него и очакваше с нетърпение да се срещнат. Нямахше секретар вече от осем месеца, откакто Люис умря от дизентерия.

— Предполагам, сър — отвърна Ричардс.

Сър Джеймс се зае с грима си. Първо си сложи бяло олово и оцет, за да придаде модна бледност на лицето и врата си. След това боядиса устните и бузите си със смес от червени водорасли и охра.

— Ще пожелаете ли да отложите обесването? — попита Ричардс, докато му поднасяше лечебното масло.

— Не, не мисля — отвърна Алмънт, преглътна и се намръщи. Маслото беше от рижаво куче и бе приготвено от един миланец в Лондон. Твърдеше се, че е ефективен цяр против подагра и сър Джеймс прилежно го вземаше всяка сутрин.

Дойде ред на обличането. Ричардс беше подбрал най-добрите официални одежди на губернатора. Сър Джеймс сложи най-напред фина бяла туника от коприна, последвана от тесни светлосини панталони. След това дойде ред на зеления кадифен жакет, корав и много дебел, но необходим за официални случаи. Най-добрата му шапка с пера завършваше тоалета.

Всички тези приготовления отнеха почти час. През отворения прозорец сър Джеймс чуваше сутрешното оживление и викове от събуждащия се град.

Отстъпи крачка назад, за да може Ричардс да го огледа. Слугата нагласи жабото на врата му и кимна удовлетворено.

— Командир Скот ви очаква с каретата, Ваше Превъзходителство — обяви той.

— Много добре — отвърна сър Джеймс.

Пристъпвайки бавно, измъчван от острата болка в големия пръст на левия си пръст, вече плувнал в пот в тежкия жакет и с разтекъл се грим по бузите и ушите, губернаторът на Ямайка се спусна по стълбите на имението към каретата.

[1] Вид двумачтов кораб. — Б.ред. [↑](#)

[2] Един фут е равен на 30,48 см. — Б.ред. [↑](#)

2.

За страдащ от подагра човек дори кратко пътуване с карета по калдъръмените улици е същинска агония. Ако не за друго, поне заради това сър Джеймс мразеше ритуала да присъства на всяко бесене. Другата причина да не харесва тези прояви бе необходимостта да влиза в сърцето на владенията си, а той определено предпочиташе да го наблюдава от висотата на прозореца си.

През 1665 г. Порт Роял бе бурно развиващо се и оживено място. През десетилетието, след като експедицията на Кромвел откъсна Ямайка от испанците, градът се бе превърнал от мизерна, запусната, гъмжаща от болести ивица пясък в мизерно, пренаселено, гъмжащо от главорези градче с осем хиляди жители.

Порт Роял бе несъмнено богат град — някои твърдяха, че е най-богатият в света — но това не го правеше приятен. Само няколко улици бяха застлани с калдъръм, донесен от Англия като баласт. Повечето представляваха тесни кални бразди, вонящи на боклук и конски фекалии, с бръмчащи мухи и комари. Притиснатите една в друга постройки бяха от дърво или кирпич, с недодялана конструкция и грубо предназначение — безкрайна върволица кръчми, пивници, места за залагания и публични домове. Тези заведения обслужваха хилядите моряци и други посетители, пристигнали тук по една или друга причина. Имаше също и няколко законни магазина и една църква в северния край на града, която бе „рядко посещавана“, както се бе изразил сър Уилям Литъл.

Разбира се, сър Джеймс и домоцатието му не пропускаха неделните служби, на които присъстваха и малцината богобоязливи членове на общността. Много често обаче проповедта се прекъсваше от пристигането на някой пиян моряк, който всяваше смут с богохулни викове и клетви, а в един случай и със стрелба. Сър Джеймс бе наредил да затворят мъжа зад решетките за две седмици, но се наложи да бъде предпазлив с по-суровите наказания. Авторитетът на губернатора на Ямайка беше — отново по думите на сър Уилям — „тънък като пергамент и също толкова крехък“.

След като бе назначен от краля на тази длъжност, сър Джеймс прекара една вечер със сър Уилям, който му обясни как стоят нещата в колонията. Сър Джеймс го слуша внимателно и реши, че е разбрал, но човек не може да проумее наистина живота в Новия свят, докато не се сблъска с грубата му реалност.

Сега, докато пътуваше в каретата си по вонящите улици на Порт Роял и кимаше от прозореца на кланящите му се колонисти, сър Джеймс се чудеше до каква степен е започнал да приема всичко това като напълно естествено и обичайно. Приемаше жегата, мухите и противните миризми; приемаше кражбите и съмнителната търговия; приемаше пианските своеволия на каперите. Беше се нагодил към хиляди неща, дори се бе научил да спи на фона на буйните викове и стрелбата, които се чуваха по цяла нощ от пристанището.

Въпреки това някои дразнителни си оставаха и най-противният от тях в момента седеше на седалката срещу него. Командир Скот, началник на гарнизона на Форт Чарлз и самоназначил се пазител на добрите обноски, изгупа невидима прашинка от униформата си и каза:

— Вярвам, че Ваше Превъзходителство се е радвал на чудесна вечер и е в добро състояние на духа за сутрешните мероприятия.

— Спах добре — отривисто отвърна сър Джеймс. За стотен път си помисли колко по-опасен е животът в Ямайка, когато началникът на гарнизона е конте и глупак, а не истински военен.

— Уведомиха ме — каза командир Скот, доближавайки парфюмирана кърпичка към носа си и вдишвайки леко, — че затворникът Лъоклер е налице и всичко е подготвено за екзекуцията.

— Много добре — отвърна сър Джеймс и се намръщи към командира.

— Освен това разбрах, че търговският кораб „Годспийд“ в момента хвърля котва и сред пътниците е мистър Хаклет, който е дошъл, за да служи като ваш секретар.

— Дано само да не е глупак като предишния — отбеляза сър Джеймс.

— Наистина. Да се надяваме — отвърна командир Скот и, слава богу, замълча.

Стигнаха Хай стрийт скуеър, където вече се беше събрала голяма тълпа, за да наблюдава обесването. Когато се появиха от каретата, сър Джеймс и командир Скот бяха посрещнати от откъслечни викове.

Сър Джеймс кимна отсечено, а командирът се поклони дълбоко.

— Забелязвам чудесно събиране — отбеляза Скот. — Винаги се ободрявам от присъствието на толкова много деца и младежи. Това ще бъде подходящ урок за тях, не мислите ли?

— Ммм — отвърна сър Джеймс.

Губернаторът си проправи път през тълпата и застана в сянката на бесилото. Съоръжението на Хай стрийт бе постоянно, тъй като често прибягваха до него — ниска яка греда със здрава примка, която висеше на седем стъпки над земята.

— Къде е затворникът? — раздразнено попита сър Джеймс.

Осъденият не се виждаше никъде. Губернаторът зачака с видимо нетърпение, като стискаше и разпускаше ръце зад гърба си. Накрая се чу басовият тътен на барабаните, възвестяващи пристигането на каруцата. Малко след това последваха викове и смях от тълпата, която се раздели, за да направи път на шествието.

Затворникът Лъоклер стоеше прав, с вързани отзад ръце. Беше облечен в сива туника, покрита с петна от нечистотиите, хвърляни от подиграващата се тълпа. Въпреки това бе вирнал брадичка.

Командир Скот се наведе към губернатора.

— Създава добро впечатление, Ваше Превъзходителство.

Сър Джеймс изсумтя.

— Харесват ми хората, които умират с *финес* — добави командир Скот.

Губернаторът не отговори. Каруцата стигна до бесилото и бе обърната така, че затворникът се озова с лице към тълпата. Палачът Хенри Едмъндс пристъпи към губернатора и се поклони дълбоко.

— Добро утро, Ваше Превъзходителство, командир Скот. Имам честта да ви представя затворника, французина Лъоклер, неотдавна осъден от...

— Заемай се, Хенри — прекъсна го сър Джеймс.

— Разбира се, Ваше Превъзходителство.

Малко засегнат, палачът се поклони отново и се върна при каруцата. Качи се при затворника и нахлузи примката на врата му. После отиде в предната част и застана до мулето. Последва тишина, която се проточи повече от обичайното.

Накрая палачът не издържа, обърна се рязко и излая:

— Теди, проклет да си, отваряй си очите!

Момчето — синът на палача — незабавно започна да бие бързо по барабана. Палачът се обърна към тълпата, вдигна пръчката си високо и шибна мулето. Каруцата се понесе напред, а затворникът увисна във въздуха и зарита с крака.

Сър Джеймс гледаше как човекът се мъчи. Слушаше задавеното хриптене на Лъоклер и видя как лицето му става пурпурно. Французинът зарита силно, като се люлееше напред-назад само на стъпка-две над калта. Очите му сякаш се издуха и щяха да изскочат от орбитите, езикът му се подаде от устата. Тялото му затрепери конвулсивно на края на въжето.

— Добре — каза накрая сър Джеймс и кимна на тълпата. Незабавно един-двама здравеняци, приятели на осъдения, се втурнаха напред, сграбчиха ритащите крака и ги задърпаха надолу с надеждата да счупят врата на осъдения, за да сложат край на мъките му. Мъжете обаче бяха несръчни, а пиратът бе силен и ги завлече из калта с ритащите си крака. Предсмъртните гърчове продължиха още няколко секунди и тялото изведнъж се отпусна.

Мъжете се отдръпнаха. По краката на Лъоклер се стече урина, която закапа в калта. Тялото се люлееше мудно в края на въжето.

— Наистина добра екзекуция — каза командир Скот с широка усмивка и подхвърли златна монета на палача.

Сър Джеймс се обърна и се качи в каретата си. В момента го занимаваше мисълта, че умира от глад. За да изостри още повече апетита си и да прогони отвратителната воня на града, той си позволи щипка енфие.

По предложение на командир Скот минаха през пристанището, за да видят дали е пристигнал новият секретар. Каретата отби към доковете и спря колкото се може по-близо до кея — кочияшът знаеше, че губернаторът предпочита да не ходи пеша, ако не е абсолютно необходимо. Мъжът отвори вратата и сър Джеймс слезе, като се намръщи заради зловонието.

Пред него стоеше млад мъж в началото на трийсетте, който също се потеше в дебелия си жакет.

— Ваше Превъзходителство — рече той и се поклони.

— С кого имам удоволствието? — попита Алмънт и кимна. Вече не можеше да се покланя заради болката в крака, пък и всички тези любезности и формалности не му допадаха.

— Чарлз Мортън, сър, капитан на търговски кораб „Годспийд“, отплавал от Бристол.

Мъжът връчи документите си, но Алмънт дори не ги погледна.

— Какви товари превозвате?

— Платове от Западна Англия, Ваше Превъзходителство, а също така стъкло от Сторбридж и железни изделия. Ваше Превъзходителство държи манифеста в ръцете си.

— Имате ли пътници? — Губернаторът отвори манифеста и осъзна, че е забравил очилата си — виждаше списъка като размазано петно. Прегледа го нетърпеливо и го затвори.

— На борда е мистър Робърт Хаклет, новият секретар на Ваше Превъзходителство, заедно със съпругата му — отвърна Мортън. — Както и осем свободни граждани, желаещи да започнат търговия в колонията. А също и тридесет и седем осъдени жени, пратени от лорд Амбритън от Лондон да станат съпруги на колонистите.

— Колко мило от страна на лорд Амбритън — сухо отбеляза Алмънт. От време на време един или друг служител в някой от поголемите градове уреждаше престъпничките да бъдат пратени в Ямайка. Това бе проста хитрина, с която си спестяваха издръжката им в затворите в Англия. Сър Джеймс не хранеше илюзии какво ще представляват тези жени. — И къде е мистър Хаклет?

— На борда, събира багажа си заедно с мисис Хаклет, Ваше Превъзходителство. — Капитан Мортън пристъпи от крак на крак. — Мисис Хаклет имаше изключително тежко пътуване, Ваше Превъзходителство.

— Не се и съмнявам — каза Алмънт. Беше раздразнен, че новият му секретар не е слязъл на кея да го посрещне. — Мистър Хаклет носи ли съобщения за мен?

— Предполагам, че да, сър — отвърна Мортън.

— Бъдете така добър да го уведомите да дойде в губернаторския дворец при първа възможност.

— Разбира се, Ваше Превъзходителство.

— Можете да изчакате пристигането на касиера и митническия инспектор мистър Гоуър, който ще прегледа манифеста и ще надзирава

разтоварването на кораба. Много ли са смъртните ви случаи?

— Само два, Ваше Превъзходителство. На редови моряци. Единият падна зад борда, а другият умря от воднянка. Ако беше друго, нямаше да вляза в пристанището.

Алмънт се поколеба.

— В какъв смисъл нямало да влезете в пристанището?

— Имам предвид, ако някой беше умрял от чумата, Ваше Превъзходителство.

Алмънт се намръщи в утринната жега.

— Чума ли?

— Ваше Превъзходителство не знае ли за чумата, която неотдавна порази Лондон и други градове в страната?

— Изобщо не съм чул — отвърна Алмънт. — Нима в Лондон има чума?

— Има, сър, вече от няколко месеца. Продължава да се разпространява и сее смут и смърт. Казват, че била донесена от Амстердам.

Алмънт въздъхна. Това обясняваше защо през последните седмици от Англия не пристигаха кораби и съобщения от кралския двор. Спомни си за лондонската чума преди десет години. Надяваше се сестра му и племенницата му да са проявили здрав разум и да са се преместили в извънградската къща. Но не беше особено разтревожен. Губернатор Алмънт приемаше бедствията невъзмутимо. Самият той живееше в сянката на дизентерията и треската, които всяка седмица отнасяха по няколко жители на Порт Роял.

— Ще ми разкажете повече за това — каза той. — Заповядайте на вечеря при мен.

— С голямо удоволствие — отвърна Мортън и се поклони още веднъж. — Ваше Превъзходителство ми оказва огромна чест.

— Запазете си мнението до довечера, когато видите каква маса може да предложи тази бедна колония — каза Алмънт. — И още нещо, капитане. Нуждая се от прислужнички за имението. Чернокожите от последната група бяха болнави и измряха. Ще ви бъда много благодарен, ако се погрижите осъдените да ми бъдат изпратени колкото се може по-скоро. Аз ще се погрижа за разпределянето им.

— Ваше Превъзходителство.

Алмънт кимна отривисто за последен път и мъчително се качи в каретата си. Настани се с въздишка на облекчение и потеглиха към имението.

— Ама че мрачен вонящ ден — отбеляза командир Скот и наистина — зловонията на града се задържаха дълго в носа на губернатора и не се разпръснаха, докато той не смръкна отново от енфието си.

3.

Облечен по-леко, губернатор Алмънт закусваше сам в трапезарията на имението. Както обикновено, предпочете леко ястие — задушена риба и малко вино, последвани от още едно от дребните удоволствия на поста му — чаша силно черно кафе. По време на престоя си тук беше станал голям почитател на кафето и му бе изключително приятно, че разполага с буквално неограничени количества от този деликатес, който така рядко се намираще в родината му.

Тъкмо приключваше, когато влезе адютантът му Джон Крюкшанк — пуритан, принуден да напусне спешно Кеймбридж след реставрацията на Чарлз II. Той бе сериозен и скучен мъж с жълтеникав тен, но изпълняваше съвестно задълженията си.

— Осъдените жени са тук, Ваше Превъзходителство.

Алмънт направи кисела физиономия и избърса устни.

— Кажете им да влязат. Чисти ли са, Джон?

— Сравнително, сър.

— Е, да влязат тогава.

Жените влязоха шумно в трапезарията. Бъбреха помежду си, зяпаха и сочеха това или онова. Недисциплинирана сган. Бяха облечени в еднакви сиви фусти и вървяха босоноги. Адютантът ги подреди до стената и Алмънт стана от масата.

Жените се смълчаха, докато той минаваше покрай тях. Чуваше се единствено тътренето на болезнения му ляв крак, докато вървеше покрай редицата и се взираше в лицето на всяка.

Те представляваха грозна, невчесана и долна сбирщина, както и можеше да се очаква. Спря пред една жена — по-висока от него, противно създание с надупчено от шарка лице и липсващи зъби.

— Как се казваш?

— Шарлот Биксби, милорд — отвърна тя и непохватно се опита да направи реверанс.

— Престъпление?

— Повярвайте, милорд, не съм извършвала никакво престъпление, скалпиха ми обвинение и...

— Убила е съпруга си, Джон Биксби — обади се с равен глас адютантът, който четеше от списъка.

Жената млъкна. Алмънт продължи нататък. Всяко следващо лице бе по-грозно от предишното. Спря пред жена със сплъстена черна коса, жълт белег отстрани на шията и начумерена физиономия.

— Име?

— Лора Пийли.

— Какво е престъплението ти?

— Казаха, че съм откраднала кесията на един джентълмен.

— Удушила е децата си, на четири и седем години — монотонно каза Джон, без да вдига очи от списъка.

Алмънт се намръщи. Тези жени щяха да бъдат като у дома си в Порт Роял — бяха проклети и яки като всеки капер. Но съпруги? Как ли пък не. Продължи покрай редицата лица и спря пред едно, което бе необичайно младо.

Момичето едва ли бе на повече от четиринадесет или петнадесет, със светла коса и естествено бледа кожа. Очите ѝ бяха сини и бистри и в тях се четеше някаква странна, невинна дружелюбност. Изобщо не се вписваше в мърлявата група.

— Как се казваш, дете?

— Ан Шарп, милорд. — Гласът ѝ бе мек и тих, почти шепот. Тя сведе свенливо очи.

— Какво е престъплението ти?

— Кражба, милорд.

Алмънт хвърли поглед към Джон. Адютантът кимна.

— Кражба от дома на джентълмен на Гардънърс Лейн, Лондон.

— Така значи — рече Алмънт и се обърна отново към момичето. Сърце не му даваше да бъде строг с нея. Тя продължаваше да гледа в пода. — Нужна ми е нова прислужница в домакинството, мис Шарп. Ще взема теб.

— Ваше Превъзходителство — прекъсна го Джон и се наведе към губернатора. — Две думи насаме, ако обичате.

Отдалечиха се достатъчно от жените и адютантът с видимо възмущение посочи списъка.

— Ваше Превъзходителство — прошепна той. — Тук пише, че е била обвинена и в магьосничество.

Алмънт се засмя добродушно.

— Нищо чудно, нищо чудно. — Хубавите млади жени често бяха обвинявани в подобно нещо.

— Ваше Превъзходителство — каза Джон, изпълнен с трепетен пуритански дух, — тук пише, че тя носи *стигмата на дявола*.

Алмънт погледна свенливото момиче. Не беше склонен да повярва, че наистина е вещица. Сър Джеймс поназнайваше това-онова. Вещиците имаха очи със странен цвят и около тях се долавяше леден полъх. Плътта им бе студена като на влечуго и имаха трета цица.

Сигурен беше, че тази жена не е вещица.

— Погрижете се да бъде добре облечена и изкълпана — нареди той.

— Ваше Превъзходителство, ако мога да ви напомня, стигмата...

— По-късно сам ще проверя.

Джон се поклони.

— Както заповядате, Ваше Превъзходителство.

Едва тогава Ан Шарп вдигна очи, погледна губернатор Алмънт и се усмихна едва забележимо.

4.

— С цялото ми уважение, сър Джеймс, трябва да призная, че нищо не можеше да ме подготви за шока от пристигането ми в това пристанище. — Мистър Робърт Хаклет, слаб, млад и нервен, крачеше напред-назад из стаята. Съпругата му — стройна, смугла, приличаща на чужденка жена — седеше сковано на един стол и не сваляше очи от губернатора.

Сър Джеймс седеше зад бюрото си. Болният му крак бе положен на възглавничка и пулсираше мъчително, но той се опитваше да запази търпение.

— Съвсем естествено очаквах да намеря в столицата на кралската колония Ямайка в Новия свят — продължи Хаклет — някакво подобие на християнски ред и благопристойно поведение. Или най-малкото някакво свидетелство за ограничаване на отрепките и негодяите, които се държат както си искат. Господи, та докато пътувахме в откритата карета по улиците на Порт Роял — ако изобщо могат да бъдат наречени улици — някакъв пиян селяк започна да кълне жена ми и я разстрои неимоверно.

— Ужасно — с въздишка рече Алмънт.

Емили Хаклет кимна мълчаливо. Имаше своеобразна красота — беше от онези жени, които допадаха на крал Чарлз. Сър Джеймс можеше да се досети как мистър Хаклет е станал такъв фаворит в двора, че да получи потенциално доходоносния пост на секретар на губернатора на Ямайка. Несъмнено Емили Хаклет бе усетила натиска на кралския корем върху себе си, при това неведнъж.

Губернаторът въздъхна.

— И освен това — продължи Хаклет, — за наш най-голям ужас навсякъде видяхме леки жени, които се скитаха полуголи или крещяха от прозорците, както и повръщащи по улиците пияници, обирджии и пирати, вдигащи врява и вилнеещи на всеки ъгъл, и...

— Пирати? — остро го прекъсна Алмънт.

— Точно така, мога да нарека онези морски главорези единствено пирати.

— В Порт Роял няма пирати — заяви Алмънт.

Гласът на губернатора бе твърд. Той изгледа сурово новия си секретар и прокле страстите на Веселия монарх, благодарение на които се бе сдобил с този надут глупак за помощник. Ясно беше, че Хаклет изобщо няма да му е от полза.

— В тази колония няма пирати — повтори Алмънт. — И ако намерите доказателства, че някой тук е пират, той ще бъде надлежно осъден и обесен. Такъв е законът на Короната и той се спазва стриктно.

Хаклет го изгледа изумено.

— Сър Джеймс, заяждате се за незначителни подробности в изказа, докато истината може да се види на всяка улица и във всяка сграда на града.

— Истината може да се види на бесилото на Хай стрийт, където и в момента бризът полюшва един пират — каза Алмънт. — Ако бяхте слезли на сушата по-рано, можехте сам да видите обесването. — Въздъхна отново. — Сядайте. И си затваряйте устата, освен ако не желаете да промените мнението ми и да докажете, че сте по-голям идиот, отколкото вече изглеждате.

Мистър Хаклет пребледня. Явно не беше свикнал с подобни недвусмислени изявления. Седна бързо на стола до жена си, а тя докосна успокояващо ръката му — прочувствен жест от една от многобройните любовници на краля.

Сър Алмънт стана и се намръщи заради болката, която прониза крака му. Наведе се над бюрото си.

— Мистър Хаклет — рече той, — Короната ме е натоварила със задачата да разширя колония Ямайка и да се грижа за благосъстоянието ѝ. Позволете да ви обясня някои факти, имащи отношение към изпълняването на тези задължения. Първо, ние сме малък и слаб аванпост на Англия наред испански територии. Напълно наясно съм — тежко заяви той, — че в двора е модно да се претендира, че Негово Величество има здрави позиции в Новия свят. Истината обаче е доста по-различна. Всички владения на Короната се свеждат до три миниатюрни колонии — Сейнт Китс, Барбадос и Ямайка. Всичко останало е на Филип. Тези територии все още си остават испански. В тукашните води няма да откриете английски военни кораби. Никъде по сушата няма английски гарнизони. В същото време тук има дузина

първокласни испански кораби в пълна бойна готовност, както и няколко хиляди испански войници, настанени в над петнайсет от по-важните селища. Крал Чарлз в своята мъдрост желае да задържи колониите си, но не е склонен да плаща цената за защитата им срещу евентуално нападение.

Хаклет се взираше в него все така блед.

— Аз съм натоварен да защитавам тази колония. Как мога да направя това? Естествено, като привлека способни да държат оръжие хора. Авантюристите и каперите са единственият достъпен ми източник и затова внимавам да им осигурявам подслон и уют. Можете да смятате тази сган за противна, но Ямайка би била гола и уязвима без тях.

— Сър Джеймс...

— Млъкнете — прекъсна го Алмънт. — Освен това имам второ задължение, а именно — да разширя колония Ямайка. В двора е модно да се предлага да развиваме земеделие и фермерство. В същото време вече две години не са ни изпращани никакви фермери. Земята е лоша и неплодородна. Местните са враждебно настроени. Тогава как да разширя колонията и да увеличи нейното население и богатство? Чрез търговия. Златото и стоките за една процъфтяваща търговия се осигуряват от каперски рейдове срещу испански кораби и селища. В крайна сметка те пълнят ковчезите на краля, а доколкото имам информация, този факт не буди недоволството на Негово Величество.

— Сър Джеймс...

— И на последно място — продължи Алмънт, — на последно място имам неизказания дълг да лиша двора на Филип от колкото се може повече богатство. Това също се смята за достойна цел от Негово Величество. Особено като се има предвид, че голяма част от златото, което не достига Кадис, се озовава в Лондон. Именно затова каперството се подкрепя открито. Но не и пиратството, мистър Хаклет. И това не е просто заяждане за незначителни подробности в изказа.

— Но, сър Джеймс...

— Суровите факти за колонията не допускат възражения — заяви Алмънт, отново се настани зад бюрото си и постави болния си крак върху възглавничката. — Можете да размишлявате колкото желаете върху това, което ви казах, и да разберете — а съм сигурен, че ще разберете — че говоря от позицията на опита в тези въпроси.

Бъдете така добър да дойдете на вечеря с капитан Мортън. Междувременно съм сигурен, че имате много работа по настаняването ви тук.

Ясно беше, че срещата е приключила. Хаклет и съпругата му станаха. Секретарят се поклони леко и сковано.

— Сър Джеймс.

— Мистър Хаклет. Мисис Хаклет.

Двамата се оттеглиха и адютантът затвори вратата след тях. Алмънт разтърка очи.

— Мили боже! — въздъхна той и поклати глава.

— Желаете ли да си починете, Ваше Превъзходителство? — попита Джон.

— Да — отвърна Алмънт. — Желая да си почина.

Стана от бюрото и тръгна по коридора към покоите си. Докато минаваше покрай една стая, чу плясък на вода във вана и женски кикот. Погледна към Джон.

— Къпят слугинята — обясни икономът.

Алмънт изсумтя.

— Желаете ли да я прегледате по-късно?

— Да, по-късно — отвърна Алмънт.

Погледна Джон и за момент му стана смешно. Икономът несъмнено още бе уплашен от обвинението в магьосничество. „Страховете на простите хора са толкова силни и глупави“, помисли си губернаторът.

5.

Ан Шарп се беше отпуснала в топлата вода и слушаше бръцолевенето на огромната черна жена, която сновеше из стаята. Не разбираше почти нищо от думите ѝ, макар че тя май говореше на английски; напевният ритъм и странното произношение ѝ бяха абсолютно чужди и странни. Черната жена говореше колко мил човек бил губернатор Алмънт. Ан Шарп не я беше грижа за добротата на губернатора. От съвсем ранна възраст се беше научила да се справя с мъжете.

Затвори очи и напевната реч на черната жена се смени със звъна на църковни камбани. Ан бе започнала да мрази този монотонен и постоянен звук още в Лондон.

Тя беше най-малката от три деца, дъщеря на бивш моряк и настоящ майстор на платна в Уопинг. Когато около Коледа завърлува чумата, двамата ѝ по-големи братя станаха пазачи. Работата им бе да стоят пред вратите на домовете със заразени и да следят обитателите им да не излизат по никакъв повод. Самата Ан работеше като болногледачка в няколко богати семейства.

Ужасите, които бе видяла през следващите седмици, се смесваха в паметта ѝ. Църковните камбани биеха ден и нощ. Всички гробища се препълниха; не след дълго вече нямаше отделни гробове и хвърляха телата с десетки в дълбоки траншеи, като набързо ги засипваха с вар и пръст. По улиците се движеха натоварени с трупове каруци; гробарите спираха пред всяка къща, за да извикат „Изкарайте мъртвите си“. Миризмата на разлагащи се тела проникваше навсякъде.

Същото се отнасяше и за страха. Тя си спомняше как един мъж падна мъртъв на улицата и пълната му с пари кесия тупна до него. Хората минаваха покрай трупа, но никой не смееше да вземе кесията. Отнесоха трупа, но парите си останаха да лежат недокоснати.

На всички пазари продавачите и касапите държаха купи оцет до стоката си. Купувачите пускаха монетите в тях; пари не се предаваха от ръка на ръка. Всички се опитваха да плащат точната сума.

Много се търсеха всякакви амулети, медальони, еликсири и магии. Самата Ан си бе купила медальон с някаква отвратително смърдяща билка, но вещицата ѝ бе казала, че растението ще я предпази от чумата. Винаги го носеше със себе си.

Смъртните случаи ставаха все повече. Най-големият ѝ брат стана жертва на чумата. Един ден го забеляза на улицата; имаше големи подутини по врата и венците му кървяха. Повече не го видя.

Другият ѝ брат бе сполетян от участта на мнозина пазачи. Докато пазел една къща през нощта, заключените вътре обитатели полудели от ужаса на болестта. Избили вратата и го застреляли, за да избягат. Ан само чу за случилото се. Така и не видя брат си.

Накрая тя също се озова заключена в дома на семейството на някой си мистър Суол. Работеше като болногледачка на възрастната мисис Суол — майката на мистър Суол — когато господарят се появи с подутини. Къщата бе поставена под карантина. Ан се грижеше за болните колкото може. Членовете на семейството измряха един по един и телата им бяха натоварени на каруците. Накрая тя остана сама в къщата и по някакво чудо си оставаше здрава.

Именно тогава открадна няколко златни предмета и малкото пари, които успя да намери, и една нощ избяга през прозореца на втория етаж, като се промъкна по покривите на Лондон. Полицията я хвана на следващата сутрин и настоя да научи откъде младо момиче като нея е намерило толкова много злато. Взе ѝ откраднатото и я прибра в затвора „Брайдуел“.

Ан остана там няколко седмици, докато известният с гражданското си чувство джентълмен лорд Амбритън не я забеляза при една обиколка на затвора. Ан отдавна беше научила, че господата я намират за привлекателна. Лорд Амбритън не правеше изключение. Той нареди да я качат в каретата му и след известни услуги, които му харесваха, ѝ обеща да я изпрати в Новия свят.

Не след дълго Ан се озова в Плимут, а после на борда на „Годспийд“. По време на пътуването младият и жизнен капитан Мортън я хареса и тъй като в уединението на каютата си ѝ даваше прясно месо и други вкуснотии, тя нямаше нищо против да го навестява и го правеше почти всяка нощ.

А сега беше тук, на това ново място, където всичко бе странно и непознато. Не изпитваше страх, тъй като бе сигурна, че губернаторът я

харесва, също като другите джентълмени, които я харесваха и се грижеха за нея.

След като се изкъпа, ѝ дадох да облече боядисана вълнена рокля и памучна блуза. Това бяха най-фините дрехи, които бе носила през последните четири месеца, и тя се наслади на допира на меката тъкан. Черната жена отвори вратата и ѝ направи знак да я последва.

— Къде отиваме?

— При губернатора.

Поведоха я по дълъг и широк коридор. Подът бе дървен, но неравен. На Ан ѝ се стори странно, че такъв важен човек като губернатора живее в толкова груба къща. Много обикновени джентълмени в Лондон притежаваха по-хубави домове от този.

Черната жена почука на една врата. Отвори някакъв шотландец с похотлив поглед. Ан видя, че това е спалня; губернаторът стоеше до леглото облечен с нощница и се прозяваше. Шотландецът ѝ кимна да влезе.

— А — рече губернаторът, — мис Шарп. Трябва да кажа, че външният ви вид значително се е подобрил след почистването ви.

Тя не разбра точно какво има предвид, но щом беше доволен, и тя бе довольна. Направи реверанс, както я бе учила майка ѝ.

— Ричардс, можеш да ни оставиш.

Шотландецът кимна и излезе, като затвори вратата след себе си. Ан остана сама с губернатора. Не сваляше поглед от очите му.

— Не се плаши, мила — рече дружелюбно той. — Няма от какво да се страхуваш. Ела при прозореца. Светлината тук е по-добра.

Тя се подчини.

Известно време той я гледа мълчаливо. Накрая каза:

— Знаеш, че по време на процеса си била обвинена в магьосничество.

— Да, сър. Но това не е вярно, сър.

— Сигурен съм, че не е вярно, Ан. Но се твърди, че носиш белега на сделка с Дявола.

— Кълна се, сър — каза тя, усещайки как вълнението се надига в нея. — Нямам нищо общо с Дявола, сър.

— Вярвам ти, Ан — усмихна ѝ се той. — Но мой дълг е да потвърдя отсъствието на стигмата.

— Кълна ви се, сър.

— Вярвам ти — повтори той. — Но трябва да се съблечеш.

— Сега ли, сър?

— Да, сега.

Тя се огледа малко колебливо.

— Можеш да оставиш дрехите си на леглото.

— Да, сър.

Той я наблюдаваше как се съблича. Ан забеляза какво става с очите му. Вече не се страхуваше. В стаята беше топло; чувстваше се удобно без дрехи.

— Ти си прекрасно дете, Ан.

— Благодаря, сър.

Остана да стои гола и той я приближи. Спря, за да сложи очилата си, след което огледа раменете ѝ.

— Обърни се бавно.

Тя се завъртя и губернаторът се вгледа в плътта ѝ.

— Вдигни ръце над главата си.

Тя вдигна ръце и той огледа подмишниците ѝ.

— Стигмата обикновено се появява на подмишниците или върху гърдите — каза той. — Или пък на пуденда. — Усмихна ѝ се. — Но ти не знаеш какво означава това, нали?

Тя поклати глава.

— Легни на леглото, Ан.

Тя легна.

— Сега ще довършим прегледа — сериозно рече той, след което пръстите му се заровиха в космите ѝ. Той се взираше в кожата, а носът му беше само на няколко инча^[1] от писаната ѝ. И макар да се страхуваше, че може да го обиди, тя се разсмя, защото я гъделичкаше.

Той я изглежда гневно, но после също се разсмя и започна да съблича нощницата си. Облада я, без да сваля очилата си; тя усети натиска на телените рамки върху ухото си. Остави го да ѝ се насити. Не продължи дълго. След това той изглеждаше доволен, така че и тя беше довольна.

Докато лежаха в леглото, той я разпита за живота ѝ, за преживелиците ѝ в Лондон и за пътуването до Ямайка. Тя му разказа как повечето жени се забавлявали една с друга или с членовете на

екипажа, но уточни, че тя не го е правила — което не беше самата истина, но все пак бе спала единствено с капитан Мортън, така че можеше да мине и за вярно. След това разказа за връхлетялата ги буря малко след като видяха сушата на Индиите. И как стихията ги беше подмятала цели два дни.

Личеше, че губернатор Алмънт не слуша особено внимателно историята ѝ. Погледът му пак беше станал странен. Въпреки това тя продължи да говори. Разказа как денят след бурята бил ясен и те видели суша с пристанище и крепост, и голям испански кораб в пристанището. И как капитан Мортън много се разтревожил да не бъдат нападнати от испанците, които със сигурност са видели кораба им. Но испанският кораб така и не вдигнал котва.

— Какво? — почти изпищя губернатор Алмънт и скочи от леглото.

— Какво има?

— Испански кораб ви е видял и не ви е нападнал?

— Не, сър — отвърна тя. — Много ни олекна, сър.

— Олекнало ви? — извика Алмънт. Не можеше да повярва на ушите ви. — Олекнало? Мили боже! Кога се случи това?

Тя сви рамене.

— Преди три или четири дни.

— И казваш, че било пристанище с крепост?

— Да.

— От коя страна беше крепостта?

Ан се смути и поклати глава.

— Не зная.

— Добре де — каза Алмънт, като набързо навличаше дрехите си, — като гледаш към острова и пристанището, крепостта отдясно или отляво се пада?

— От тази страна — отвърна тя и посочи с дясната си ръка.

— А имаше ли висок връх? Висок връх на много зелен, много малък остров?

— Да, точно такъв беше, сър.

— Господи! — изруга Алмънт. — Ричардс! Ричардс! Намери Хънтър!

И губернаторът излетя от стаята, като я остави да лежи гола на леглото. Сигурна, че го е разсърдила, Ан се разплака.

[1] Един инч е равен на 2,54 см. — Б.ред. ↑

6.

На вратата се почука. Хънтър се обърна в леглото и видя отворения прозорец, от който влизаше слънчева светлина.

— Махай се — промърмори той.

Момичето до него се размърда неспокойно, но не се събуди.

Чукането се повтори.

— Махай се, по дяволите.

Вратата се отвори и мисис Денби надникна през процепа.

— Моля за извинение, капитан Хънтър, но дойде прислужник от губернаторския дворец. Губернаторът настоява да вечеряте с него. Какво да отговоря?

Хънтър разтърка очи и примигна сънено на дневната светлина.

— Колко е часът?

— Пет, капитане.

— Кажете на губернатора, че ще отида.

— Да, капитан Хънтър. Капитане?

— Какво има?

— Французинът с белега е долу. Търси ви.

Хънтър изсумтя.

— Добре, мисис Денби.

Вратата се затвори. Момичето продължаваше да спи, хъркаше силно. Хънтър огледа малката си стаичка — легло, моряшки сандък с вещите му в ъгъла, нощно гърне под леглото, леген с вода. Изкашля се и започна да се облича, но спря, за да се изпикае през прозореца на улицата. Отдолу се чу ругатня. Хънтър се усмихна и продължи да се облича, като избра единствения здрав жакет от сандъка и чифта тесни панталони, които имаха само няколко кръпки. Завърши тоалета си с позлатен колан и къс кинжал. После сякаш размисли, взе един пистолет, зареди го, натъпка сачмата с вата, за да стои в цевта, и затъкна оръжието в колана.

Това бе нормалният тоалет на капитан Чарлз Хънтър, извършван всяка вечер, когато се събуждаше по залез. Отнемаше му само няколко минути, тъй като не беше особено придирчив. Нито пък бе кой знае

какъв пуритан. Погледна отново момичето в леглото, затвори вратата и слезе по тесните скърцащи дървени стълби в основната зала на хана на мисис Денби.

Залата представляваше широко помещение с нисък покрив, пръстен под и няколко тежки дървени маси, наредени на дълги редове. Хънтър спря за момент. Както бе казала мисис Денби, Левасюр наистина бе тук — седеше в един ъгъл прегърбен над канче с грог.

Капитанът тръгна към изхода.

— Хънтър! — изграчи пиянски Левасюр.

Хънтър се обърна и се престори на изненадан.

— Виж ти, Левасюр. Не те забелязах.

— Хънтър, сине на английска уличница.

— Левасюр — отвърна той, като отстъпи в сенките, — сине на френски селяк и любимата му овца, какво те води насам?

Левасюр се изправи. Беше си избрал тъмно местенце и Хънтър не го виждаше добре, но помежду им имаше най-малко трийсет стъпки — прекалено голямо разстояние за стрелба с пистолет.

— Хънтър, искам си парите.

— Не ти дължа никакви пари — отвърна Хънтър.

И наистина не му дължеше. Дълговете между каперите в Порт Роял се плащаха изцяло и своевременно. Най-големият позор за един мъж бе да не плати дълга си или да не раздели поравно плячката. При рейдовете всеки, който се опитваше да скрие част от заграбеното, неизменно се наказваше със смърт. Самият Хънтър бе застрелял в сърцето не един крадлив моряк и бе изхвърлял трупа му зад борда, без да му мигне окото.

— Измами ме на карти — каза Левасюр.

— Беше толкова пиян, че не можеше да ги различаваш.

— Изигра ме. Взе ми петдесет лири. Искам си ги обратно.

Хънтър се огледа. Нямаше свидетели, което бе неприятно. Не искаше да убива французина без свидетели. Враговете му бяха твърде много.

— И как така съм те измамил? — попита той, като в същото време пристъпи към Левасюр.

— Как ли? На кого му пука как, по дяволите? Кръв божия, измами ме. — Левасюр вдигна канчето към устните си.

Хънтър използва момента и се хвърли напред. Дланта му удари дъното на канчето и го заби в лицето на французина. Главата на Левасюр се удари в стената зад него. Хънтър грабна канчето и го стовари върху черепа му. Французинът падна в безсъзнание.

Хънтър изтръска виното от свободната си ръка, обърна се и излезе от хана. Нагази до глезените в калта, но не обърна внимание. Мислеше си за пиянството на Левасюр. Твърде глупаво от негова страна да се напива толкова, докато причаква някого.

Помисли си, че е време за нов набег. Всички започваха да се размекват. Самият той прекарваше нощите на твърде много чашки или с жените от пристанището. Трябваше отново да излязат в морето.

Тръгна през калта към губернаторския дворец, като се усмихваше и махаше на курвите, които му подвикваха от високите прозорци.

— Всички говорят за кометата, която се появи над Лондон непосредствено преди чумата — каза капитан Мортън и отпи от виното си. — При чумата от петдесет и шеста също имаше комета.

— Имаше — отвърна Алмънт. — И какво от това? Комета се появи и през петдесет и девета, но доколкото си спомням, тогава нямаше чума.

— Но пък през същата година завърлува шарка в Ирландия — обади се мистър Хаклет.

— В Ирландия винаги върлува шарка — каза Алмънт. — Всяка година.

Хънтър не каза нищо. Всъщност почти не говореше по време на вечерята, която му се стори скучна и безинтересна като всяка друга, която бе прекарвал тук. За известно време интересът му се събуди от новите лица — Мортън, капитана на „Годспийд“, и новия секретар Хаклет, надут тъпак с мършаво лице. Както и мисис Хаклет, в която като че ли имаше нещо френско, ако можеше да се съди по тъмната ѝ кожа и стройната фигура, а също и по животинската похот, излъчваща се от нея.

Най-интересният момент от вечерта обаче бе появата на новата прислужница — възхитително светлорусо дете, което влизаше от време на време. Хънтър непрекъснато се опитваше да улови погледа ѝ.

Хаклет забеляза и го изгледа неодобрително. Това не бе първият неодобрителен поглед, който отправяше към Хънтър.

Когато момичето се появи да напълни чашите им, секретарят попита:

— Да не би да имате вкус към прислужници, мистър Хънтър?

— Когато са хубави — небрежно отвърна Хънтър. — А вашите вкусове какви са?

— Агнешкото е чудесно — отвърна Хаклет, целият изчервен, и заби поглед в чинията си.

Алмънт изсумтя и насочи разговора към презокеанското плаване на гостите. Последва описание на тропическа буря, направено с вълнуващи и преувеличени подробности от Мортън, който се държеше като единствения човек в историята, сблъскал се с малко разпенена вода. Хаклет добави няколко страшни нюанса, а мисис Хаклет сподели, че се чувствала много зле.

Хънтър се отегчаваше все повече и повече. Пресуши чашата си.

— А после — продължи Мортън, — след двата дни ужасна буря третият ден бе съвсем тих. Утрото беше великолепно. Виждаше се на много мили^[1] и вятърът духаше от север. Но не знаехме къде се намираме, тъй като стихията ни беше подмятала цели четиридесет и осем часа. Затова щом забелязахме суша, се насочихме към нея.

Грешка, помисли си Хънтър. Личеше си, че Мортън е ужасно неопитен. В испански води английските съдове никога не се насочват към суша, ако не знаят със сигурност коя точно е тя. Най-вероятно бе да е под властта на доновете.

— Обиколихме острова и за свое изумление видяхме боен кораб, хвърлил котва в пристанището. Островът беше съвсем малък, но испанският кораб си беше там. Бяхме сигурни, че ще се впусне да ни преследва.

— И какво стана? — попита Хънтър без особен интерес.

— Остана си в пристанището — отвърна Мортън и се разсмя. — Искане ми се да можех да завърша историята по-вълнуващо, но испанците така и не ни подгониха. Корабът им си остана закотвен.

— Но доновете ви видяха, нали? — попита Хънтър. Интересът му започна да се събужда.

— Със сигурност са ни видели. Бяхме вдигнали всички платна.

— На какво разстояние се намирахте?

— На не повече от две-три мили от брега. Островът го няма на картите, нали разбирате. Предполагам, че са го сметнали за твърде малък, за да го нанесат. Имаше само един залив с крепост от едната страна. Трябва да кажа, че се отървахме на косъм.

Хънтър бавно се обърна към Алмънт. Губернаторът го гледаше с лека усмивка.

— Случката забавлява ли ви, капитан Хънтър?

Хънтър отново се обърна към Мортън.

— Казвате, че при залива имало крепост?

— При това доста внушителна, доколкото мога да преценя.

— На северната или на южната страна на залива?

— Момент да помисля... На северната. Защо?

— Преди колко време видяхте този кораб? — попита Хънтър.

— Преди три или четири дни. Да кажем, три. Веднага щом установихме къде се намираме, побягнахме към Порт Роял.

Хънтър забарабани с пръсти по масата и се намръщи на празната си чаша. Настъпи мълчание.

Алмънт прочисти гърлото си.

— Капитан Хънтър, изглеждате много заинтригуван от тази история.

— Така е — отвърна Хънтър. — И съм сигурен, че вие сте заинтригуван не по-малко от мен.

— Да, може да се каже, че Короната проявява интерес към случая — отвърна Алмънт.

Хаклет се изпъна сковано на стола си.

— Сър Джеймс — каза той, — бихте ли осветлили и останалите за важността на всичко това?

— Момент — отвърна Алмънт и махна нетърпеливо с ръка. Не сваляше поглед от Хънтър. — Какви са условията ви?

— Първо, равна подялба — каза Хънтър.

— Скъпи ми Хънтър, равната подялба е крайно непривлекателна за Короната.

— Скъпи ми губернаторе, всичко друго би направило експедицията крайно непривлекателна за моряците.

Алмънт се усмихна.

— Разбира се, давате си сметка, че наградата е огромна.

— Така е. Освен това си давам сметка, че островът е непревземаем. Миналата година пратихте срещу него Едмъндс с триста души. Върна се само един.

— Вие самият изразихте мнение, че Едмъндс не е особено находчив.

— А това определено не може да се каже за Казала.

— Така е. Но въпреки това ми се струва, че Казала е човек, с когото бихте желали да се срещнете.

— Не и ако няма равна подялба.

— Но — с непринудена усмивка каза сър Джеймс, — ако очаквате Короната да екипира експедицията, изразходваната сума трябва да се приспадне преди подялбата. Честно е, нали?

— Чакайте малко — обади се Хаклет. — Сър Джеймс, нима се пазарите с този човек?

— Ни най-малко. Достигахме до джентълменско споразумение.

— С каква цел?

— Организиране на каперска експедиция срещу испанския аванпост на Матансерос.

— Матансерос? — обади се Мортън.

— Така се нарича островът, покрай който сте минали, капитане. Матансерос. Доновете построиха крепостта преди две години под командването на един неприятен джентълмен на име Казала. Може би сте чували за него. Не сте? Е, той има значителна репутация в Индиите. Казват, че намирал писъците на умиращите му жертви за успокояващи и ободряващи. — Алмънт огледа лицата на гостите си. Мисис Хаклет бе доста пребледняла. — Казала командва крепостта Матансерос, построена с единствената цел да бъде най-източният аванпост на испанските владения по маршрута на Флота на съкровищата.

Последва дълго мълчание. Гостите изглеждаха неспокойни.

— Виждам, че не разбирате съвсем икономиката на този район — каза Алмънт. — Всяка година Филип изпраща тук флот галеони от Кадис. Те стигат до Карибско море, до първата суша на юг оттук, при бреговете на Нова Испания. Там флотът се разделя и корабите потеглят към различни пристанища — Картахена, Веракрус, Портобело — да събират съкровища. Пътуват заедно, за да се защитават от каперските рейдове. Разбирате ли ме?

Всички кимнаха.

— Та значи — продължи Алмънт, — армадата вдига платна в края на лятото, когато започва сезонът на ураганите. От време на време се случва корабите да се откъснат от конвоя в самото начало на плаването. Доновете се нуждаеха от силно пристанище, което да защитава такива кораби, и затова построиха крепостта на Матансерос.

— Но това не може да е достатъчна причина — обади се Хаклет. — Не мога да си представя...

— Това е предостатъчна причина — прекъсна го Алмънт. — И така. По една щастлива случайност преди две седмици два натоварени със съкровища галеона се изгубили по време на буря. Знаем това, защото са забелязани от каперски кораб, който ги атакувал, но безуспешно. За последно са видени да пътуват на юг, в посока към Матансерос. Единият бил сериозно повреден. Онова, което наричате испански боен кораб, капитан Мортън, явно е бил един от тези галеони. Ако беше истински боен кораб, със сигурност щеше да ви подгони и да ви залови, а вие сега щяхте да пицците с пълно гърло за радост на Казала. Корабът не е тръгнал да ви преследва, защото не се е осмелявал да напусне защитата на пристанището.

— Колко време ще остане там? — попита Мортън.

— Може да отплава по всяко време. А може и да остане до заминаването на следващия флот догодина. Или пък да изчака пристигането на боен кораб, който да го ескортира до дома.

— Може ли да бъде заловен? — попита Мортън.

— Ще ми се. Съкровищата на един такъв галеон вероятно възлизат на около петстотин хиляди лири.

Около масата се възцари тишина. Всички бяха потресени.

— Реших, че тази информация ще представлява интерес за капитан Хънтър — развеселено каза Алмънт.

— Искате да кажете, че този човек е обикновен капер? — остро възкликна Хаклет.

— В никакъв случай обикновен — засмя се Алмънт. — Капитан Хънтър?

— Далеч не обикновен, бих казал.

— Но това е нечувана безотговорност!

— Забравяте добрите маниери — рече Алмънт. — Капитан Хънтър е втори син на майор Едуард Хънтър от колонията Масачузетс.

Всъщност той е роден в Новия свят и е завършил онова, как се казваше...

— Харвард — каза Хънтър.

— Ъъъ, да, Харвард. Капитан Хънтър е сред нас вече четири години и като капер има сериозни позиции в нашата общност. Обобщението добро ли беше, капитан Хънтър?

— Много добро — отвърна Хънтър и се ухили.

— Този човек е разбойник — каза Хаклет, но съпругата му гледаше Хънтър с подновен интерес. — Най-обикновен разбойник.

— Мерете си приказките — спокойно отвърна Алмънт. — Дуелите на острова са забранени, но се провеждат непрекъснато. Съжалявам, че не мога да направя нищо, за да сложа край на тази практика.

— Чувал съм за този човек — все така възбудено продължи Хаклет. — Той не е никакъв син на майор Едуард Хънтър, поне не законен.

Хънтър почеса брадата си.

— Така ли?

— Така чух — отвърна Хаклет. — Освен това чух, че е убиец, негодник, кавгаджия и пират.

При думата „пират“ ръката на Хънтър се стрелна светкавично през масата, сграбчи Хаклет за косата и набута лицето му в недояденото агнешко. Задържа го доста време в това положение.

— Боже мой — рече Алмънт. — А вече го предупредих. Разбирате ли, мистър Хаклет, каперството е почетно занимание. Пиратите обаче са извън закона. Наистина ли искате да кажете, че капитан Хънтър е престъпник?

Хаклет издаде нечленоразделен звук. Лицето му още беше заровено в агнешкото.

— Не ви чух, мистър Хаклет — каза Алмънт.

— Казах „не“ — смотолеви секретарят.

— В такъв случай не смятате ли, че като джентълмен дължите извинение на капитан Хънтър?

— Моите извинения, капитан Хънтър. Не исках да ви обидя.

Хънтър пусна главата му. Хаклет се изправи и избърса с кърпа соса от лицето си.

— Е — рече Алмънт, — избегнахме по-сериозните неприятности. Ще продължим ли с десерта?

Хънтър огледа присъстващите. Хаклет още бършеше лицето си, Мортън го зяпаше втрещено. Мисис Хънтър също го гледаше и когато погледите им се срещнаха, облиза устни.

След вечерята Хънтър и Алмънт останаха сами в библиотеката на чаша бренди. Хънтър изказа на губернатора съболезнованията си за новия му секретар.

— Няма да направи живота ми по-лесен — съгласи се Алмънт. — Страхувам се, че същото се отнася и за вас.

— Мислите ли, че ще изпраща неодобрителни доклади в Лондон?

— Предполагам, че може да опита.

— Кралят със сигурност трябва да знае какво се случва в колонията му.

— Въпрос на мнение — отвърна Алмънт и махна с ръка. — Едно е сигурно — подкрепата на каперите ще продължи, стига да носи добри доходи на краля.

— Също като равната подялба — побърза да добави Хънтър. — Казвам ви, не може да бъде другояче.

— Но ако Короната екипира корабите ви, въоръжи моряците...

— Не — каза Хънтър. — Това не е нужно.

— Не е нужно? Скъпи ми Хънтър, знаете какво представлява Матансерос. Цял испански гарнизон е разположен там.

Хънтър поклати глава.

— Фронтално нападение никога няма да успее. Знаем го от експедицията на Едмъндс.

— Но каква е алтернативата? Крепостта охранява входа на залива. Не можете да се измъкнете с галеона, без да сте завладели укреплението.

— Точно така.

— И какво?

— Предлагам малък набег по суша срещу крепостта.

— Срещу цял гарнизон? Най-малко триста войници? Никога няма да успеете.

— Тъкмо обратното — каза Хънтър. — Ако не успеем, Казала ще насочи оръдията си към галеона и ще го потопи в самото пристанище.

— Не се бях замислял за това — рече Алмънт и отпи от брендите си. — Кажете ми какъв е планът ви.

[1] Една британска сухопътна миля е равна на 1,609 км, а една морска миля е равна на 1,853 км. — Б.ред. ↑

7.

По-късно, докато Хънтър напускаше двореца на губернатора, в коридора се появи мисис Хаклет. Тя се приближи към него.

— Капитан Хънтър.

— Да, мисис Хаклет.

— Искам да се извиня за безобразното поведение на съпруга ми.

— Не е необходимо да се извинявате.

— Напротив, капитане. Мисля, че е напълно необходимо. Той се държа като същинско прасе и простак.

— Мадам, съпругът ви сам се извини като истински джентълмен, с което смятам въпроса за приключен. — Кимна й. — Приятна вечер.

— Капитан Хънтър.

Той спря на вратата и се обърна.

— Да, мадам?

— Вие сте изключително привлекателен мъж.

— Мадам, вие сте изключително любезна. С нетърпение очаквам следващата ни среща.

— Аз също, капитане.

Хънтър си тръгна с мисълта, че няма да е зле мистър Хаклет да наглежда жена си. И преди беше виждал подобни неща — жена от добро потекло, отгледана в имението на някой дребен благородник в провинцията, намира приключения в двора (както несъмнено бе намерила мисис Хаклет), стига съпругът й да си затваря очите — а мистър Хаклет несъмненото бе правил. Все пак да се озове в Индиите, далеч от дома, далеч от ограниченията на класата си и порядките... Хънтър беше виждал това и преди.

Тръгна по калдъръмената улица, оставяйки имението зад себе си. Мина покрай лятната кухня. Все още беше ярко осветена и слугите работеха вътре. Всички къщи в Порт Роял имаха отделни летни кухни — необходимост, наложена от горещия климат. През отворения прозорец Хънтър видя русото момиче, което бе сервирало вечерята. Махна й.

Тя му махна в отговор и отново се зае с работата си.

Пред хана на мисис Денби бе вързана заловена мечка. Хънтър гледаше как децата мятат камъни по безпомощното животно; смееха се, подскачаха и крещяха, а мечката ръмжеше и опъваше яката си верига. Две курви започнаха да я удрят с пръчки. Хънтър мина покрай тях и влезе в кръчмата.

Тренчър седеше в ъгъла и пиеше, хванал чашата със здравата си ръка. Хънтър го повика и го дръпна настрани.

— Какво има, капитане? — нетърпеливо попита Тренчър.

— Искам да ми намериш едни момчета.

— Кои, капитане?

— Лазю, мистър Ендърс, Сансон. И Мавъра.

Тренчър се ухили.

— Тук ли ги искаш?

— Не. Разбери къде са, аз ще ги намеря после. Уиспър къде е?

— В „Синята коза“ — отвърна Тренчър. — В задната стая.

— А Черното око е на Фароу стрийт, нали?

— Май да. Значи искаш и Чифутина, така ли?

— Имам ти доверие — рече Хънтър. — Засега си дръж езика зад зъбите.

— Ще вземеш ли и мен, капитане?

— Ако правиш каквото ти кажа.

— Кълна се в Божиите рани, капитане.

— Тогава си отваряй очите — каза Хънтър и излезе на калната улица. Нощният въздух бе топъл и неподвижен, какъвто бе и през деня. Отнякъде се чу тихо подрънкване на китара, от другаде — пиянски смях, последван от изстрел. Хънтър тръгна по Ридж стрийт към „Синята коза“.

Градчето Порт Роял бе грубо разделено на части, ориентирани спрямо пристанището. Най-близо до него се намираха таверните, бардаците и игралните домове. Зад тях, по-далеч от бурната активност при водата, улиците бяха по-тихи. Тук човек можеше да намери бакалии и хлебарници, работилници за мебели, снабдители на провизии, ковачи и златари. Още по-назад, в южната част на залива, се намираха малкото прилични ханове и частни домове. „Синята коза“ беше прилична кръчма.

Хънтър влезе и кимна на джентълмените, които пиеха по масите. Разпозна най-добрия лекар в района, мистър Пъркинс, съветника мистър Пикъринг, началника на затвора „Брайдуел“ и неколцина други уважавани господа.

По принцип обикновените капери не се посрещаха добре в „Синята коза“, но Хънтър бе изключение. Това бе просто признаване на факта, че търговията в града зависи от постоянните приходи от успешните каперски рейдове. Хънтър бе опитен и дързък капитан и като такъв се смяташе за важен член на общността. Трите му набега предишната година донесоха повече от двеста хиляди пистола и дублона в Порт Роял. Голяма част от тези пари се озова в джобовете на тези господа и те го поздравяваха подобаващо.

Мисис Уикъм, съдържателната на „Синята коза“, не го посрещна така топло. Тя беше вдовица и преди няколко години бе прибрала Уиспър при себе си. Когато Хънтър пристигна, тя веднага разбра, че е дошъл да го види, затова посочи с палец към вратата в дъното.

— Натам, капитане.

— Благодаря, мисис Уикъм.

Тръгна направо към задната стая, почука и отвори вратата, преди да чуе отговор — знаеше, че такъв няма да последва. Помещението бе тъмно, осветявано от една-единствена свещ. Хънтър примигна, за да свикне със слабата светлина. Чу се ритмично скърцане. Накрая успя да различи Уиспър, който седеше в ъгъла в люлеещ се стол. Беше насочил пистолет към корема му.

— Добра вечер, Уиспър.

Отговорът беше тих и съскащ.

— Добра и на теб, капитан Хънтър. Сам ли си?

— Да.

— Тогава влизай — изхриптя домакинът. — Малко отрова за дяволи? — Уиспър посочи бъчвата до себе си, която служеше като маса. Върху нея имаше чаши и малка глинена бутилка ром.

— С удоволствие, Уиспър.

Хънтър гледаше как домакинът налива тъмнокафявата течност в чашите. Очите му свикнаха с тъмнината и вече различаваше по-добре събеседника си.

Уиспър^[1] — никой не знаеше истинското му име — бе едър, набит мъж с големи бледи длани. Навремето беше един от успешните

капери. После замина за Матансерос с Едмъндс и бе единственият оцелял, след като Казала му преряза гърлото и го остави да умре. По някакво чудо Уиспър оживя, но изгуби гласа си. Това, както и големият бял белег под брадичката, беше красноречиво доказателство за бурното му минало.

След завръщането си в Порт Роял Уиспър се криеше в тази задна стая — силен, жизнен мъж, но лишен от кураж; стоманата го бе напуснала. Беше уплашен — винаги държеше оръжие в ръка и второ някъде наблизо. Сега, докато той се люлееше в стола си, Хънтър забеляза блясъка на къса сабя на пода до него.

— Какво те води насам, капитане? Матансерос ли?

Явно на лицето на Хънтър се бе изписала изненада, защото Уиспър избухна в смях. Смяхът му беше ужасяващ — пронизително хриптене и свистене като от заврял чайник. Уиспър отметна глава назад и разкри съвсем бледия белег.

— Стреснах ли те, капитане? Да не би да си изненадан, че знам?

— Другите знаят ли? — попита Хънтър.

— Някои — изсъска Уиспър. — Или подозират. Но не разбират. Чух историята за плаването на Мортън.

— Аха.

— Заминаваш ли, капитане?

— Разкажи ми за Матансерос, Уиспър.

— Карта ли искаш?

— Да.

— Петнайсет шилинга.

— Дадено — отвърна Хънтър. Знаеше, че ще плати двайсет, за да си осигури приятелското му отношение и мълчанието му пред евентуални следващи посетители. А от своя страна, Уиспър щеше да разбере задължението, съдържащо се в допълнителните пет шилинга. И щеше да знае, че Хънтър ще го убие, ако се разприказва пред някой друг за Матансерос.

Уиспър извади парче насмолен плат и въглен. Постави плата на коляното си и бързо започна да чертае.

— Името „Матансерос“ означава „клане“ на езика на доновете — прошепна той. — Островът е с формата на буквата U, ето така. Входът на залива гледа на изток, към океана. Тази точка — той посочи лявата страна на буквата — е Пунта Матансерос. Точно там Казала е

построил крепостта си. Теренът е нисък. Крепостта е на не повече от петдесет крачки над нивото на водата.

Хънтър кимна и изчака Уиспър да сръбне шумно глътка от отровата за дяволи.

— Крепостта има осем страни. Стените са от камък, трийсет стъпки високи. Вътре има испански гарнизон от запасняци.

— Колко са?

— Някои казват, че са двеста. Други — триста. Чувал съм дори за четиристотин, но не ми се вярва.

Хънтър кимна. Значи трябваше да приеме, че войниците са около триста.

— А оръдията?

— Разположени са само по две страни на крепостта — дрезгаво отвърна Уиспър. — Една батарея е насочена към океана, право на изток. Другата гледа към устието на залива, на юг.

— Какви са оръдията?

Отново се чу смразяващият смях.

— Точно това е най-интересното, капитан Хънтър. Оръдията са кулверини, дващесет и четири фунтови, от лят бронз.

— Колко са?

— Десет, може би дванайсет.

Интересно, помисли си Хънтър. Кулверините — англичаните ги наричаха кулверини — не бяха най-мощният клас оръжия и вече не се предпочитаха на корабите. Късото оръдие ги бе заменило и се бе превърнало в стандарт за военните кораби на всички държави.

Кулверините бяха по-стари оръдия. Тежаха повече от два тона и стволовете им бяха дълги цели петнайсет стъпки. Такива дълги цеви ги правеха убийствено точни на големи разстояния. Можеха да изстрелват тежки гюлета и се зареждаха бързо. В ръцете на опитни артилеристи кулверините можеха да произвеждат по един изстрел в минута.

— Значи укреплението е добро — кимна Хънтър. — Кой е главният артилерист?

— Боскет.

— Чувал съм за него — рече Хънтър. — Нали именно той потопи „Ренаун“?

— Същият — изсъска Уиспър.

Значи артилерийските разчети бяха добре тренирани. Хънтър се намръщи.

— Уиспър, знаеш ли дали кулверините са на фиксирани платформи?

Уиспър дълго се люля в стола си, преди да отговори:

— Ти си луд, капитан Хънтър.

— Това пък защо?

— Замислил си атака по суша.

Хънтър кимна.

— Никога няма да успееш — заяви Уиспър и потупа картата в скута си. — Едмъндс си помисли за подобно нещо, но се отказа, когато видя острова. Виж, ако акостираш на запад — той посочи заоблената част на буквата U, — тук има малък залив, който може да ти е от полза. Но за да стигнеш до главния залив на Матансерос по суша, трябва да прекосиш хребета Лерес, за да стигнеш до другата страна.

Хънтър махна нетърпеливо с ръка.

— Толкова ли е трудно да се прекоси един хребет?

— Невъзможно е — отвърна Уиспър. — Обикновен човек не може да го направи. От западното заливче теренът леко се изкачва до петстотин стъпки или повече. Но това е гореща и гъста джунгла с много блатата и без прясна вода. Задължително ще има патрули. Ако те не те открият и не умреш от треска, ще се озовеш в подножието на хребета. Западната страна на Лерес е отвесна скала, извисяваща се на триста стъпки. И пиле не може да кацне по нея. Вятърът е непрестанен и много силен.

— Ако успея да го изкача, какво следва? — попита Хънтър.

— Източният склон е полегат и не представлява трудност — отвърна Уиспър. — Но никога няма да стигнеш до него, повярвай ми.

— Ако все пак стигна, как стои въпросът с батареите на Матансерос?

Уиспър сви леко рамене.

— Те са обърнати към морето, капитан Хънтър. Казала не е глупак. Знае, че не може да бъде атакуван по суша.

— Винаги има начин.

Уиспър дълго се люля в стола си, преди да отговори.

— Невинаги — рече накрая. — Невинаги.

Дон Диего де Рамано, известен също като Черното око или просто като Чифутина, седеше прегърбен над работната си маса в магазина на Фароу стрийт. Примигна късогледо към перлата, която държеше с палеца и показалеца на лявата си ръка. Това бяха единствените останали му пръсти на тази ръка.

— Отлично качество е — рече той и върна перлата на Хънтър. — Съветвам те да я задържиш.

Черното око замига бързо. Очите му бяха късогледи и розови като на заек. От тях почти непрекъснато течаха сълзи, които той от време на време изтриваше с ръка. Дясното му око имаше голямо черно петно до зеницата, на което се дължеше и прякорът му.

— Не е нужно да ти го казвам, Хънтър.

— Не, дон Диего.

Чифутина кимна и стана от пейката. Прекоси тясното си магазинче и затвори вратата към улицата. После затвори и капациите на прозореца и се обърна към Хънтър.

— Е?

— Как си със здравето, дон Диего?

— Здравето, та здравето — измърмори дон Диего и пхна ръце в джобовите на широката си роба. Беше докачлив по отношение на осакатената си ръка. — Здравето ми няма значение, както винаги. Не е нужно да ти казвам това.

— Търговията върви ли? — попита Хънтър и се огледа. По грубите маси бяха изложени злато и скъпоценности. Чифутина въртеше магазинчето вече близо две години.

Дон Диего седна. Погледна към Хънтър, поглади брадата си и избърса сълзите.

— Хънтър — рече той, — стига си шикалкавил. Говори направо.

— Питам се дали още работиш с барут — рече Хънтър.

— Барут ли? Барут? — Чифутина впери поглед през магазина и се намръщи, сякаш не знаеше значението на думата. — Не. Не работя с барут. Не и след това — посочи почернялото си око, — и това — вдигна лишената си от пръсти лява ръка. — Вече не работя с барут.

— Решението ти може ли да се промени?

— Никога.

— Никога е много време.

— Никога, и точка по въпроса, Хънтър.

— Дори и ако става въпрос за нападение срещу Казала?

Чифутина изсумтя.

— Казала — тежко повтори той. — Казала е в Матансерос и не може да бъде нападнат.

— Аз смятам да го направя — тихо рече Хънтър.

— Същото смяташе и капитан Едмъндс по миналата година. — Дон Диего се намръщи при спомена. Беше един от спонсорите на онази експедиция. Инвестицията му — петдесет лири — беше изгубена. — Матансерос е неуязвим, Хънтър. Не позволявай на суетата да замъгли разума ти. Крепостта не може да бъде превзета. — Избърса сълзите от бузите си. — А освен това там няма нищо.

— Няма нищо в крепостта — съгласи се Хънтър. — А в залива?

— В залива? В залива? — Черното око отново се загледа в нищото. — Какво има в залива? А, явно онези нао^[2] със съкровища, които се изгубиха през августовската буря, нали?

— Един от тях.

— Откъде знаеш това?

— Зная го.

— Един нао? — Чифутина замига още по-бързо. Почеса нос с показалеца на осакатената си ръка — сигурен знак, че здравата се е замислил. — Сигурно е пълен с тютюн и канела — мрачно рече той.

— Сигурно е пълен със злато и перли — отвърна Хънтър. — Иначе щеше да продължи направо към Испания и да рискува да бъде заловен. Спрял е при Матансерос само защото съкровището му е толкова голямо, че не е смеел да поеме риска.

— Може би, може би...

Хънтър наблюдаваше внимателно Чифутина. Беше страхотен актьор.

— Да предположим, че си прав — рече най-сетне той. — Но това не ме интересува. Един нао в пристанището на Матансерос е в такава безопасност, в каквата щеше да бъде и в самия Кадис. Защищава го крепост, при това крепост, която не може да бъде превзета.

— Така е — каза Хънтър. — Но артилерийските батареи, пазещи залива, могат да бъдат унищожени — ако здравето ти е добро и ако се съ согласиш отново да работиш с барут.

— Ласкаеш ме.

— Бъди сигурен, че не е така.
— Какво общо има това със здравето ми?
— Планът ми — рече Хънтър — не е лишен от трудности.

Дон Диего се намръщи.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да дойда с теб?
— Разбира се. Да не си помисли нещо друго?
— Мислех си, че искаш пари. Значи искаш да дойда?
— Много е важно, дон Диего.

Чифутина изведнъж скочи на крака.

— Да нападнем Казала — с внезапна възбуда рече той и закри напред-назад. — От десет години всяка нощ сънувам смъртта му, Хънтър. Мечтаех... — Спря и погледна към Хънтър. — Ти също си имаш причини.

— Така е — кимна Хънтър.

— Но може ли да се осъществи такова нещо? Честно?

— Честно, дон Диего.

— Тогава искам да чуя плана ти — развълнувано каза Чифутина.
— И ми кажи какъв барут ти трябва.

— Трябва ми изобретение — рече Хънтър. — Трябва да изработиш нещо, което още не съществува.

Чифутина избърса сълзите си.

— Разказвай — рече той. — Разказвай.

Мистър Ендърс, бръснар, хирург и кормчия виртуоз, деликатно постави пиявицата на врата на пациента си. Мъжът, който се бе излегнал в стола с покрито с кърпа лице, изстена, когато плужекът докосна плътта му. Пиявицата веднага започна да се издува от кръвта.

Мистър Ендърс тихичко си затананика.

— Ето така — рече той. — След мъничко ще се почувствате много по-добре. Помнете ми думите, ще дишате по-лесно и ще покажете на дамите това-онова. — Потупа бузата на човека през кърпата. — Ще изляза навън за глътка въздух и след малко се връщам.

С тези думи мистър Ендърс излезе от бръснарницата — беше видял Хънтър да му прави знак отвън. Мистър Ендърс бе дребен човек с бързи, деликатни движения; сякаш по-скоро танцуваше, отколкото вървеше. Бизнесът му в пристанището вървеше добре, защото

повечето пациенти оцеляваха след намесата му, което не можеше да се каже за другите хирурзи. Но най-голямото му умение и истинската му любов бе управлението на кораб. Ендърс, истински морски виртуоз, бе рядка птица — от онези перфектни кормчии, които сякаш се сливаха с кораба, който насочваха.

— От бръснене ли се нуждаете, капитане? — попита той.

— От екипаж.

— Значи току-що си намерихте корабен хирург — рече Ендърс.
— И какво е естеството на пътуването?

— Сеч на кампеш — отвърна Хънтър и се ухили.

— Винаги съм обичал да сека кампеш — рече Ендърс. — И чий по-точно ще бъде той?

— На Казала.

Ендърс моментално заряза шеговития тон.

— Казала? Да не би да заминаваш за Матансерос?

— Тихо — каза Хънтър и стрелна с поглед улицата.

— Капитане, капитане. Самоубийството е грях пред Бога.

— Знаеш, че имам нужда от теб — рече Хънтър.

— Но животът е сладък, капитане.

— Златото също — отвърна Хънтър.

Ендърс замълча и се намръщи. И той като Чифутина, а и като всеки друг в Порт Роял, знаеше, че в крепостта Матансерос няма злато.

— Може би ще обясниш?

— По-добре да не го правя.

— Кога вдигаш котва?

— След два дни.

— И ще чуем причините в Бичия залив?

— Имаш думата ми.

Ендърс мълчаливо протегна ръка и се ръкува с Хънтър. Пациентът в бръснарницата започна да се гърчи и сумти.

— Господи, горкият човечец — възкликна Ендърс и изтича вътре. Пиявицата се беше издула като балон от кръвта и по дървения под падаха червени капки. Ендърс я махна и пациентът изкрещя. — Хайде, хайде, успокойте се, Ваше Превъзходителство.

— Вие сте един проклет пират и негодяй — заяви сър Джеймс Алмънт, махна кърпата от лицето си и я притисна към ухапания си врат.

Лазю се намираше в един вертеп на Лайм стрийт сред група кикотещи се жени. Беше от Франция, а името бе изопачено от Лес Ю (Очите), защото притежаваше големи, блестящи и почти легендарни очи. Лазю виждаше великолепно в тъмното; Хънтър неведнъж се бе възползвал от това, за да прокарва корабите си през рифове и плитчини. Освен това тази стройна и ловка като котка личност бе превъзходен стрелец.

— Хънтър — изръмжа Лазю, като прегръщаше през кръста едно приятно закръглено момиче. — Ела да се позабавляваме.

Момичетата се закискаха и заиграха с косите си.

— Две думи насаме.

— Толкова си досаден — отвърна Лазю и целуна момичетата поред. — Сега се връщам, милички.

Двамата се отдалечиха в ъгъла и едно момиче им донесе бутилка отрова за дяволи и чаши.

Хънтър погледна дългата до раменете сплъстена коса и голобрадото лице на Лазю.

— На градус ли си?

— Не чак толкова, капитане — отвърна Лазю и се изсмя дрезгаво. — Казвай каквото имаш да казваш.

— Заминавам след два дни.

— Така ли? — Лазю като че ли изтресня на мига. Големите бдителни очи загледаха напрегнато Хънтър. — За къде?

— За Матансерос.

Лазю се разсмя гръмогласно. Странно беше да чуеш подобен звук да излиза от толкова слабо тяло.

— Матансерос означава клане и доколкото знам, името е подбрано подходящо.

— Въпреки това — рече Хънтър.

— Явно имаш основателни причини.

— Така е.

Лазю кимна, не очакваше да научи повече. Умният капитан не разкрива подробности за рейда си, докато не излезе в открито море.

— Толкова ли са основателни, колкото е голяма опасността?

— Да.

Лазю го погледна изпитателно.

— И за пътуването ти трябва жена?

— Точно затова съм тук.

Лазю отново се разсмя и почеса разсеяно малките си гърди. Макар да се обличаше, да се държеше и да се биеше като мъж, Лазю всъщност беше жена. Малцина знаеха историята ѝ и Хънтър бе един от тях.

Лазю бе дъщеря на жена на бретонски моряк. Съпругът ѝ бил на плаване, когато открила, че е бременна, и след известно време родила син. Мъжът ѝ обаче така и не се върнал — всъщност от него вече не дошла нито вест — и след няколко месеца жената отново забременяла. Уплашена от неизбежния скандал, тя се преместила в друго село в провинцията, където родила дъщеря си Лазю.

Минала година и синът ѝ умрял. Междувременно средствата на майката привършили и тя била принудена да се върне в родното село и да живее при родителите си. За да прикрие безчестието си, преоблякла дъщеря си като момче и измамата била толкова добра, че никой в селото, дори дядото и бабата на детето, не заподозрели истината. Лазю израснала като момче и на тринадесетгодишна възраст станала кочияш на местен благородник; по-късно постъпила във френската армия и живяла няколко години с войниците, без да разкрият пола ѝ. Накрая — или поне според разказа ѝ — се влюбила в един красив млад офицер от кавалерията и му разкрила тайната си. Двамата имали страстна връзка, но той така и не се оженил за нея. Когато всичко приключило, тя предпочела да дойде в Западните Индии, където отново влязла в мъжката си роля.

В град като Порт Роял подобна тайна не можеше да се пази дълго и всъщност всички знаеха, че Лазю е жена. Пък и по време на каперските рейдове тя имаше навик да разготва гърдите си, за да смугне и ужаси неприятеля. В града обаче по принцип се отнасяха с нея като с мъж и никой не повдигаше темата.

Лазю се разсмя.

— Ти си се побъркал, щом си решил да атакуваш Матансерос.

— Ще дойдеш ли?

Тя се разсмя отново.

— Само защото нямам нещо по-добро за правене. — И се върна при кикотещите се курви на масата.

Хънтър намери Мавъра рано сутринта. Играеше глик с двама холандски корсари в комарджийницата „Жълтият разбойник“.

Мавъра, наричан също Баса, бе огромен мъж с гигантска глава, яки мускули по раменете и гърдите, тежки ръце и едри длани, в които картите направо се губеха. Викаха му Мавъра поради причини, които бяха отдавна забравени; а дори и да беше склонен да разкаже за произхода си, той не можеше да го направи, защото езикът му беше отрязан от един испански плантатор на Еспаньола. Като цяло, всички приемаха, че Мавъра не е никакъв мавър, а е от онзи район на Африка, известен като Нубия — пустинна страна покрай Нил, населена с огромни чернокожи хора.

Името Баса идваше от едно пристанище на брега на Гвинея, където търговците на роби понякога спираха, но всички бяха единомислени, че Мавъра не може да е оттам, тъй като местните бяха болнави и много по-светли.

Това, че Мавъра бе ням и трябваше да общува със знаци, допълнително засилваше впечатлението, което оставяше. Понякога новопристигналите в града приемаха, че Баса е колкото ням, толкова и тъп, и докато наблюдаваше играта на карти, Хънтър започна да подозира, че същото се случва и в този момент. Взе си едно канче вино, седна на съседната маса и започна да се наслаждава на зрелището.

Холандците бяха контета, облечени в елегантни скъпи панталони и бродирани копринени ризи. Пиеха сериозно. Мавъра не пиеше; всъщност той никога не докосваше чашката. Говореше се, че не понася алкохол и че веднъж се напил и убил петима мъже с голи ръце, преди да дойде на себе си. Независимо дали това бе вярно, със сигурност се знаеше, че Мавъра е убил плантатора, който отрязал езика му, а после видял сметката на жена му и на половината домакинство, преди да избяга в пиратските пристанища в западната част на Еспаньола, а оттам — в Порт Роял.

Хънтър наблюдаваше играта. Подпийналите холандци залагаха безразсъдно, подмятаха шеги и се смееха. Мавъра седеше невъзмутимо пред купчинка жълтици. Гликът бе бърза игра, която не толерираше

небрежните залози. И наистина, пред очите на Хънтър Мавъра извади три еднакви карти, показа ги и прибра парите на холандците.

Те го зяпнаха за момент, след което започнаха да крещят „Измама!“ на няколко езика. Мавъра поклати спокойно огромната си глава и прибра парите в джоба си.

Холандците настояха за ново раздаване, но Мавъра им напомни със знак, че нямат пари за залагане.

Тогава холандците настръхнаха, закрещяха още по-силно и започнаха да сочат Мавъра. Баса си остана все така невъзмутим, но едно момче от прислугата приближи масата им и гигантът му даде златна монета.

Холандците явно не схванаха, че Мавъра плаща предварително за евентуалните щети, които щеше да нанесе на комарджийницата. Момчето взе жълтицата и избяга на безопасно разстояние.

Холандците вече бяха скочили на крака и крещяха проклетия към Мавъра, който си остана седнал. Лицето му бе безизразно, но очите му се стрелкаха от единия към другия. Холандците се разгорещиха още повече, протегнаха ръце и шумно настояха да им върне парите.

Мавъра поклати глава.

Тогава един от холандците извади кама и я размаха пред Мавъра, само на няколко инча от носа му. Гигантът си остана невъзмутим. Стоеше абсолютно неподвижен, скръстил ръце на гърдите.

Другият холандец понечи да извади пистолет от колана си и тогава Мавъра се задейства. Грамадната му черна ръка се стрелна напред, сграбчи камата на първия и заби острието ѝ на половин педя в масата. После удари втория холандец в стомаха и той се превеи, кашляйки. Мавъра го изрита в лицето и мъжът полетя през помещението. Баса се обърна към първия холандец, в чиито очи вече се четеше ужас. Подхвана го, вдигна го високо над главата си, отиде до вратата и го метна на улицата. Холандецът плъсна по лице в калта.

Мавъра се върна в помещението, извади ножа от масата, пхна го в колана си и отиде да седне до Хънтър. Едва тогава си позволи да се усмихне.

— Новаци — отбеляза Хънтър.

Мавъра кимна ухилен. После се намръщи, посочи Хънтър и го погледна въпросително.

— Дойдох да те видя.

Мавъра сви рамене.

— Отплаваме след два дни.

Мавъра оформи с устни думата „Накъде?“.

— Матансерос — рече Хънтър.

Мавъра го изгледа с отвращение.

— Не проявяваш ли интерес?

Мавъра се ухили и прокара пръст през гърлото си.

— Казвам ти, може да се направи — рече Хънтър. — Страх ли те е от високо?

Мавъра направи жест, сякаш се катереше по въже, и поклати глава.

— Нямам предвид такелаж — каза Хънтър. — А отвесни скали. Високи отвесни скали — триста или четиристотин фута.

Мавъра се почеса по главата. Погледна към тавана — явно си представяше височината. Накрая кимна.

— Можеш ли да го направиш?

Той кимна отново.

— Дори при силен вятър? Добре. Значи идваш с нас.

Хънтър понечи да стане, но Мавъра го бутна обратно на стола. Подрънка с монетите в джоба си и го посочи въпросително.

— Не се безпокой — каза Хънтър. — Заслужава си.

Мавъра се усмихна, а Хънтър си тръгна.

Откри Сансон в стая на втория етаж на „Гербът на кралицата“. Почука на вратата и зачака. Чу кикот и въздишка. Почука отново.

— Пръждосвай се, по дяволите! — разнесе се изненадващо висок глас.

Хънтър се поколеба, но почука за трети път.

— Кръв Божия, кой е пък сега? — обади се гласът от другата страна.

— Хънтър.

— Проклет да съм. Влизай!

Хънтър бутна вратата и я отвори широко, но не влезе. Миг по-късно нощното гърне и съдържанието му префучаха покрай него.

От стаята се чу тих кикот.

— Предпазлив, както винаги. Ще надживееш всички ни. Влизай.

Хънтър влезе. На светлината на единствената свещ различи седналия в леглото Сансон. До него имаше русокосо момиче.

— Прекъсна ни, синко — рече Сансон. — Да се молим да имаш основателна причина.

— Имам — отвърна Хънтър.

Последва момент на неловко мълчание, през който двамата мъже се визираха един в друг. После Сансон почеса гъстата си черна брада.

— Трябва ли да позная защо си дошъл?

— Не — отвърна Хънтър и стрелна момичето с очи.

— А — рече Сансон и се обърна към момичето. — Моя прелестна прасковке... — Целуна връхчетата на пръстите ѝ и посочи изхода.

Момичето скочи голо от леглото, награби дрехите си и побърза да се изнесе.

— Такова възхитително създание — въздъхна Сансон.

Хънтър затвори вратата.

— Французойка, между другото — рече Сансон. — Французойките са най-добрите любовници, не мислиш ли?

— Определено са най-добрите курви.

Сансон се разсмя. Беше едър, тежък мъж, създаващ впечатление за нещо мрачно — черна коса, черни вежди, склучващи се над носа, черна брада, тъмна кожа. Гласът му обаче бе изненадващо висок, особено когато се смееше.

— Не мога ли да те придумам да се съ согласиш, че французойките са по-добри от англичанките?

— Само в разпространяването на болести.

Сансон се разсмя от сърце.

— Хънтър, чувството ти за хумор е невероятно. Ще пийнеш ли чашка вино с мен?

— С удоволствие.

Сансон наля от бутилката на нощната масичка. Хънтър взе чашата си и я вдигна за тост.

— За твоё здраве.

— И за твоё — отвърна Сансон и пиха. Не сваляха очи един от друг.

Колкото до Хънтър, той определено нямаше доверие на Сансон. Не го искаше в експедицията, но французинът бе необходим за успеха

на начинанието. Защото Сансон, въпреки неговата гордост, суета и самохвалство, бе най-безмилостният убиец на Карибите. Всъщност произхождаше от фамилия френски палачи.

Самото му име — Сансон, което означава „без звук“ — беше ироничен коментар за потайния начин, по който работеше. Навсякъде го познаваха и се страхуваха от него. Говореше се, че баща му Шарл Сансон бил кралски палач в Диеп. Носеха се слухове, че самият Сансон бил за кратко свещеник в Лиеж, но лудориите му с монахините от близкия манастир го навели на мисълта, че ще е по-безопасно да напусне страната.

Порт Роял обаче не беше място, където се обръщаше особено внимание на миналото. Тук Сансон бе известен с уелото боравене със сабята, пистолета и любимото му оръжие — арбалета.

Сансон отново се разсмя.

— Е, синко, кажи какво не ти дава покой.

— Вдигам котва след два дни. За Матансерос.

Този път смях нямаше.

— Искаш да тръгна с теб за Матансерос?

— Да.

Сансон наля още вино.

— Не искам да отивам там — рече той. — Никой, който има и капка здрав разум, няма да отиде на Матансерос. Защо си решил да плаваш натам?

Хънтър не отговори.

Сансон намръщено загледа босите си крака и размърда пръсти.

— Трябва да е заради галеоните — рече накрая. — Онези, които се изгубиха в бурята, са стигнали до Матансерос. Това ли е?

Хънтър сви рамене.

— Предпазлив, както винаги — отбеляза Сансон. — Е, какви са условията ти за тази безумна експедиция?

— Ще ти дам четири дяла.

— Четири дяла? Стиснат човек си, капитан Хънтър. Гордостта ми е наранена, щом мислиш, че струвам само четири дяла.

— Пет дяла — каза Хънтър с изражението на човек, който прави отстъпка.

— Пет? Да кажем осем и да си стиснем ръцете.

— Да кажем пет и да си стиснем ръцете.

— Хънтър. Късно е, а аз не съм от търпеливите. Седем?

— Шест.

— Кръв Божия, наистина си голяма циция.

— Шест — повтори Хънтър.

— Седем. Изпий още едно вино.

Хънтър го погледна и реши, че пазарлъкът не е толкова важен. По-лесно щеше да контролира Сансон, ако убиецът имаше чувството, че е направил добра сделка. Щеше да бъде труден и без настроение, ако си мислеше, че са го изиграли.

— Добре, да бъдат седем — рече Хънтър.

— Приятелю, това се казва здрав разум. — Сансон протегна ръка. — А сега ми кажи как смяташ да атакуваш.

Изслуша плана, без да каже нито дума, и когато Хънтър приключи, се плесна по бедрата.

— Вярна е приказката за испанския мързел, френската елегантност и английското коварство.

— Мисля, че ще проработи — рече Хънтър.

— Изобщо не се съмнявам — отвърна Сансон.

Когато Хънтър излезе от малката стая, небето над Порт Роял започваше да изсветлява.

[1] Шепот. — Б.пр. ↑

[2] Буквално „кораб“; с това име се означава каравела или по-голямата карака. — Б.пр. ↑

8.

Разбира се, беше невъзможно отплаването да се запази в тайна. Прекалено много моряци жадуваха за койка на която и да било каперска експедиция, а не бяха малко и търговците и фермерите, необходими за екипирането на Хънтъровия слуп^[1] „Касандра“. Още в ранната утрин целият Порт Роял говореше за предстоящия набег.

Твърдеше се, че Хънтър ще атакува Кампече. Не, щял да разграби Марикайбо. Някои дори говореха, че щял да дръзне да атакува Панама, както бе направил Дрейк преди около седемдесет години. Но такова дълго плаване означаваше много провизии, а запасите на Хънтър бяха толкова малко, че се пусна слух, че целта на рейда му е самата Хавана. Хавана никога не бе атакувана от капери; дори идеята за подобно нещо се смяташе за безумна.

Появи се и друга озадачаваща информация. Черното око, Чифутина, купуваше плъхове от децата и калпазаните около доковете. Никой не можеше да разбере защо са му на Чифутина плъхове. Освен това се разбра, че той купил вътрешностите на прасе — те можеха да се използват в някакъв ритуал, но със сигурност не и от евреин.

В същото време златарският магазин на Чифутина затвори и пусна капаци.

Самият Чифутин бе изчезнал някъде из възвишенията във вътрешността. Беше заминал преди зазоряване със запас сяр, селитра и дървени въглища.

Провизиите за „Касандра“ бяха не по-малко странни. Бяха закупени ограничени количества осолено свинско, но се поръча много вода — в това число и няколко малки бъчонки, които бъчварят мистър Лонгли трябваше да изработи специално. Работилницата за въжета на мистър Уитстол получи поръчка за повече от хиляда фута яко въже — прекалено яко, за да се използва за такелаж. Майсторът на платна мистър Недли пък трябваше да осигури няколко големи чувала с ремъци в горната част. А ковачът Карвър изработваше абордажни куки от особен вид — зъбците им бяха на шарнири, така че да могат да се сгъват и да заемат съвсем малко място.

Не липсваше и поличба — сутринта някакви рибари уловиха огромна риба чук и я измъкнаха на доковете край Чоколата Хол, където излизаха костенурките. Акулата бе дълга над дванадесет фута и бе изключително грозна — с широката си муцуна и очи по плоските ѝ краища. Рибари и минувачи изпразниха пистолетите си в животното, но без видим ефект. Акулата се мятеше и гърчеше на сушата, докато превали пладне.

После разпраха корема ѝ и навън се изсипаха слизестите черва. Проблесна метал и когато разшириха разреза, откриха вътре цяла броня на испански войник — нагръдник, шлем с гребен и наколенници. Стана ясно, че плоскоглавата акула е погълнала нещастника цял, смляла е плътта му, но бронята останала вътре и не можела да бъде изхвърлена. Това събитие се прие като поличба за предстоящо испанско нападение срещу Порт Роял или като доказателство, че Хънтър ще атакува испанците.

Сър Джеймс Алмънт нямаше време за поличби. Той се занимаваше с разпита на един френски разбойник на име Л'Олоне, който бе пристигнал в града тази сутрин с плячкосан испански бриг. Л'Олоне нямаше разрешително за каперство, пък и официално Англия и Испания не бяха във война. Още по-лошото бе, че при пристигането си в пристанището бригът не носеше нищо ценно. В трюмовете му бяха открити само малко кожи и тютюн.

Макар и известен като корсар, Л'Олоне бе тъп и брутален мъж. Естествено, за да бъдеш капер, не се изискваха изключителни умствени способности. Човек трябваше само да чака на подходящата ширина, докато не се появи подходящ за атакуване съд. Сега Л'Олоне стоеше с шапка в ръце в кабинета на губернатора и рецитираше с детска невинност невероятната си история. Натъкнал се случайно на кораба и го намерил напуснат. На борда нямало жива душа и съдът дрейфувал без посока.

— Честно, трябва да е избухнал някакъв мор или бунт — каза Л'Олоне. — Но корабът си го бива, сир, и сметнах за свой дълг към Короната да го докарам в пристанището.

— Никакви пътници ли не намери?

— Нямаше жива душа.

— А трупове?

— Съвсем не, сир.

— И никаква следа какво нещастие се е случило?

— Абсолютно никаква, сир.

— А товарът...

— Както откриха собствените ви инспектори, сир, не сме го докосвали. Знаете това, сир.

Сър Джеймс се запита колко ли невинни души е изклал Л'Олоне, за да прочисти палубите на търговския кораб. А също и къде е акостирали пиратът, за да скрие ценните товари. В Карибско море имаше хиляди острови и малки коралови атоли, които можеха да послужат за тази цел.

Губернаторът потропа с пръсти по бюрото. Този човек със сигурност лъжеше, но му трябваше доказателство, че е така. Дори в грубата среда на Порт Роял английският закон беше над всичко.

— Добре тогава — рече накрая. — Официално ти заявявам, че Короната е крайно недоволна от това залавяне. Ето защо кралят ще вземе една пета...

— Една пета! — Обикновено кралят вземаше една десета или дори една петнадесета.

— Точно така — с равен глас каза сър Джеймс. — Негово Величество ще получи една пета, а аз ще добавя официално, че ако до мен достигнат доказателства за непристойно поведение от твоя страна, ще бъдеш изправен пред съда и обесен като пират и убиец.

— Сир, кълна се, аз...

— Достатъчно — вдигна ръка сър Джеймс. — Засега си свободен, но не забравяй думите ми.

Л'Олоне се поклонил изискано и тръгна заднешком към изхода. Алмънт позвъни на адютанта си.

— Джон — рече той, — намери някои от моряците на Л'Олоне и се погрижи да се наквасят и да развържат езици. Искам да разбера как корабът е попаднал в ръцете му и се нуждае от солидни доказателства срещу него.

— Както заповядате, Ваше Превъзходителство.

— И още нещо — отдели една десета от товара за краля и една десета за губернатора.

— Да, Ваше Превъзходителство.

— Това е всичко.

Джон се поклони.

— Ваше Превъзходителство, капитан Хънтър е тук за документите.

— Покани го да влезе.

Хънтър се появи миг по-късно. Алмънт стана и стисна ръката му.

— Изглеждате в добро настроение, капитане.

— Наистина е добро, сър Джеймс.

— Подготовката добре ли върви?

— Много добре, сър Джеймс.

— На каква цена?

— Петстотин дублона, сър Джеймс.

Алмънт беше очаквал да чуе подобна сума. Извади кесия с монети от бюрото си.

— Това ще бъде достатъчно.

Хънтър се поклони и взе парите.

— И така — рече сър Джеймс. — Наредих да ви бъде издадено разрешително за сеч на кампеш навсякъде, където сметнете за подходящо. — Подаде писмото на Хънтър.

През 1665 г. добивът на кампеш се смяташе за законна дейност от англичаните, макар испанците да твърдяха, че имат монопол върху сечта му. Дървесината на кампеша, или *Nematoxylin campraesium*, се използваше при производството на червена боя, както и в някои лекарства. Беше ценна като тютюна.

— Длъжен съм да ви напомня — бавно рече сър Джеймс, — че не можем да подкрепим каквато и да било атака срещу испанско селище при липсата на провокация от тяхна страна.

— Разбирам — отвърна Хънтър.

— Предполагате ли, че ще има провокации?

— Съмнявам се, сър Джеймс.

— В такъв случай нападението ви срещу Матансерос ще бъде пиратство, естествено.

— Сър Джеймс, нашият беден слуп „Касандра“, който е леко въоръжен и се занимава с търговия, както личи от издадените от вас документи, може да се озове под обстрел от оръдията на Матансерос. В такъв случай няма ли да бъдем принудени да отвърнем?

Непровокирана стрелба срещу невинен съд не може да бъде толерирана.

— Наистина не може — съгласи се сър Джеймс. — Имам пълно доверие във вас, че ще действате като войник и джентълмен.

— Няма да предам доверието ви.

Хънтър понечи да си тръгне.

— И още нещо — спря го сър Джеймс. — Казала е фаворит на Филип. Дъщеря му е омъжена за неговия вицеканцлер. Всяко съобщение от Казала за събитията в Матансерос, различно от вашите описания, ще бъде крайно неудобно за Негово Величество крал Чарлз.

— Съмнявам се, че ще има каквито и да било съобщения от Казала — отвърна Хънтър.

— Много е важно да няма такива.

— Никой не изпраща съобщения от морските дълбини.

— Така е — съгласи се сър Джеймс и те си стиснаха ръцете.

На излизане от губернаторския дворец Хънтър бе пресрещнат от една чернокожа прислужница, която му даде писмо, обърна се и се отдалечи, без да каже нито дума. Хънтър го прочете, докато слизаше по стъпалата пред входа. Беше написано с женски почерк.

Мой скъпи капитане,

Преди малко научих, че във вътрешността на острова, в местността Долината на Крофорд, има прекрасен извор. За да се запозная по-добре със забележителностите на новия си дом, смятам да направя екскурзия до това място по-късно през деня и се надявам, че красотата му наистина е такава, каквато ми я описаха.

С най-искрени почитания,

Емили Хаклет

Хънтър прибра писмото в джоба си. При нормални обстоятелства нямаше да обърне внимание на завоалираната покана на мисис Хаклет. В последния ден преди вдигането на котва имаше предостатъчно работа. Но така или иначе му се налагаше да отиде във вътрешността, за да види Черното око. Ако се намереше време... Сви рамене и тръгна към конюшните, за да вземе коня си.

[1] Едномачтов кораб. — Б.ред. [↑](#)

9.

Чифутина се бе разположил в Сътърс Бей, източно от пристанището. Дори от това разстояние Хънтър можеше да определи точното му място благодарение на острия дим, който се издигаше над зелените дървета, и от ехтящите от време на време гърмежи.

Излезе на малка поляна и намери Чифутина наред шантава сцена — навсякъде се търкаляха мъртви животни, които воняха под лъчите на обедното слънце. В единия край на поляната стояха три дървени сандъка със селитра, дървени въглища и сира. Във високата трева проблясваха парчета разбито стъкло. Самият Чифутин работеше трескаво, дрехите и лицето му бяха омазани с кръв и сажди от избухналият барут.

Хънтър слезе от коня и се огледа.

— Какво правиш, за бога?

— Каквото поиска — отвърна Черното око и се усмихна. — Няма да останеш разочарован. Ела, ще ти покажа. Първо ми поръча да създам дълъг и бавно горящ фитил, нали?

Хънтър кимна.

— Обикновените фитили не вършат работа — каза Чифутина. — Човек може да насипе ивица барут, но тя изгаря много бързо. Или пък да прибегне до бавен фитил. — Бавният фитил беше въже или канап, напоен със селитра. — Но той е наистина много бавен и пламъкът често е твърде слаб, за да запали заряда. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Да.

— Добре тогава. Средна сила на пламъка и скорост на горене може да се постигне с увеличаването на количеството сира в барута. Такава смес обаче е прочута с ненадеждността си. Нали не искаме пламъкът да угасне някъде по средата.

— Не.

— Опитах какви ли не въжета, канапи и платове, но без успех. Не може да се разчита на тях. Затова потърсих някакъв контейнер, който да държи заряда. И намерих това.

Чифутина вдигна нещо тънко и бяло, подобно на въже.

— Черва на плъх — обясни той с щастлива усмивка. — Леко изсушени над въглени, за да се отстранят разните течности и сокове, но да се запази еластичността. И когато в червото се сипе барут, се получава идеален фитил. Ще ти покажа.

Чифутина взе едно белезникаво черво с дължина около десет стъпки, в което се виждаше тъмният барут. Положи го на земята и запали единия край.

Фитилът гореше спокойно, без много искри, и бавно — напредваше с не повече от един-два инча за минута.

Чифутина се ухили до уши.

— Виждаш ли?

— Имаш причина да се гордееш — рече Хънтър. — Фитилът може ли да се пренася?

— Съвсем спокойно — отвърна Чифутина. — Единственият проблем е времето. Ако червото изсърхне прекалено много, става ронливо и може да се нацепи. Това ще се случи след около ден.

— Значи трябва да вземем плъхове.

— И аз така мисля — съгласи се Чифутина. — Имам и още една изненада, за която не си ме молил. Може да я намериш за полезна. Аз лично смятам устройството за чудесно. — Замълча за момент. — Чувал ли си за френското оръжие, наречено *гренада*?

— Не — поклати глава Хънтър. — Да не е някакъв отровен плод? — *Гренад* на френски означаваше нар, а напоследък отровителството бе станало доста популярно занимание в двора на Луи.

— В известен смисъл — с лека усмивка отвърна Чифутина. — Нарича се така, защото прилича на пълен със семена нар. Чувал съм, че съществува, но е опасно за производство. И все пак го направих. Номерът е в количеството селитра. Нека ти покажа.

Чифутина извади празна стъклена бутилка с къса шия. Сипа в нея шепа дребни сачми и няколко парченца метал.

— Не искам да мислиш лошо за мен — каза той, докато работеше. — Знаеш ли нещо за *Комплисидад Гранде*^[1]?

— Съвсем малко.

— Започна се със сина ми — каза Чифутина, докато приготвяше *гренадата*. — През август трийсет и девета синът ми вече отдавна се

беше отказал от вярата на евреите. Живееше в Лима, в Перу, Нова Испания. Семейството му преуспяваше и имаше врагове.

Сипа още сачми в бутилката.

— Арестуваха го на единадесети август и го обвиниха, че тайно изповядва еврейската вяра. Твърдяха, че не продавал през събота и не ядял бекон на закуска. Дамгосали го като юдаист. Измъчвали го. Обули го в нажежени до червено метални обувки и месото му зацвърчало. Накрая той си признал.

Чифутина натъпка барут в бутилката и я запечата с восък.

— Хвърлиха го в затвора за шест месеца — продължи той. — През януари четирийсета единадесет души бяха изгорени на клада. Седем от тях живи, сред които и синът ми. Казаха командваше гарнизона, който изпълни това аутодафе. Собствеността на сина ми бе конфискувана. Жена му и децата му... изчезнаха.

Чифутина хвърли бърз поглед към Хънтър и изтри сълзите си.

— Не тъгувам — рече той. — Но може би ще ме разбереш.

Вдигна *гренадата* и ѝ сложи къс фитил.

— По-добре иди зад онези храсти.

Хънтър се скри и загледа как Чифутина остави бутилката на един камък, запали фитила и побягна като луд към храстите.

— Какво ще стане? — попита Хънтър.

— Гледай — отвърна Чифутина и се усмихна.

В следващия миг бутилката експлодира. Парчета стъкло и метал се разлетяха във всички посоки. Хънтър и Чифутина се проснаха на земята, а отломките разкъсаха листата над тях.

Когато отново вдигна глава, Хънтър бе пребледнял.

— Мили боже! — промълви той.

— Не може да се нарече джентълменски прием — каза Чифутина. — Почти не поврежда нищо, по-твърдо от плът.

Хънтър го изгледа с любопитство.

— Доновете са си заслужили подобно отношение — рече Чифутина. — Какво е мнението ти за *гренадата*?

Хънтър се замисли. Всичките му инстинкти се бунтуваха срещу толкова нечовешко оръжие. Но все пак щеше да поведе шестдесет души да заловят пълен със съкровища галеон във вражеска твърдина — шестдесет души срещу крепост с триста войници и екипажа на галеона — още двеста или триста мъже.

— Направи ми дузина — каза той. — Опаковай ги за пътя и не казвай на никого. Това ще бъде нашата тайна.

Чифутина се усмихна.

— Ще получиш отмъщението си, дон Диего — рече Хънтър, качи се на коня си и потегли.

[1] Процес на Инквизицията срещу приели християнството евреи в Перу, обвинени, че участват в Големия заговор срещу Испания и продължават да изповядват юдаизма (1634 г.). Арестувани са 81 души, като имуществото им е конфискувано, а те са изгорени на клада през 1639 г. — Б.ред. ↑

10.

Долината на Крофорд се намираше на половин час приятна езда на север, през пищната зеленина в подножието на Сините планини. Хънтър изкачи хребета над долината и видя конете на мисис Хаклет и двете ѝ робини, завързани до бълбукация поток, който изтичаше от каменистото езерце в източния край на долината. Виждаше се също застлано одеяло за пикник и наредена върху него храна.

Хънтър слезе при конете и завърза своя до тях. Трябваше му само миг да подкупи двете чернокожи жени, като долепи пръст до устните си и им подхвърли по един шилинг. Робините се измъкнаха, като се кискаха тихо. Не ги подкупваха за първи път да си мълчат за тайни срещи и Хънтър не се тревожеше, че ще разкажат на някого какво са видели.

Нито пък щяха да надничат през храстите към двамата бели и да хихикат. Той тръгна тихо по камъните покрай езерцето, докато се озова до малкия водопад. Мисис Хаклет се плискаше във водата. Още не беше забелязала Хънтър.

— Сара — каза тя. Явно си мислеше, че робинята ѝ е някъде наблизо. — Познаваш ли онзи капитан Хънтър от пристанището?

— Аха — отвърна с тънък глас Хънтър и седна до дрехите ѝ.

— Робърт казва, че бил най-обикновен негодник и пират — рече тя. — Но Робърт ми обръща толкова малко внимание. Аз бях фаворитката на краля — а той определено е весел човек, дума да няма. Но този капитан Хънтър е толкова хубав. Как мислиш, дали много жени от града го даряват с благоволенieto си?

Хънтър не отговори и продължи да гледа как мисис Хаклет се плиска в езерцето.

— Сигурно е така. В погледа му има нещо, което може да разтопи и най-закоравялото сърце. Личи, че е силен и храбър. Никоя жена не би пропуснала подобно нещо. Пръстите и носът му са с подходящата дължина, което говори добре за други негови части. Има ли си любимка в града, Сара?

Хънтър не отговори.

— Негово Величество има дълги пръсти и е великолепен в леглото — изкиска се мисис Хаклет. — Не трябваше да казвам това, Сара.

Хънтър продължаваше да мълчи.

— Сара? — Тя се обърна и го видя да седи на брега и да ѝ се хили.

— Не знаете ли, че къпането е вредно за здравето? — попита той. Тя плесна гневно по водата.

— Значи всичко, което се говори за вас, е вярно! Вие сте подлец, простак, абсолютен негодяй и в никакъв случай — джентълмен.

— Нима очаквахте някой джентълмен?

Мисис Хаклет плесна отново във водата.

— Определено не очаквах някой, който се промъква като крадец. А сега се махнете оттам, за да мога да се облека.

— Тук ми е много удобно — отвърна Хънтър.

— Значи отказвате да се махнете?

Беше много ядосана. Благодарение на бистрата вода Хънтър виждаше, че е доста хилава за вкуса му — кокалеста жена с малки гърди и изпито лице. Но гневът ѝ го възбуждаше.

— Боя се, че е така.

— Тогава, сър, явно съм сгрешила в преценката си за вас. Мислех, че ще проявите най-елементарна любезност и добро поведение спрямо жена в неудобно положение.

— Какво му е неудобното на положението ви? — поинтересува се Хънтър.

— Аз съм съвсем гола, сър.

— Виждам.

— А тази вода е ледена.

— Нима?

— Наистина е ледена.

— Току-що ли го забелязахте?

— Сър, ще ви помоля още веднъж да престанете с това безочие и да ме оставите за момент насаме, за да мога да се изсуша и облека.

Вместо отговор Хънтър отиде до самата вода, хвана ръката ѝ и я измъкна на камъка. Тя остана там, цяла вир-вода и трепереща въпреки топлото слънце. Изглежда го кръвнишки.

— Ще се простудите и можете да умрете — каза той, ухилен на смущението ѝ.

— Тогава да бъдем двама — отвърна тя и неочаквано го блъсна в езерцето.

Хънтър цамбурна сред фонтан от пръски и се стегна от допира на ледената вода. Дъхът му секна за миг. Запляска с ръце и крака, а мисис Хаклет стоеше на камъка и му се смееше.

— Мадам — с мъка успя да изрече той. — Мадам, умолявам ви. Тя продължи да се смее.

— Мадам, не мога да плувам. Моля, помогнете... — И главата му потъна за момент.

— Моряк, който не може да плува? — И тя се разсмя отново.

— Мадам... — успя да произнесе той и отново потъна. След малко отново изплува, като пляскаше и риташе без никаква координация. Тя го изгледа загрижено. После протегна ръка и той зарита към нея.

Хънтър сграбчи ръката ѝ и я дръпна силно, прехвърляйки я през главата си. Тя изпищя и цопна по гръб, вдигайки пръски до небето. Изпищя отново и потъна. Той се разсмя, когато тя се появи над водата, и ѝ помогна да излезе на топлия камък.

— Вие сте един противен, отвратителен, зъл, гаден мерзавец и главорез — изтърси тя.

— На вашите услуги — отвърна Хънтър и я целуна.

Тя се дръпна.

— И нахалник.

— И нахалник — съгласи се той и я целуна отново.

— Сигурно смятате да ме изнасилите като някаква обикновена уличница.

— Съмнявам се, че това ще бъде необходимо — отвърна Хънтър, докато сваляше мокрите си дрехи.

И наистина не беше.

— Насред бял ден? — ужасено рече тя и това бяха последните ѝ смислени думи.

11.

По обед мистър Робърт Хаклет донесе обезпокоителни новини на сър Джеймс Алмънт.

— В града са плъзнали слухове, че капитан Хънтър, онзи, с когото вечеряхте завчера, организира пиратска експедиция срещу испанско владение, може би дори срещу Хавана — каза той.

— Вярвате ли на подобни приказки? — спокойно попита Алмънт.

— Ваше Превъзходителство — отвърна Хаклет, — факт е, че капитан Хънтър е наредил слупът „Касандра“ да бъде натоварен с провизии за плаване.

— Може би — каза Алмънт. — Това доказателство за престъпление ли е?

— Ваше Превъзходителство, с най-голямото ми уважение трябва да ви уведомя, че според слуховете вие сте одобрили това плаване и вероятно сте го подкрепили финансово.

— Искате да кажете, че съм платил за експедицията? — малко раздражено попита Алмънт.

— Така се говори, сър Джеймс.

Губернаторът въздъхна.

— Мистър Хаклет, когато поживеете тук още известно време — седмица, да речем — ще разберете, че винаги се носят слухове, че съм одобрил едно или друго плаване и съм платил за него.

— Значи слуховете са безпочвени?

— Дадох на капитан Хънтър документи, които му разрешават да добива кампеш навсякъде, където намери за добре. Моите интереси по въпроса се простират дотук.

— И къде ще добива този кампеш?

— Нямам представа — отвърна Алмънт. — Може би на Комарения бряг, в Хондурас. Обикновено там се сече.

— Ваше Превъзходителство, ще ми позволите ли най-уважително да ви напомня, че в тази епоха на мир между нашата

държава и Испания добивът на кампеш представлява дразнител, който лесно може да се избегне?

— Можете да ми напомните — отговори Алмънт, — но смятам, че не сте прав. Много територии там са обявени за испански, но не са заселени — няма нито градове, нито колонисти, нито граждани. При отсъствие на такова доказателство за владение не намирам причини да се възразява срещу добива на кампеш.

— Ваше Превъзходителство — каза Хаклет, — нима няма да се съгласите, че онова, което започва като експедиция по дърводобив, дори да приемем мъдростта на думите ви, може с лекота да се превърне в пиратско начинание?

— С лекота? В никакъв случай с лекота, мистър Хаклет.

ДО НЕГОВО НАЙ-ВИСОЧАЙШЕ ВЕЛИЧЕСТВО
ЧАРЛЗ,
ПО БОЖИЯТА ВОЛЯ КРАЛ НА
ВЕЛИКОБРИТАНИЯ И ИРЛАНДИЯ,
ЗАКРИЛНИК НА ВЯРАТА И ПРОЧЕЕ.

СМИРЕНА ПЕТИЦИЯ
ОТ ЗАМЕСТНИК-ГУБЕРНАТОРА НА
ПЛАНТАЦИИТЕ И ЗЕМИТЕ НА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО
В ЯМАЙКА, В ЗАПАДНИТЕ ИНДИИ.

Най-смирено ви уведомявам,

Че аз, най-верен поданик на Ваше Величество, бях натоварен от Ваше Величество с одобрението и съгласието на Двора да се заема с делата в Западните Индии; и след като предоставих писмено и устно на сър Джеймс Алмънт, губернатор на Ямайка, гореспоменатите одобрения и съгласия, длъжен съм да докладвам, че в този край на света се обръща съвсем малко внимание на предотвратяването и изкореняването на пиратството. Тъкмо обратното, с прискърбие трябва да призная, че самият сър Джеймс се среща с всевъзможни разбойници и злодеи; че окуражава с

думи, дела и пари техните подли и кървави набези срещу испански територии; че позволява Порт Роял да бъде използван като сборище на тези главорези и изверги, където те могат да похарчат заграбеното; че не показва нетърпимост към техните деяния и няма изгледи да ги прекрати в бъдеще; че той самият е неподходящ за този висок пост поради разклатеното си здраве и съмнителните си морални принципи; че оправдава всякаква поквара и порок в името на Негово Величество. Поради всички тези причини и доказателства съм длъжен смиренно да помоля Ваше Величество да отстрани този човек от поста му и в своята височайша мъдрост да избере по-подходящ приемник, който няма всеки ден да се подиграва с Короната. Умолявам за кралското одобрение на Ваше Величество на тази проста петиция и се моля тя да бъде удовлетворена. Оставам ваш най-верен, надежден и изпълнителен слуга,

Робърт Хаклет

БОГ ДА ПАЗИ КРАЛЯ

Хаклет прочете писмото, намери го за удовлетворително и позвъни на прислугата. Появи се Ан Шарп.

— Дете, искам да се погрижиш това писмо да бъде изпратено със следващия кораб В Англия — каза ѝ той и ѝ даде монета.

— Милорд — с лек реверанс отвърна тя.

— И да го пазиш — каза Хаклет и я погледна намръщено.

Тя скри писмото в пазвата си.

— Милорд желае ли още нещо?

— Ъ? — изненада се той.

Безочливото момиче му се усмихваше и облизваше устни.

— Не — рязко отвърна той. — А сега върви.

Тя излезе.

Хаклет въздъхна.

12.

До късно през нощта Хънтър следеше товаренето на кораба на светлината на факлите. Пристанищните такси в Порт Роял бяха високи; обикновен търговски кораб не можеше да си позволи да остане на кея повече от няколко часа, колкото да натовари или разтовари стоките си, но малкият слуп на Хънтър беше тук вече цели дванадесет часа, а не му бяха поискали нито пени. Тъкмо обратното — собственикът на дока Сайръс Питкин с най-голямо удоволствие предложи на Хънтър мястото и дори му предостави пет безплатни бъчви с вода, за да приеме щедрото предложение.

Капитанът прие учтиво. Знаеше, че Питкин не е от най-великодушните и щедрите; щеше да очаква някакъв подарък при завръщането на „Касандра“. И щеше да го получи.

По същия начин прие каца осолено свинско от мистър Оутс, фермер от вътрешността. Както и бъчонка барут от оръжейника мистър Ренфрю. Всичко мина с размяна на много любезности и точно преценяване на стойността на онова, което се получава и което се очаква.

Между всички тези представления Хънтър разпитваше всеки член на екипажа си и поръча на мистър Ендърс да ги прегледа за болести и да се увери, че са във форма, преди да им бъде позволено да се качат на борда. Освен това лично провери всички провизии, отвори всяка каца свинско, душеше съдържанието и потапяше ръка в тях, за да види дали са напълнени изцяло. Опитва всяка бъчва вода и се увери, че запасите от сухари са свежи и без гъгрици.

При дълго океанско пътешествие бе невъзможно капитанът да прави лично подобни проверки. Такова плаване изискваше буквално тонове храна и вода за пътниците и голяма част от месото се товареше живо, квичащо и мучащо.

Каперите обаче плаваха различно. Малките им кораби бяха претъпкани с хора и провизиите бяха оскъдни. Каперът не очакваше да се храни добре по време на пътуването; всъщност понякога изобщо не

се вземаше храна и корабът заминаваше с очакването да се сдобие с провизии при нападението на друг кораб или населено място.

Освен това каперите не бяха тежковъоръжени. Дългият седемдесет фута слуп „Касандра“ имаше четири малки топа на въртящи се постаменти, разположени по дължината на кораба. Тези оръдия бяха единственото му въоръжение и то не можеше да се сравнява дори с въоръжението на боен кораб от пети или шести клас. Каперите разчитаха на скоростта и маневреността — както и на плиткото газене — за да се изплъзнат от по-опасните си противници. Плаваха по-добре срещу вятъра от по-големите и тромави бойни кораби и навлизаха в плитки заливи и канали, където другите не можеха да ги преследват.

В Карибско море, където винаги на хоризонта се виждаше по някой остров с коралови рифове, каперите се чувстваха достатъчно сигурно.

Хънтър наглеждаше товаренето на кораба почти до зазоряване. От време на време се налагаше да отпраща любопитните зяпачи. Порт Роял гъмжеше от шпиони — испанските селища плащаха добри пари за изпреварващи новини за предстоящ рейд. Пък и Хънтър нямаше никакво желание хората да виждат необичайните запаси, които се товареха на кораба — топовете въже, сгъваемите куки и странните бутилки, наредени в сандъци от Чифутина.

Сандъците на Чифутина бяха увити в насмолен брезент и скрити в трюма, далеч от погледа и на самите моряци. Те бяха, както Хънтър бе обяснил на дон Диего, „нашата малка тайна“.

Зората пукваше, когато мистър Ендърс, все така жизнен и с пружинираща походка, дойде при Хънтър.

— Моля за извинение, капитане, но при склада има един еднокрак просяк, който се навърта там през по-голямата част от нощта.

Хънтър надникна към все още потъналата в мрак постройка. Доковете не бяха доходоносно място за просяци.

— Познаваш ли го?

— Не, капитане.

Хънтър се намръщи. При други обстоятелства щеше да изпрати човека при губернатора с молба да бъде окован за няколко седмици в затвора „Маршълси“. Сега обаче времето не беше подходящо — губернаторът спеше и нямаше да бъде очарован, че го безпокоят.

— Баса.

Огромният силует на Мавъра се материализира до него.

— Виждаш ли онзи просяк с дървения крак?

Баса кимна.

— Убий го.

Баса се отдалечи и Хънтър се обърна към Ендърс, който въздъхна.

— Мисля, че така е най-разумно, капитане — рече той и цитира старата поговорка: — По-добре пътуването да започне с кръв, отколкото да завърши с кръв.

— Боя се, че може да се нагледаме на предостатъчно кръв — отвърна Хънтър и отново се зае с работата си.

Когато половин час по-късно „Касандра“ вдигаше котва и Лазю следеше за плитчините на нос Пеликан на слабата утринна светлина, Хънтър погледна за последен път доковете и пристанището. Градът спеше спокойно. Фенерджиите гасяха осветлението на кея. Малцината изпращачи си тръгваха.

Хънтър забеляза носещото се във водата тяло на еднокракия просяк, обърнато с лицето надолу. Трупът се поклащаше на вълните, дървеният крак леко се удряше в един от подпорните стълбове.

Помисли си, че е поличба. Само че не беше сигурен дали е добра, или лоша.

13.

— „Се среща с всевъзможни разбойници и злодеи“ — пръскаше слюнки сър Джеймс. — „Окуражава... подлите и кървави набези срещу испански територии“... Подли и кървави. Боже мили, този човек е луд... „Позволява Порт Роял да бъде използван като сборище на тези главорези и изверги... неподходящ за този висок пост... оправдава всякаква поквара...“ Мътните да го вземат.

Все още по нощница, сър Джеймс Алмънт размаха гневно писмото.

— Проклет разбойник и злодей — изруга той. — Кога ти даде това?

— Вчера, Ваше Превъзходителство — отвърна Ан Шарп. — Реших, че ще искате да го видите, Ваше Превъзходителство.

— Определено искам — каза Алмънт и й даде монета за старанието. — И ако има още такива, ще бъдеш наградена допълнително, Ан. — Помисли си, че момичето се оказа доста интелигентно и хитроумно. — Направи ли някакви опити за сближаване?

— Не, Ваше Превъзходителство.

— Както и предполагах — промърмори Алмънт. — Е, ще намерим начин да сложим край на интрижките на мистър Хаклет.

Отиде до прозореца и погледна навън. В светлината на ранното утро слупът „Касандра“, който тъкмо заобикаляше нос Лайм Кей, вдигна главното си платно и се насочи на изток, набирайки скорост.

* * *

Подобно на всички каперски съдове, „Касандра“ се отправи най-напред към Бичия залив — малко заливче на няколко мили източно от Порт Роял. Там мистър Ендърс спря кораба и докато платната плющяха и се вееха на лекия бриз, капитан Хънтър произнесе речта си.

Тези формалности бяха познати на всички на борда. Първо Хънтър призова да го изберат за капитан на кораба и в отговор се чу хор от одобрителни възгласи. После изложи правилата на плаването — никакво пиене, никакъв разврат и никакви грабежи без негова заповед; нарушителите се наказват със смърт. Това бяха обичайните правила и одобряването им беше чисто формално.

След това обясни подялбата на печалбата. Като капитан, той щеше да вземе тринадесет части. Сансон щеше да получи седем (тук-там се чу мърморене), а мистър Ендърс — дял и половина. На Лазю се полагаше част и четвърт, колкото и на Черното око. Останалото щеше да се подели поравно между екипажа.

Един от моряците вдигна ръка.

— Капитане, към Матансерос ли ни водиш? Там е опасно.

— Наистина е опасно — отвърна Хънтър. — Но плячката е огромна. Ще има предостатъчно за всички. Всеки, който смята опасността за прекалено голяма, ще бъде свален на сушата тук, в този залив, без това да го принизи в очите ми. Но той трябва да си тръгне, преди да ви кажа какво съкровище има там.

Зачака. Никой не помръдна, нито се обади.

— Добре тогава — рече Хънтър. — В залива на Матансерос има натоварен със скъпоценности испански *нао*.

Екипажът нададе буен рев. Минаха няколко минути, докато Хънтър ги накара да млъкнат. Когато моряците погледнаха отново към него, видя блясък в очите им, подхранван от жаждата за злато.

— С мен ли сте? — извика той.

Всички изреваха отново.

— Тогава — към Матансерос!

ВТОРА ЧАСТ ЧЕРНИЯТ КОРАБ

14.

От разстояние слупът „Касандра“ беше красива гледка. Платната му се издуваха от сутрешния бриз; беше леко наклонен и бързо пореше бистрата синя вода.

На борда обаче бе претъпкано и неудобно. Шестдесет бойци, рошави и миризливи, се бутаха, за да си намерят място за сядане, игра на комар или спане на слънцето. Облекчаваха се през борда без никакви церемонии и капитанът им често биваше възнаграден с гледка на половин дузина щръкнали над водата голи задници.

Не се раздаваше никаква храна и вода. През първия ден никой не получи нищо и тъй като го очакваха, моряците използваха собствените си запаси.

Вечерта Хънтър не хвърли котва. Обикновено каперите спираха в някое защитено заливче, за да може екипажът да преспи на сушата. Хънтър обаче не спря през първата нощ. Имаше две причини да бърза. Първата бе опасението, че шпионите може да стигнат преди тях до Матансерос и да предупредят гарнизона. А втората бе нежеланието му да се бави прекалено, тъй като испанският нао можеше да отплава от залива.

В края на втория ден плаваха на североизток, през опасния пролив между Еспаньола и Куба. Екипажът познаваше добре района, тъй като се намираха на ден път от старото пиратско пристанище Тортуга.

Продължи да плава през третия ден и спря на суша за през нощта, за да даде одих на изтощените моряци. На сутринта щяха да започнат дългия океански преход покрай Инагуа и оттам към самия Матансерос. Вече нямаше да могат да слязат спокойно на сушата. След като прекосиха двадесетата ширина, се намираха в опасните испански води.

Моряците бяха с приповдигнат дух, смееха се и си подмятаха шеги около лагерните огньове. През изминалите три дни само един бе получил видения за пълзящи демони, които понякога съпътстваха

липсата на ром; сега той бе много по-спокоен и вече не се тресеше толкова.

Доволен, Хънтър се взираше в пламъците. Сансон приближи и седна до него.

— За какво си се замислил?

— За нищо конкретно.

— Казала ли те тормози?

— Не — поклати глава Хънтър.

— Зная, че е убил брат ти — рече Сансон.

— Да, той направи така, че да го убият.

— И не изпитваш гняв заради това?

Хънтър въздъхна.

— Вече не.

Сансон се вгледа в него на трептящата светлина на огъня.

— Как умря брат ти?

— Не е важно — с равен глас отвърна Хънтър.

Сансон поседя мълчаливо минута-две.

— Чух — рече той, — че брат ти бил заловен на търговски кораб от Казала. Казала го обесил за ръцете, отрязал тестисите му и ги напъхал в устата му, докато брат ти не умрял от задушаване.

Известно време Хънтър не отговори.

— Да, това е историята — рече накрая.

— Вярваш ли в нея?

— Да.

Сансон се вгледа в лицето му.

— Коварните англичани. Къде е гневът ти, Хънтър?

— У мен — отвърна Хънтър.

Сансон кимна и се изправи.

— Когато попаднеш на Казала, убий го бързо. Не позволявай на омразата да замъгли ума ти.

— Умът ми не е замъглен.

— Виждам.

Сансон си тръгна. Хънтър остана да седи, загледан в огъня.

На сутринта навлязоха в опасния Наветрен пролив между Куба и Еспаньола. Ветровете тук бяха непредсказуеми, морето — бурно, но

„Касандра“ се справяше отлично. През нощта минаха покрай тъмния нос Ле Моле (най-западната точка на Еспаньола), който се извиси от дясната им страна. А на зазоряване сушата се раздели, за да разкрие остров Тортуга покрай северния бряг.

Продължиха нататък.

Намираха се в открито море през целия пети ден, но времето беше добро, а вълнението — съвсем слабо. Късно следобед отляво се появи остров Инагуа, а малко след това Лазю забеляза бялата вода, което означаваше, че Кайкос се намират точно пред тях. Това беше важно, защото южно от островите имаше коварни плитчини, простиращи се на няколко мили.

Хънтър заповяда да завият на изток, към все още скритите зад хоризонта острови Търк. Времето си оставаше добро. Екипажът пееше и дремеше на палубата.

Слънцето вече клонеше към залез, когато Лазю разбуди всички с вика: „Платно на хоризонта!“.

Хънтър скочи на крака и присви очи, но не видя нищо. Ендърс беше извадил далекоглед и оглеждаше във всички посоки.

— Проклет да съм — каза той и подаде далекогледа на Хънтър. — Движи се перпендикулярно на вятъра, капитане.

Хънтър погледна. През заоблените разноцветни дъги видя бял правоъгълник ниско над хоризонта. Пред очите му той се завъртя и се превърна в два правоъгълника, които се припокриваха един друг.

— Какъв е според теб? — попита Ендърс.

Хънтър поклати глава.

— И аз знам колкото теб.

От това разстояние нямаше начин да се определи националността на приближаващия кораб, но в момента се намираха в безспорни испански води. Огледа хоризонта. Инагуа бе далеч зад тях; трябваша им пет часа плаване, а островът не предлагаше много закрила. На север ги примамваха Кайкос, но вятърът беше от североизток и нямаше да могат да развият добра скорост. Остров Търк на изток все още не се виждаше — а и се намираше в посоката на приближаващите платна.

Трябваше да вземе решение. Нито една от възможностите не беше особено добра.

— Смяна на курса — каза той накрая. — Обръщаме към Кайкос.

Ендърс прехапа устна и кимна.

— На работа! — изкрещя той и екипажът наскача по фаловете. „Касандра“ се обърна срещу вятъра и се насочи на север.

— Спуснете ги — каза Хънтър и посочи платната. — Трябва да наберем скорост.

— Тъй вярно, капитане — отвърна Ендърс.

Кормчията се мръщеше недоволно и имаше основание, тъй като платната на хоризонта вече се виждаха ясно и с просто око. Другият кораб ги настигаше; брамселите му вече се издигаха над хоризонта, а след тях се подаваха фоковете.

През далекогледа Хънтър видя, че брамселите са три. А три мачти със сигурност означаваха боен кораб.

— По дяволите!

Пред очите му трите платна се сляха в един правоъгълник, после отново се разделиха.

— Настига ни — каза той. — Определено ни гони.

Ендърс нервно потропа с крака по палубата, докато стискаше румпела.

— Няма да им избягаме с това положение на платната, капитане.

— Нито с каквото и да било друго — мрачно се съгласи Хънтър. — Моли се за безветрие.

Другият кораб бе на по-малко от пет мили от тях. При постоянен вятър неминуемо щеше да ги настигне. Единствената им надежда беше безветрието — тогава по-леката „Касандра“ можеше да успее да се измъкне.

Понякога се случваше вятърът да затихне около залез, но също толкова често и се засилваше. Не след дълго Хънтър усети по-мощния бриз по бузите си.

— Днес нямаме късмет — отбеляза Ендърс.

Вече различаваха гротовете на преследващия ги кораб, розови от залеза и издути от вятъра.

Кайкос все още бяха далечно, влудяващо недостижимо убежище.

— Да обръщаме ли и да бягаме, капитане? — попита Ендърс.

Хънтър поклати глава. „Касандра“ може би щеше да се справи по-добре при попътен вятър, но така само щяха да отложат неизбежното. Хънтър стисна юмруци в безсилна ярост и загледа как платната на преследвача стават все по-големи. Вече се виждаше и горната част на корпуса.

— Линеен кораб, няма съмнение — каза Ендърс. — Но не мога да различа носа.

Формата на носа беше един от най-сигурните начини да се определи националността на кораба. Испанските обикновено бяха с по-притъпени носове от тези на англичаните и холандците.

Сансон се присъедини към тях при руля.

— Ще се биеш ли? — попита той.

Вместо отговор Хънтър просто посочи кораба. Корпусът му вече се виждаше напълно. Беше дълъг над сто и тридесет фута при ватерлинията и имаше две оръдейни палуби. Люковете на оръдията бяха отворени и тъпите носове на топовете се подаваха навън. Хънтър не си направи труда да ги брои; доколкото можеше да прецени, бяха най-малко двадесет, може би тридесет на десния борт.

— Прилича ми на донски — каза Сансон.

— Такъв е — съгласи се Хънтър.

— Ще се биеш ли?

— Да се бия с това? — отвърна Хънтър.

В същия миг бойният кораб се обърна и изстреля първия си залп към „Касандра“. Разстоянието още бе твърде голямо; гюлетата паднаха във водата до левия им борт, без да причинят никаква вреда, но предупреждението бе недвусмислено. След още хиляда ярда^[1] „Касандра“ щеше да бъде в обхвата на оръдията.

Хънтър въздъхна и рече тихо:

— Обърни по вятъра.

— Не разбрах, капитане — отвърна Ендърс.

— Казах, обърни кораба по вятъра и пуснете всички фалове.

— Тъй вярно, капитане.

Сансон го изгледа кръвнишки и се отдалечи ядосан. Хънтър не му обърна внимание. Гледаше как малкият му слуп се обръща по вятъра и моряците пускат въжетата. Платната заплюсяха шумно и „Касандра“ спря. Екипажът се нареди покрай левия борт и загледа как бойният кораб приближава. Корпусът му бе напълно черен, с

позлатени кантове, а гербът на Филип — изправени на задните си крака лъвовете — сияеше на надстройката на кърмата. Испански, и още как.

— Можем добре да ги наредим, когато се опитат да ни превземат — обади се Ендърс. — Само да кажеш, капитане.

— Не — отвърна Хънтър. На кораб с такива размери трябваше да има най-малко двеста моряци и още толкова войници на палубата. Шейсетима мъже на открит слуп срещу четиристотин на по-голям съд? И при най-малкия опит за съпротива бойният кораб просто щеше да се отдалечи и да потопи „Касандра“ с оръдията си.

— По-добре да умреш със сабя в ръка, отколкото с папско въже на врата или докато проклетият огън на доновете ближе пръстите на краката ти — каза Ендърс.

— Ще чакаме — рече Хънтър.

— Какво ще чакаме?

Хънтър нямаше отговор. Гледаше как бойният кораб приближава толкова близо, че сянката на грота на „Касандра“ падна върху борда му. В сгъстяващия се сумрак се чуваха отсечени команди на испански.

Хънтър погледна към палубата на своя кораб. Сансон забързано зареждаше пистолети и ги пъхаше в пояса си. Хънтър отиде при него.

— Аз ще се бия — каза Сансон. — Ти може да се предадеш като страхлива жена, но аз ще се бия.

На Хънтър внезапно му хрумна нещо.

— Тогава направи това — рече той и зашепна в ухото на Сансон. Момент по-късно французинът се изниза.

Викове на испански продължаваха. Към „Касандра“ хвърлиха въжета. Строени един до друг войници стояха високо над тях на главната палуба, насочили мускети към малкия слуп. Първите испанци се спуснаха на „Касандра“. Един по един Хънтър и хората му бяха смушкани с мускети и принудени да се качат по въжената стълба на вражеския кораб.

[1] Един ярд е равен на 0,9144 м. — Б.ред. ↑

15.

След дните на претъпкания борд на „Касандра“ бойният кораб им се стори гигантски. Горната му палуба бе толкова огромна, че им приличаше на ширнала се равнина. Хората на Хънтър бяха принудени от войниците да се скупчат около гротмачтата. Същият екипаж, който беше напълнил слупа почти до пръсване, тук изглеждаше направо жалък. Хънтър се вгледа в лицата на хората си. Те извъръщаха очи, отказваха да го погледнат; на лицата им се четеше гняв, безсилие и разочарование.

Високо над тях огромните платна плющяха на вятъра и вдигаха такъв шум, че смуглият испански офицер, застанал пред Хънтър, трябваше да крещи, за да бъде чул.

— Ти ли си капитан? — изрева той.

Хънтър кимна.

— Какво е име?

— Хънтър — извика той.

— Англичанин?

— Да.

— Ти отива при този капитан — каза мъжът и двама войници поведоха Хънтър надолу. Явно му предстоеше среща с капитана на бойния кораб. Хвърли последен поглед през рамо към намиращия се в безнадеждно положение екипаж. Вече им връзваха ръцете отзад. Испанците действаха експедитивно.

Запрепва се по тесните стълби към оръдейната палуба и за миг видя дългата редица оръдия с готови за действие разчети. Бутнаха го грубо да върви към кърмата и докато минаваше покрай отворените люкове, видя малкия си слуп долу, завързан за бойния кораб. На борда му вече имаше испански моряци, които проверяваха такелажа и се готвеха да поемат управлението му.

Не му позволиха да се застоява — мускетът го смушка в гърба да продължи напред. Стигнаха до врата, пазена от двама тежковъоръжени и свирепи на вид стражи. Хънтър забеляза, че не носят униформи, и долови чувството им за превъзходство; двамата му хвърлиха

изпълнени с презрение погледи. Единият почука на вратата и каза бързо нещо на испански. В отговор се чу изсумтяване, стражите отвориха широко вратата и избутаха Хънтър вътре. Единият влезе след него и затвори вратата.

Капитанската каюта бе изумително голяма и богато обзаведена. Всичко бе луксозно. Имаше трапезна маса с фина ленена покривка и златни подноси, подредени за вечеря на свещи. Удобно легло с покривка от общит със злато брокат. На стената в ъгъла, над едно оръдие с отворена амбразура, висеше маслена картина с наситени цветове, изобразяваща Христос на кръста. В друг ъгъл имаше фенер, озаряващ помещението със златиста светлина.

В дъното имаше втора маса, покрита с карти. Зад нея, в тапициран с кадифе стол, седеше самият капитан.

Беше обърнат с гръб към Хънтър и наливаше вино от кристална гарафа. Хънтър различи само, че мъжът е много едър — гърбът му беше широк като на бик.

— И тъй, дали ще успея да ви убедя да изпиете с мен по чаша от това отлично бордо? — каза капитанът на доста добър английски.

Преди Хънтър да успее да отговори, мъжът се обърна и той се озова срещу кръвнишки очи на сурово лице с едър нос и черна като катран брада. Името изскочи само от устата му:

— Казала!

Испанецът се разсмя гръмко.

— Да не би да очакваше крал Чарлз?

Хънтър беше изгубил дар слово. Смътно осъзнаваше, че устните му се движат, но от гърлото му не излизаше нито звук. В същото време безброй въпроси изпълниха ума му. Защо Казала бе тук, а не на Матансерос? Означаваше ли това, че галеонът е отплавал? Или е оставил командването на крепостта на някой способен лейтенант?

А може би някой по-висшестоящ му е заповядал да замине — този боен кораб спокойно можеше да плава за Хавана.

И докато въпросите се блъскаха в главата му, Хънтър беше обхванат от ледена треска. Едва удържаше треперенето си, докато се взираше в Казала.

— Англичанино, твоето смущение ме ласкае — рече Казала. — А аз съм смутен, че не зная името ти. Сядай, разполагай се.

Хънтър не помръдна и войникът грубо го принуди да седне на стола срещу капитана.

— Така е много по-добре — отбеляза Казала. — Сега ще приемеш ли бордото? — И му подаде чашата.

С огромно усилие на волята Хънтър овладя треперенето на ръката си и взе чашата. Не пи, а я остави веднага на масата.

Казала се усмихна.

— За твое здраве, англичанино — рече той и отпи. — Трябва да пия за твое здраве, докато това все още е възможно. Няма ли да се присъединиш? Не? Хайде, англичанино. Дори Негово Превъзходителство командирът на гарнизона в Хавана не може да се похвали с такова добро вино. Френско е, О-Брион. — Замълча за момент. — Пий.

Хънтър взе чашата и отпи. Чувстваше се като омагьосан, едва ли не в транс. Но вкусът на бордото моментално развали магията; обикновеното вдигане на чашата до устните му и преглъщането на течността го накара да дойде на себе си. Шокът отмина и той започна да забелязва хиляди дребни подробности. Чу дишането на войника, който се намираше на около две крачки зад него. Видя неравната брада на Казала и реши, че е от няколко дни на кораба. Усети миризмата на чесън в дъха му, когато испанецът се наведе напред и рече:

— И тъй, англичанино. Казвай — как ти е името?

— Чарлз Хънтър — отвърна той с много по-силен и уверен глас, отколкото сам очакваше.

— Така ли? Значи съм чувал за теб. Ти ли си онзи Хънтър, който потопи „Консепсион“ миналия сезон?

— Аз съм — отвърна Хънтър.

— Същият Хънтър, който командваше рейда срещу Монте Кристо в Еспаньола и плени плантатора Рамона за откуп?

— Да.

— Рамона е абсолютна свиня, не мислиш ли? — Казала се разсмя. — И ти ли си онзи Хънтър, който залови робския кораб на Де Рютерс, докато беше на котва в Гваделупа, и избяга с целия му товар?

— Да.

— В такъв случай ми е много приятно да се запозная с теб, англичанино. Знаеш ли каква е цената ти? Не? Е, с всяка година се покачва все повече, и най-вероятно отново е скочила. Последния път

чух, че крал Филип предлага двеста златни дублона за теб и още осемстотин за екипажа ти на всеки, който успее да ви залови. Може би сега сумата е още по-висока. Декретите се променят непрекъснато, както и детайлите. Преди изпращахме пиратите в Севиля, където Инквизицията може да те накара да се отречеш от греховете и ереста на един дъх. Но това е толкова досадно. Сега изпращаме само главите и запазваме мястото в трюмовете за по-доходоносни стоки.

Хънтър не каза нищо.

— Може би си мислиш — продължи Казала, — че двеста дублона са твърде скромна сума. Както вероятно се досещаш, в момента съм напълно съгласен с теб. Но все пак ще се ободриш, като научиш, че си най-скъпо оцененият пират в тези води. Това доставя ли ти удоволствие?

— Приемам го в духа, в който е замислено — отвърна Хънтър.

Казала се усмихна.

— Личи, че си роден благородник — рече той. — И искам да те уверя, че ще бъдеш обесен с цялото уважение, което се полага на един благородник. Имаш думата ми.

Хънтър леко се поклони, без да става от стола си. Гледаше как Казала се пресяга през масата към малка стъклена купа с похлупак, в която имаше широки зелени листа. Извади едно и го задъвка усърдно.

— Изглеждаш объркан, англичанино. Тази практика не ти ли е позната? Индианците от Нова Испания наричат тези листа кока. Расте високо в планините. Дъвченето им дава енергия и сила. А жените направо се разгонват — добави той и се изкиска. — Искаш ли да пробваш? Не? Изглежда, не желаете да приемеш гостоприемството ми.

Той дъвка мълчаливо известно време, загледан в Хънтър. Накрая каза:

— Не сме ли се срещали и преди?

— Не.

— Лицето ти ми изглежда странно познато. Може би преди години, когато си бил по-млад?

Сърцето на Хънтър заби лудо.

— Не, не мисля.

— Вероятно си прав — съгласи се Казала и се загледа замислено в картината на стената. — Всички англичани ми изглеждат еднакви. Не

мога да ги различа един от друг. — Отново погледна към Хънтър. — А ето че ти ме позна. На какво се дължи това?

— Външният ви вид и маниерите ви са добре известни в английските колонии.

Казала задъвка резен лимон с листата. Усмихна се, после се разсмя.

— Несъмнено — рече той. — Несъмнено.

Изведнъж се завъртя в стола си и тупна с ръка по масата.

— Достатъчно. Да говорим по работа. Как се казва корабът ти?

— „Касандра“ — отвърна Хънтър.

— И кой е собственикът.

— Аз съм собственик и капитан.

— Откъде отплавахте?

— От Порт Роял.

— Каква е целта на пътуването ви?

Тук Хънтър не отговори веднага. Ако можеше да скалъпи убедителна лъжа, щеше да я каже на мига. Но не беше така лесно да обясни присъствието на кораба си в тези води.

— Научихме, че в тези води може да бъде открит робски кораб от Гвинея.

Казала се изкиска и поклати глава.

— Англичанино, англичанино.

Хънтър се престори, че неохотно казва истината:

— Пътувахме за Августин.

Това бе най-уреденият град в испанската колония Флорида. Нямаше особени богатства, но поне можеше да се приеме, че би могъл да стане мишена за английските капери.

— Избрал си странен курс. И доста бавен. — Казала забарабани с пръсти по масата. — Защо не заобиколихте Куба от запад, през Бахамския пролив?

Хънтър сви рамене.

— Имахме основания да смятаме, че в пролива ще има испански военни кораби.

— А тук — не, така ли?

— Тук рискът беше по-малък.

Казала се замисли над думите му. Млясна шумно и отпи от виното.

— В Августин има само блата и змии — рече той. — И няма причина да рискувате през Наветрения пролив. А в този район... — Той сви рамене. — ... няма селища, които да не са добре защитени. Прекалено добре за малката ти черупка и жалките ти отрепки.

Намръщи се.

— Англичанино, *защо си тук?*

— Казах ти истината — отвърна Хънтър. — Плавахме за Августин.

— Тази истина не ме удовлетворява — заяви Казала.

В този миг на вратата се почука и един моряк надникна в стаята и заговори бързо на испански. Хънтър не знаеше езика, но имаше известна представа от френски, затова успя да разбере, че морякът докладва на капитана, че слупът е екипиран и готов за път. Казала кимна и се изправи.

— Потегляме — рече той. — Ела с мен на палубата. Може би сред екипажа ти ще се намерят хора, по-склонни да си развържат езика.

16.

Каперите бяха подредени в две нестройни редици със завързани ръце. Каза̀ла закрачи напред-назад пред тях. В дясната си ръка държеше нож и потупваше плоската страна на острието му в дланта си. За момент настъпи пълна тишина, ако не се брои ритмичният плясък на стомана в плът.

Хънтър извърна очи към такелажа. Пътуваха на изток — вероятно за да хвърлят котва под закрилата на Хаукс Нест, южно от остров Търк. В здрача се виждаше, че „Касандра“ следва същия курс в непосредствена близост до по-големия кораб.

Каза̀ла прекъсна мислите му.

— Вашият капитан — рече той високо — не желае да ми каже коя е дестинацията ви. Твърди, че била Августин — добави той с нескрит сарказъм. — Августин. Дори дете ще излъже по-убедително. Аз обаче ви обещавам, че ще науча какви са били плановете ви. Кой от вас ще излезе напред и ще проговори?

Каза̀ла огледа двете редици. Мъжете стояха с безизразни физиономии.

— Налага ли се да ви подтиквам? А? — Каза̀ла пристъпи до един моряк. — Ти. Ще говориш ли?

Морякът не помръдна, не отвори уста, дори не мигна. След малко Каза̀ла поднови разходката си.

— Мълчанието ви не означава нищо — обяви той. — Всички вие сте еретици и разбойници и след време ще се люлеете на въжето. Дотогава човек може да живее комфортно или не, зависи от него. Онзи, който проговори, ще си прекара добре до въпросния ден — имате честната ми дума.

Отново никой не помръдна и Каза̀ла престана да крачи.

— Вие сте глупаци. Подценявате решимостта ми.

Стоеше пред Тренчър — най-младия сред каперите. Той трепереше, но държеше брадичката си вирната.

— Момко — по-меко рече Каза̀ла, — мястото ти не е сред тази сбирщина. Кажи ми, накъде бяхте тръгнали.

Тренчър отвори уста, след това я затвори. Долната му устна трепереше.

— Говори — меко го подтикна Казала. — Говори, говори...

Но моментът беше отминал. Тренчър решително стисна устни.

Казала го изгледа за момент, след което с едно-единствено светкавично движение преряза гърлото му с ножа си. Направи го толкова бързо, че Хънтър едва го видя. Кръвта шурна по ризата на момчето, очите му се разшириха от ужас и то поклати бавно глава, сякаш не вярваше на ставащото. После се свлече на колене и остана така за момент, с наведена глава, гледаше как собствената му кръв се лее по дървената палуба и по върховете на ботушите на Казала. Испанецът изруга и отстъпи назад.

Тренчър остана коленичил сякаш цяла вечност. После вдигна глава и за един дълъг мъчителен момент се загледа в Хънтър. Погледът му бе умоляващ, объркан и уплашен. Сетне очите му се извъртяха нагоре, той се просна на палубата и се разтресе в конвулсии.

Всички моряци гледаха как Тренчър умира, но никой не помръдна. Тялото му се гърчеше, обувките му драскаха по дъските на палубата. Кръвта се събираше на голяма локва около лицето му. Накрая остана да лежи неподвижен.

Казала гледаше предсмъртната му агония като обсебен. После пристъпи напред, постави крак върху врата на мъртвото момче и натисна силно. Чу се хрущане на кости.

Казала погледна към двете редици моряци.

— Ще науча истината — рече той. — Кълна се, ще я науча.

Завъртя се към помощника си и каза:

— Отведете ги долу под стража. — После кимна към Хънтър. — Него също.

И тръгна към надстройката на кърмата. Войниците завързаха ръцете на Хънтър и го поведоха надолу с останалите.

Испанският боен кораб имаше пет палуби. Горните две бяха оръдейни; част от екипажа спеше там, на опънати между топовете хамаци. Следваше палубата за войниците. Четвъртата се използваше за склад за боеприпаси, храна, такелаж, инструменти, провизии и животни. Петата и най-ниската едва ли можеше да се нарече палуба — от пода до яките греди на тавана имаше не повече от четири фута и тъй

като се намираше под ватерлинията, тук нямаше проветрение. Застоялият въздух вонеше на изпражнения и трюмна вода.

Екипажът на „Касандра“ бе затворен на тази палуба. Моряците бяха принудени да седнат на грубия под, на известно разстояние един от друг. Двадесет войници бяха оставени на стража в ъглите и от време на време някой от тях обикаляше пленниците с фенер, за да провери дали ръцете им са завързани добре.

Разговорите бяха забранени, спането също и всеки, който опитваше едното или другото, получаваше груб ритник от войнишки ботуш. Не им разрешаваха да стават и ако на някой му се налагаше да се облекчи, трябваше да го прави на мястото си. С шестдесет мъже и двадесет стражи тясното затворено пространство скоро стана задушно, горещо и зловонно. Дори войниците плувнаха в пот.

Нямаше как да определят колко време е минало. Единствените звуци бяха тежкото трополене на добитъка на палубата над тях и безкрайното монотонно съскане на водата около движещия се кораб. Хънтър седеше в ъгъла и се опитваше да се концентрира върху съскането в очакване то да спре. Опитва се да игнорира безнадеждността на положението — той и екипажът му бяха погребани дълбоко в недрата на могъщия боен кораб, заобиколени от стотици вражески войници и оставени изцяло на тяхната милост. Ако Казала не хвърлеше котва за през нощта, бяха обречени. Единственият шанс на Хънтър зависеше от това дали ще спрат за нощувка.

Времето се точеше, а той чакаше.

Накрая долови промяна в съскането на водата и в скърцането на такелажа. Понадигна се и се заслуша внимателно. Нямаше съмнение — корабът забавяше скорост.

Войниците, които се бяха скупчили и разговаряха тихо, също забелязаха това и започнаха да коментират помежду си. Не след дълго съскането на водата съвсем спря и Хънтър чу свистенето на котвеното въже. Котвата падна с шумен плясък във водата и Хънтър полусъзнателно отбеляза, че тя се намира някъде при носа на кораба. Иначе звукът нямаше да е така ясен.

Мина още време. Закотвеният боен кораб се поклатяше леко. Явно се намираха на някакво закътано място, ако можеше да се съди по спокойната вода. Но в същото време корабът газеше дълбоко и Казала не би го вкарал в залив, който не познава добре.

Хънтър се зачуди къде ли се намират. Надяваше се да са в заливче при остров Търк. Там имаше няколко подходящи места на завет за съдове с подобни размери.

Поклащането на кораба унасяше и той на няколко пъти усети, че задрямва. Войниците бяха заети да ритат пленниците, за да ги държат будни. В сумрака на най-долната палуба често се чуваше пъшкането и стоновете на сритваните моряци.

Хънтър се замисли за плана си. Какво ли се случваше?

След неизвестно колко време на палубата слезе един войник и излая:

— Всички да станат! Заповед на Казала! Всички на крака!

Окуражавани от испанските ботуши, моряците се изправиха един по един, приведени под ниския таван. Тази поза бе болезнена и мъчително неудобна.

Мина още време. Стражата се смени. Новите войници влязоха, като запушваха носовете си и подмятаха шеги за вонята. Хънтър ги изглежда странно — самият той отдавна бе престанал да усеща каквито и да било миризми.

Новите стражи бяха по-млади и по-небрежни към задълженията си. Явно испанците бяха убедени, че пиратите няма да им създават неприятности. Не след дълго стражите започнаха да играят карти. Хънтър извърна поглед и загледа как собствената му пот капе по дъските. Помисли си за горкия Тренчър, но не можеше да събере в гърдите си гняв или възмущение, или дори страх. Беше станал безчувствен.

Пристигна още един войник. Явно беше офицер, защото остана недоволен от небрежното отношение на младите войници. Излая им нещо и те бързо зарязаха картите.

Офицерът обиколи помещението, като гледаше изпитателно лицата на каперите. Накрая избра един от групата и го отведе. Коленете на мъжа се огънаха, когато му заповядаха да върви. Войниците го хванаха и го извлякоха.

Вратата се затвори. Стражите се преструваха известно време на бдителни и отново се отпуснаха. Но вече не играеха карти. Не след дълго двама от тях решиха да се състезават кой ще се изпикае по-надалеч. Мишената им бе един моряк в ъгъла. Играта явно много се

хареса на останалите войници, които се смееха гръмко и започнаха да се преструват, че залагат огромни суми за победителя.

Хънтър смътно си даваше сметка за всичко това. Беше много уморен; краката му горяха от изтощение, гърбът го болеше. Започна да се пита защо ли бе отказал да признае на Казала истинската им цел. Това вече му се струваше безсмислено.

В този миг мислите му бяха прекъснати от пристигането на друг офицер.

— Капитан Хънтър! — излая той и Хънтър бе изведен от помещението.

Докато го бутаха и мушкаха да върви през палубите на моряците, които спяха в люлеещите се хамаци, той ясно чу отнякъде странен, жален звук.

Плач на жена.

17.

Хънтър нямаше възможност да се замисли за значението на странния звук, тъй като го изблъскаха на горната палуба. Там, под звездите и спуснатите платна, той забеляза, че луната е ниско над хоризонта. А това означаваше, че до зазоряване остават само няколко часа.

Прониза го отчаяние.

— Англичанино, ела тук!

Обърна се и видя Казала, който стоеше край гротмачтата, заобиколен от държащи факли моряци. В краката му, проснат по гръб, лежеше изведеният по-рано моряк. Бяха го приковали за палубата и около него стояха ухилени испански войници.

Самият Казала изглеждаше много възбуден. Дишаше начесто и плитко. Хънтър забеляза, че отново дъвче листа кока.

— Англичанино, англичанино — каза Казала, изговаряйки бързо думите. — Идваш точно навреме, за да видиш малкото ни забавление. Знаеш ли, че претърсихме кораба ти? Не? Е, направихме го и намерихме какви ли не интересни неща.

Ох, господи, помисли си Хънтър. Не...

— Взел си много въже, англичанино, както и странни железни куки, които се сгъват. Има и разни други неща от плат, които не разбирахме за какво са. Но най-вече не разбираме ето това, англичанино.

Сърцето на Хънтър заби яростно — ако бяха намерили гренадите, всичко бе свършено.

Казала обаче вдигна кафез с четири плъха. Гризачите сновяха напред-назад и писукаха нервно.

— Можеш ли да си представиш, англичанино, колко изумени бяхме да открием, че носиш плъхове на кораба си? Питаме се защо. Защо англичанинът носи плъхове в Августин? Августин си има свои собствени плъхове, а плъховете на Флорида си ги бива, нали? Така че се питам как да си обясня това?

Хънтър видя, че един от войниците направи нещо с лицето на прикования за палубата моряк. Отначало не разбра какво точно става; като че ли търкаше лицето му. После осъзна — бяха го намазали със сирене.

— И тъй — рече Казала, като полюшваше кафеза, — явно не си бил много мил с тези твои опашати приятелчета. Гладни са, англичанино. Искат храна. Виждаш ли колко са възбудени? Надушват храна и затова са така неспокойни. Мисля, че трябва да ги нахраним, нали?

Казала спусна клетката на няколко инча от лицето на моряка. Плъховете се притиснаха към решетките, мъчеха се да се доберат до сиренето.

— Разбираш ли какво искам да кажа, англичанино? Плъховете ти са много гладни. Не мислиш ли, че трябва да ги нахраним?

Хънтър впери поглед в гризачите и в уплашените очи на обездвижения моряк.

— Чудно ми е дали твоят приятел тук няма да проговори — рече Казала.

Морякът не можеше да откъсне очи от плъховете.

— Или може би ти ще проговориш вместо него, англичанино?

— Не — уморено отвърна Хънтър.

Казала се наведе към моряка и го потупа по гърдите.

— А ти? Ще говориш ли?

Докосна със свободната си ръка вратичката на кафеза.

Морякът гледаше като хипнотизиран как Казала вдига много бавно резето. Накрая то се освободи, а испанецът придържаше вратичката само с един пръст.

— Последна възможност, приятелю...

— Non! — изпищя морякът. — Je parle! Je parle!

— Добре — отвърна Казала, минавайки с лекота на френски.

— Матансерос — каза морякът.

Казала се вбеси.

— Матансерос! Идиот такъв, да не очакваш да ти повярвам! Тръгнали сте да нападате Матансерос!

И рязко отвори вратичката на кафеза.

Морякът изпищя пронизително, когато плъховете скочиха на лицето му. Замята глава, но четирите космати създания се бяха впили в

бузите, глава и брадичката му. Плъховете цвърчаха и писукаха; един отхвърча встрани, но моментално се хвърли отново върху надигащите се гърди на мъжа и впи зъби в шията му. Морякът зарева от ужас. Накрая припадна от шока и остана да лежи неподвижен, докато плъховете продължаваха да ядат лицето му.

Казала се изправи.

— Защо всички ме смятате за толкова глупав? — рече той. — Англичанино, кълна се. Ще науча истината за твоето плаване.

Обърна се към стражите.

— Отведете го.

Сръгаха Хънтър да тръгне надолу. Докато го бутаха към тясното стълбище, той зърна за миг „Касандра“, хвърлила котва на няколко ярда от бойния кораб.

18.

Слупът „Касандра“ представляваше по същество открит съд с една-единствена, изложена на стихии палуба и две товарни помещения при носа и кърмата. Те бяха претърсени от испанците, когато корабът бе превзет следобеда. Моряците откриха всички провизии и специалните приготовления, които така бяха учудили Казала.

Войниците бяха претърсили из основа малкия съд. Дори бяха надникнали през люковете, които се отваряха надолу към килсона^[1]; фенерите им осветиха трюмната вода, която стигаше почти до дъските на палубата, и те заподмятаха саркастични коментари за мързела и немарливостта на пиратите.

Когато „Касандра“ стигна до мястото за нощувка и спря в сянката на бойния кораб, десетимата моряци прекараха няколко часа в пиене и веселие на светлината на факлите. Когато най-сетне заспаха в малките часове, излегнали се на одеялата под топлото нощно небе, сънят им бе непробуден благодарение на рома. Макар да им бе заповядано да оставят постове, те не си направиха труда да го направят — бойният кораб до тях предлагаше достатъчно закрила.

Така никой от просналия се на палубата екипаж не чу тихото бълбукане от трюма. Никой не видя как един мъж със сламка в уста се издигна от мазната воняща вода.

Сансон трепереше от студ. Беше лежал часове наред заедно с мушамената торба, в която бяха безценните гренади. Не забелязаха нито него, нито торбата. Сега едва успя да вдигне брадичка над водата, преди да удари главата си в палубата. Около него цареше пълен мрак, нямаше никакъв ориентир. Сансон опря гръб в корпуса, усещаше заоблената му форма. Реши, че се намира на лявата страна и тръгна бавно и тихо към центъра. Оттам продължи бавно към кърмата, докато главата му не се удари леко в издатината на правоъгълния капак.

Погледна нагоре — през решетката се виждаха звезди. Не се чуваше никакъв звук, освен хъркането на моряците.

Пое дъх и се изправи. Капакът се повдигна няколко инча и палубата се разкри пред очите му. Гледаше право в лицето на спящ моряк, беше едва на крачка от него. Мъжът хъркаше силно.

Сансон отново спусна капака и тръгна напред през трюма. Отне му почти четвърт час, легнал по гръб и бутайки се с ръце, да прекоси петдесетте фута от люка на кърмата до този на носа. Повдигна втория капак и отново се огледа. Най-близкият моряк спеше на десетина стъпки от него.

Сансон вдигна капака леко и бавно и го положи тихо на палубата. Надигна се от водата и вдиша свежия нощен въздух. Мокротото му тяло беше смразено от бриза, но той не обръщаше внимание. Цялото му внимание бе насочено към спящия на палубата екипаж.

Преброи десетима мъже. Помисли си, че преценката на испанците е правилна. При нужда „Касандра“ можеше да се управлява от трима души; петима можеха да се справят отлично, а десет бяха повече от достатъчно.

Огледа разположението на хората по палубата, за да определи в какъв ред да ги избие. Лесно бе да убие човек тихо, но да го убие в абсолютна тишина не бе толкова просто. Първите четирима или петима бяха най-важни, защото ако някой от тях издадеше звук, останалите щяха да се събудят и да вдигнат тревога.

Свали тънката корда, която бе скрил в колана си. Омота я здраво около юмруците си и дръпна, за да провери здравината ѝ. После взе заостреното колче за притягане и пристъпи напред.

Първият войник не хъркаше. Сансон го повдигна в седящо положение и той изсумтя сънено, преди убиецът да заби колчето в главата му. Ударът беше ужасно силен, но се чу само глухо тупване, когато дървото се заби в черепа. После Сансон отново положи моряка на палубата.

Опипа черепа му в тъмното. Откри дълбока вдлъбнатина; вероятно ударът бе смъртоносен, но не искаше да рискува. Омота кордата през врата на мъжа и дръпна рязко. В същото време сложи ръка на гърдите на жертвата си, за да усети ударите на сърцето. Минута по-късно то замлъкна.

Сансон тръгна към следващия моряк, като се плъзгаше като сянка по палубата. Повтори процедурата. За десетина минути изби всички на кораба. Остави ги в положението, в което бяха.

Последната жертва беше постовият, който бе потънал в пиански сън при руля на кърмата. Сансон преряза гърлото му и го бутна през борда. Тялото падна с тих плясък, който обаче бе чул от един от стражите на бойния кораб. Войникът се наведе през борда и погледна към слупа.

— Questa sta bene? — извика той.

Сансон застана на мястото на постовия и махна с ръка. Беше вирвода и не носеше униформа, но знаеше, че е прекалено тъмно, за да го видят добре.

— Sta bene — сънено рече той.

— Bassera — отвърна стражът и се отдалечи.

Сансон изчака за момент, след което насочи вниманието си към бойния кораб. Намираше се на стотина ярда от него — достатъчно далеч, за да не блъсне „Касандра“, ако случайно се завърти на котвата си. Със задоволство забеляза, че испанците не са си направили труда да затворят люковете на оръдията. Можеше да влезе на долната оръдейна палуба през някой от тях — така щеше да избегне стражите горе.

Прехвърли се през борда и заплува бързо към големия кораб, като се замоли испанците да не са изхвърляли боклуци в заливчето. Боклукът привличаше акули, а акулата бе едно от малкото създания на този свят, от които Сансон се страхуваше. Успя обаче да прекоси разстоянието без произшествия и се озова до корпуса на кораба.

Най-долните оръдейни люкове бяха на дванадесет стъпки над него. От горната палуба се чуваха шегите на постовите. Въжената стълба все още висеше, но той не посмя да я използва. Ако стъпеше на нея, тя щеше да изскърца и да се раздвижи от тежестта му и имаше опасност някой да го забележи.

Вместо това се промъкна напред до въжето на котвата и се изкатери по него до гредата, започваща от бушприта^[2]. Тя се подаваше само на четири инча от корпуса, но Сансон успя да намери опора и да се добере до въжетата на фока. Оттам беше лесно да увисне и да надникне през един от люковете.

Заслуша се внимателно и скоро чу спокойни, отмерени стъпки. По звука реши, че вахтеният е само един и обикаля непрекъснато палубата. Изчака войникът да го подмине, шмугна се през люка и скочи в сянката на оръдието, като тихо изохка от напрежението и вълнението. Дори за него бе възбуждащо изживяване да се озове сам наред четиристотин врагове — половината от които се люлееха леко в хамаци пред очите му. Зачака, планирайки следващия си ход.

* * *

Хънтър чакаше прегърбен в тесния зловонен трюм. Беше изтощен до крайност. Ако Сансон не дойдеше скоро, хората му щяха да останат без сили и нямаше да могат да избягат. Стражите се прозяваха и отново играеха карти, като проявяваха пълно безразличие към пленниците си, а това бе изкушаващо и вбесяващо. Ако можеше да освободи хората си, докато всички на кораба още спяха, може би щяха да имат шанс. Но ако стражата се сменеше — а това можеше да стане всеки момент — или екипажът се събудеше на сутринта, нямаше да имат никаква възможност.

За миг изпита смазващо отчаяние, защото влезе някакъв испански войник.

Сменяха стражата, всичко беше загубено. Миг по-късно осъзна, че това не е офицер. Стражите го поздравиха нехайно. Новодошлият се изпъчи самоуверено и тръгна из помещението, като проверяваше как са завързани ръцете на каперите. Хънтър усети как пръстите на испанеца опипват и неговите въжета, след което почувства студен метален допир и въжетата бяха прерязани.

— Това ще ти струва още два дяла — тихо прошепна мъжът зад него.

Беше Сансон.

— Закълни се — изсъска убиецът.

Хънтър кимна, изпитвайки едновременно и гняв, и въодушевление. Но не каза нищо; просто загледа как Сансон прекоси помещението и спря при вратата.

Французинът се обърна към моряците и много тихо им каза на английски:

— Действайте тихо и леко.

Испанските стражи бяха потресени и изненадани, когато каперите скочиха на крака. Пленниците ги превъзхождаха трикратно и всичко свърши само за миг. Моряците моментално започнаха да свалят униформите на войниците и да ги обличат.

Сансон пристъпи към Хънтър.

— Не чух да се заклеваш.

Хънтър кимна, като разтъркваше китките си.

— Кълна се. Два дяла за теб.

— Добре — рече Сансон. Отвори вратата, допря пръст до устните си и поведе моряците от трюма.

[1] Вътрешна греда, застопорена върху върха на кила. — Б.ред. ↑

[2] Наклонена греда при платноходните съдове, излизаща напред от носа. Служи за опъване на форщаговете, позволявайки на фокмачтата да бъде поставена по-напред. — Б.ред. ↑

19.

Казала пиеше вино и унесено гледаше лицето на умиращия Господ, мислейки си за страданието, за агонията на тялото. Още от най-ранна възраст бе виждал картини на тази агония, мъчението на плътта, отпускащите се мускули и кухите очи, кръвта, изтичаща от раната в хълбока и капеща от гвоздеите в дланите и стъпалата.

Картината в каютата беше подарък от самия крал Филип. Бе произведение на любимия дворецов художник на Негово Величество, някой си Веласкес, вече покойник. Този подарък беше знак на значително уважение и Казала се бе престарал, за да я получи. Никога не тръгваше на път без нея. Тя бе най-ценното му притежание.

Онзи Веласкес не беше сложил ореол около главата на Господ. И цветът на тялото бе мъртвешки сив. Беше много реалистично, но на Казала му се искаше да има и ореол. Беше изненадан, че така благочестив крал като Филип не е настоял за добавянето му. Може би картината не му беше харесала. Може би именно затова я бе изпратил на един от военните си капитани в Нова Испания.

В особено мрачни мигове му хрумваха други мисли. Добре си даваше сметка за пропастта, разделяща финеса в двора на Филип от тежкия живот на хората, които изпращаха златото и среброто от колониите, за да поддържат този лукс. Един ден и той щеше да се върне в двора, натрупал години и богатство. Понякога си мислеше, че придворните ще му се присмиват. Понякога — в сънищата си — ги избиваше до един на ожесточени кървави дуели.

Унесът му се прекъсна от полюшването на кораба. Помисли си, че сигурно е от отлива. Това означаваше, че изгревът наближава. Скоро щяха да вдигнат котва и да продължат. Щеше да има време да убие още някой английски пират. Смяташе да ги избива един по един, докато някой не му каже истината.

Корабът продължаваше да се движи, но някак странно. Усети го инстинктивно — корабът не се поклащаше около котвеното въже, а се движеше странично. Нещо не беше наред. И точно в този момент чу тихо стържене, корабът се разтrese и остана неподвижен.

Казала изруга и изтича на горната палуба. Озова се право пред листата на палма, само на няколко инча от лицето му. Имаше още няколко дървета, издигащи се покрай брега на острова. Корабът му беше заседнал. Казала изкрещя от ярост, а изпадналият в паника екипаж се скупчи около него.

Тичешком пристигна първият помощник. Трепереше.

— Капитане, те са прерязали котвата.

— *Те?* — изкрещя Казала. Когато беше ядосан, гласът му ставаше висок и тънък, досущ като на жена. Изтича към отсрещния релинг и видя „Касандра“, опънала платна на свежия бриз, да се насочва към открито море. — *Те?*

— Пиратите избягаха — каза преbledнелият помощник.

— Избягали! Как е възможно?

— Нямам представа, капитане. Всичките стражи са мъртви.

Казала го зашлеви с все сила и го просна на палубата. Беше толкова бесен, че почти не бе в състояние да мисли. Впери поглед към отдалечаващия се слуп.

— Как е възможно да са избягали? — повтори той. — Мътните да го вземат, как са успели да го направят?

До него застана командирът на пехотата.

— Капитане, корабът е заседнал. Да пусна ли няколко души да се опитат да го избутат?

— Има отлив — отвърна Казала.

— Да, капитане.

— Е, глупако, не можем да освободим кораба, докато не дойде приливът.

Изруга на глас. Това означаваше дванадесет обръщания на пясъчния часовник. Шест часа, преди да могат да се опитат да освободят масивния кораб. А дори и тогава имаше вероятност да не успеят, ако е заседнал дълбоко. Луната намаляваше и всеки прилив бе по-слаб от предишния. Ако не успееш да се освободят при следващия прилив или онзи след него, щяха да останат тук поне три седмици.

— Глупаци! — извреця Казала.

В далечината „Касандра“ пъргаво заобиколи южния нос и изчезна. Южния?

— Насочват се към Матансерос — рече Казала. И се разтресе от безсилна ярост.

Хънтър седеше на кърмата на „Касандра“ и чертаеше курса. С изненада откри, че вече не чувства никаква умора, макар че не бе спал цели два дни. Екипажът се бе проснал по палубата; почти всички спяха дълбоко.

— Добри мъже са — отбеляза Сансон, докато ги гледаше.

— Така е — съгласи се Хънтър.

— Някой от тях проговори ли?

— Само един.

— И Казала повярва ли му?

— Не — отвърна Хънтър. — Но може да промени мнението си.

— Имаме най-малко шест часа преднина — рече Сансон.

— Осемнайсет, ако имаме късмет.

Хънтър кимна. Матансерос се намираше на два дни плаване по вятъра; с такава преднина можеха и да стигнат до крепостта първи.

— Ще плаваме и през нощта, без никакво спиране — каза Хънтър.

Сансон кимна.

— Опънете кливера^[1] — излая Ендърс. — Хайде, по-живо.

Платното се опъна и подтиквана от свежия източен вятър, „Касандра“ запори водата в зората на деня.

[1] Триъгълно платно, което се опъва пред предната мачта на платноходен съд. — Б.ред. ↑

ТРЕТА ЧАСТ МАТАНСЕРОС

20.

Следобедното небе бе изпъстрено с разпокъсани облаци, които посивяваха и потъмняваха с приближаването на вечерта. Въздухът беше влажен и неприятен. Точно тогава Лазю видя първата греда.

„Касандра“ продължи напред и не след дълго се озова сред десетки парчета дърво и останки от корабокрушение. Екипажът хвърли въжета и изкара някои от отломките на борда.

— Прилича на английски — отбеляза Сансон, когато на палубата се появи парче от напречна греда, боядисана в червено и синьо.

Хънтър кимна. Потъналият кораб бе с доста големи размери.

— Станало е неотдавна — рече той. Огледа хоризонта за някакъв знак за оцелели, но не откри нищо. — Нашите приятели доновете са ловували.

Парчетата дърво се блъскаха в корпуса на кораба още четвърт час. Екипажът бе угнетен; моряците не обичаха да виждат следи от подобни унищожения. Извадиха още една опорна греда и от нея Ендърс заключи, че корабът е бил търговски, вероятно бриг или фрегата, дълъг около стотина фута.

Така и не откриха следа от екипажа.

С падането на нощта времето ставаше все по-угнетяващо, докато не задуха шквал^[1]. Горещ дъжд забарабани в мрака по палубата на „Касандра“. Всички подгизнаха и прекараха една мизерна нощ. Към сутринта обаче небето стана ясно и чисто и когато се зазори, те видяха целта си на хоризонта, право пред носа.

От разстояние западната страна на остров Матансерос изглежда изключително негостоприемна. Вулканичните ѝ контури са остри и назъбени и ако се изключи ниската растителност покрай брега, островът изглежда сух, кафяв и пуст, с подаващи се тук-там голи червеникавосиви скали. На него пада малко дъжд и тъй като се намира далеч на изток в Карибско море, ветровете на Атлантика непрекъснато шибат единствения му връх.

Екипажът на „Касандра“ гледаше без никакъв ентусиазъм приближаването на Матансерос. Стоящият на румпела Ендърс се

намръщи.

— Септември е — рече той. — Явно никога не е по-зелен и по-гостоприемен от това.

— Така е — отвърна Хънтър. — Определено не е рай. Но на източния бряг има гора и изобилие от вода.

— А също и изобилие от папски мускети — отбеляза Ендърс.

— Както и папско злато — добави Хънтър. — След колко време ще акостираш?

— Вятърът е добър. Най-късно по пладне.

— Насочи се към заливчето — каза Хънтър и посочи единствената вдадена част по западния бряг — тясна ивица вода, известна като Заливът на слепеца.

Хънтър се зае да събере нещата, които трябваше да вземе малката група, която щеше да слезе на сушата. Дон Диего вече вадеше екипировката на палубата. Чифутина се вгледа късогледо в капитана.

— Много мило от страна на доновете — рече той. — Огледали са, но не са взели нищо.

— С изключение на плъховете.

— Ще ни свърши работа и нещо друго. Опусум или каквото и да е дребно животно.

— Ще се наложи — каза Хънтър.

Сансон стоеше на носа и се взираше във върха на Лерес. Оттук той изглеждаше абсолютно отвесен заоблен полукръг от гола червена скала.

— Няма ли обиколен път? — попита той.

— Единствените обиколни проходи ще са охранявани — отвърна Хънтър. — Трябва да минем през върха.

Сансон леко се усмихна. Хънтър отново се върна на кърмата при Ендърс и даде заповед след слизането на групата на брега „Касандра“ да отплава на юг, към съседния остров Рамонас. Там имаше малко заливче с прясна вода и слупът щеше да е защитен от евентуално нападение.

— Знаеш ли мястото?

— Да — отвърна Ендърс. — Знам го. Преди няколко години прекарах там седмица заедно с едноокия капитан Люишъм. Мястото си го бива. Колко време да чакаме там?

— Четири дни. Следобеда на четвъртия ден излез от залива и хвърли котва в дълбока вода. Вдигни платна в полунощ и се върни при Матансерос преди зазоряване на петия ден.

— И после?

— По изгрев-слънце иди право в залива и качи хората на галеона.

— И да мина покрай оръдията на крепостта?

— На петата сутрин те вече няма да представляват проблем за теб.

— Не съм по молитвите — каза Ендърс. — Но се моля да е така.

Хънтър го тупна по рамото.

— Няма от какво да се боиш.

Ендърс погледна към острова, но не се усмихна.

В обедната жегата, когато въздухът не помръдваше, Хънтър, Сансон, Лазю, Мавъра и дон Диего стояха на тясната ивица бял пясък и гледаха как „Касандра“ се отдалечава. В краката им имаше над сто и двадесет фунта багаж — въже, абордажни куки, платнени клупове, мускети, бъчонки с вода.

Стояха мълчаливо известно време, вдишвайки изгарящия въздух. Накрая Хънтър се размърда.

— Да вървим — рече той и групата обърна гръб на морето и закрачи по брега.

Растящите покрай плажа палми и преплетени мангрови дървета изглеждаха непроходими като каменна стена. Каперите знаеха, че няма да могат да си проправят път през тази бариера — подобен опит означаваше да напреднат не повече от няколко стотин ярда след цял ден тежка и мъчителна работа. Обичайният начин да навлезеш в остров като този бе да намериш поток и да тръгнеш по него.

Знаеха, че в района трябва да има поток — това се предполагаше от самото съществуване на заливчето. Такива заливчета се образуваха поради прекъсване във външния риф, а това прекъсване означаваше, че от острова в морето се излива сладка вода. Тръгнаха по плажа и след около час откриха тясна вада, прорязваща кална пътека през зелената стена. Коритото на потока бе толкова тясно, че растителността се

събираше над него и го превръщаше в затворен горещ тунел. Походът определено нямаше да е от лесните.

— Защо не потърсим по-добър път? — попита Сансон.

Чифутина поклати глава.

— Дъждовете тук са малко. Не ми се вярва да намерим нещо по-добро.

Групата тръгна по потока към вътрешността. Почти веднага жегата стана непоносима, въздухът — горещ и зловонен. Единственият звук бе от ударите на сабите им по клоните и цвърченето на птици и дребни животинки в зеления балдахин над главите им. Напредваха бавно. В края на деня, когато погледнаха назад, синият океан долу изглеждаше обезкуражаващо близо.

Продължиха напред, като спряха само колкото да хапнат набързо. Сансон бе майстор с арбалета и успя да свали няколко птици. Малко се поободриха, когато откриха изпращания на диво прасе край потока, а Лазю събираше растения, които ставаха за ядене.

Нощта ги завари по средата на джунглата между морето и голите скали на Лерес. Въздухът стана малко по-прохладен, но те се намираха под зелените листа, където си беше почти толкова горещо, колкото и преди. Появиха се и комари.

Комарите бяха страховит неприятел. Идваха на толкова гъсти облаци, че човек можеше да ги усети на допир и скриваха от поглед и най-близките неща. Насекомите бръмчаха около каперите, впиваха се във всяка част от телата им, навираха се в ушите, носа и устата. Моряците започнаха да се мажат обилно с кал и вода, но това не им помогна особено. Не смееха да запалят огън, затова изядоха убития дивеч суров, а после поспаха неспокойно, облежнати на дърветата. Бръмченето на комарите не спря нито за миг.

На сутринта се събудиха оплескани в кал, спогледаха се и се разсмяха. Не приличаха на себе си — целите им лица бяха в огромни червени пъпки от ухапванията. Хънтър провери водата — една четвърт от запасите им бе свършила — и обяви, че трябва да пият по-малко. Продължиха напред с надеждата да намерят диво прасе, тъй като умираха от глад, но така и не попаднаха на едър дивеч. Маймуните бърбореха високо над тях, сякаш им се подиграваха. Моряците ги чуваха, но на Сансон не му се удаде възможност да стреля на сигурно.

В края на втория ден започнаха да чуват воя на вятъра. Отначало бе слаб, като далечен стон, но с приближаването към края на джунглата, където дърветата бяха по-нарядко и пътят стана по-лек, песента на вятъра зазвуча по-силно. Не след дълго го усетиха и макар бризът да бе добре дошъл, всички се спогледаха неспокойно. Знаеха, че вятърът ще се засили с приближаването им към отвесната стена на Лерес.

Беше късен следобед, когато най-сетне се добраха до каменистото подножие на скалата. Вятърът вече виеше като демон, дърпаше и развяваше дрехите им, шибаше лицата им и пищеше в ушите. Трябваше да крещят, за да се чуват един друг.

Хънтър погледна каменната стена пред тях. Беше така отвесна, както изглеждаше от разстояние, и дори по-висока, отколкото бе предполагал — четиристотин фута гола скала, шибана от толкова силен вятър, че отгоре непрекъснато се сипеха малки камъчета.

Направи знак на Мавъра да се приближи.

— Баса — изкрещя Хънтър, като се наведе към огромния мъж. — През нощта вятърът ще отслабне ли?

Баса сви рамене и направи скъпернически знак с два пръста — съвсем мъничко.

— Можеш ли да се изкатериш на тъмно?

Той поклати глава — не. После направи възглавничка с длани и положи глава върху нея.

— Искаш да го направиш сутринта ли?

Баса кимна.

— Прав е — обади се Сансон. — Трябва да изчакаме до сутринта. Тогава ще сме отпочинали.

— Не зная дали можем да чакаме — отвърна Хънтър.

Гледаше на север. На няколко мили от тях над спокойното море се виждаше широка сива ивица, а над нея — намръщени черни облаци. Фронтът на бурята бе широк няколко мили и бавно пълзеше към тях.

— Още една основателна причина — извика му Сансон. — Трябва да изчакаме да отmine.

Хънтър се обърна. Подножието на скалата се намираше на петстотин фута над морското равнище. На около тридесет мили на юг се виждаше Рамонас, но не можа да различи „Касандра“ — по това време слупът сигурно отдавна беше под закрилата на заливчето.

Хънтър погледна към бурята. Можеха да чакат цялата нощ и бурята да мине покрай тях. Но ако беше достатъчно голяма и бавна, рискуваха да изгубят цял ден и целият график отиваше по дяволите. А след три дни „Касандра“ щеше да влезе в залива, водейки петдесет души към сигурната им смърт.

— Започваме да се катерим сега — заяви Хънтър.

Обърна се към Мавъра, той кимна и отиде да вземе въжетата си.

Какво изключително усещане, помисли си Хънтър, докато държеше въжето и усещаше как то се опъва от време на време, докато Мавъра се катереше по скалата. Въжето беше дебело инч и половина, но високо горе приличаше на нишка от паяжина, а гигантското туловище на Мавъра се бе превърнало в петънце, което едва се различаваше на отслабващата светлина.

Сансон пристъпи до капитана и изкрещя в ухото му:

— Ти си побъркан. Никой от нас няма да преживее това.

— Да не те е страх? — извика му в отговор Хънтър.

— Аз не се страхувам от нищо — тупна се в гърдите Сансон. — Виж обаче останалите.

— Ще се справят — отвърна Хънтър. — Трябва да се справят.

Озърна се към приближаващата буря. Вече беше само на една-две мили от тях и във вятъра се усещаше влага. Внезапно въжето в ръцете му рязко се опъна, после още веднъж.

— Успял е — рече Хънтър. Погледна нагоре, но не видя Мавъра.

Момент по-късно отгоре се спусна второ въже.

— Бързо — каза Хънтър. — Багажа.

Завързаха всички запаси, прибрани в платнените торби, и дръпнаха въжето. Торбите поеха нагоре, като се блъскаха в отвесната стена. Един-два пъти вятърът ги издуха с такава сила, че отлетяха на пет или десет фута от скалата.

— Проклет да съм — промълви Сансон, когато видя това.

Хънтър погледна Лазю. Лицето ѝ беше изопнато. Той нагласи брезентовия клуп през раменете ѝ, както и втори през бедрата.

— Майко Божия, Майко Божия, Майко Божия — монотонно заповтаря Лазю.

— Чуй ме внимателно — извика Хънтър, когато въжето се спусна отново. — Дръж едното въже и остави Баса да те изтегли. Стой с лице към скалата и не гледай надолу.

— Майко Божия, Майко Божия...

— Чу ли ме? — извика Хънтър. — Не гледай надолу!

Тя кимна, без да престава да мърмори. След това пое нагоре, закачена за клупа. За момент не знаеше какво да прави и тронаво се вкопчи в другото въже. После се взе в ръце и по-нататъшното ѝ изкачване мина без произшествия.

Следващ бе Чифутина. Той се взираше с празен поглед в Хънтър, докато той го инструктираше. Като че ли изобщо не го чуваше; приличаше на сомнамбул, когато се захвана за клупа и пое нагоре.

Закапаха първите дъждовни капки.

— Твой ред е — изкрещя Сансон.

— Не — отвърна му Хънтър. — Аз съм накрая.

И тогава заваля и вятърът се усили. Когато клупът отново се спусна, брезентът беше подгизнал. Сансон се намести и дръпна въжето, за да го издърпат. Докато потегляше нагоре, се обърна към Хънтър.

— Ако умреш, ще взема твоите дялове — извика той и се разсмя. Вятърът отнесе смеха му.

С приближаването на бурята по горната част на скалата запълзя мъгла. Сансон скоро изчезна от поглед. Хънтър зачака. Мина сякаш цяла вечност, преди да чуе мокрото шляпване на клупа наблизо. Отиде до него и се намести. Носеният от вятъра дъжд шибаше яростно лицето и тялото му, когато дръпна въжето да го изтеглят.

Щеше да запомни това изкачване до края на живота си. Нямаше представа къде се намира, защото изведнъж се озова в някакъв тъмносив свят. Различаваше единствено скалната повърхност на няколко инча пред себе си. Вятърът често го залюляваше далеч от стената, а после го пращаше обратно към нея. Въжетата, скалата, всичко наоколо бе мокро и хлъзгаво. Той държеше направляващото въже и се опитваше да стои с лице към скалата. Често губеше опора и се завърташе, като удряше болезнено раменете и гърба си.

Изкачването сякаш беше безкрайно. Хънтър нямаше представа дали е изминал половината от разстоянието, само част от него, или

почти е стигнал. Напрягна слух да различи гласовете на другите, но чуваше единствено бесния писък на вятъра и пляска на дъжда.

Усещаше вибрацията на въжето, докато го теглеха — равномерна и ритмична. Изкачваше се няколко стъпки, следваше пауза, после още няколко стъпки. После отново пауза. И отново малко нагоре.

Внезапно настъпи промяна. Вече не се изкачваше. Вибрирането на въжето се промени; усети го с тялото си посредством клупа. Отначало си помисли, че е някаква игра на сетивата, но после разбра какво се е случило — въжето, изкарало вече пет груби изкачвания по скалата, се беше разръфало и сега бавно и мъчително се опъваше.

Мислено го видя как изтънява и моментално сграбчи здраво водещото въже. В същия миг въжето с клупа се скъса и полетя, извивайки се като змия, тежко и мокро, към главата и раменете му.

Хватката на Хънтър около водещото въже се отпусна и той се смъкна няколко фута надолу — не можеше да определи колко точно. Опита се да прецени ситуацията. Беше залепил корем за скалата, а мокрият клуп около краката му висеше като мъртво тегло и опъваше и без това бодящите го ръце. Зарита, опитвайки се да се освободи от клупа. Беше ужасно. Заради клупа беше като спънат кон. Не можеше да използва краката си, за да намери опора; щеше да си виси тук, докато изтощението не го накара да пусне въжето и да полети надолу. Китките и пръстите му вече горяха от болка. Усети леко подръпване на водещото въже, но не се опитаха да го изтеглят нагоре.

Отчаяно изрита отново и тогава внезапен порив на вятъра го отдалечи от скалата. Проклетият клуп действаше като корабно платно и го дърпаше. Хънтър видя как скалата изчезва в мъглата — беше се озовал на десет-дванадесет фута от нея.

Изрита отново и внезапно олекна — клупът беше паднал, а той полетя обратно към скалата. Стегна се, за да посрещне удара, и когато дойде, той изкара въздуха от дробовете му. Хънтър нададе неволен вик и остана да виси, мъчейки се да си поеме дъх.

Накрая с едно последно огромно усилие се набра нагоре и притисна въжето до гърдите си. Обви крака около него за момент, за да даде почивка на ръцете. Дишането му се възстанови. Той опря крака на скалата и започна да се изкачва. Подхлъзна се и коленете му се удариха болезнено в камъка, но беше успял да се изкачи малко.

Направи го отново.

И отново.

И отново.

Умът му престана да функционира; тялото работеше автоматично, по свое собствено усмотрение. Светът наоколо стана съвсем тих. Не се чуваше плющене на дъжд, нито писък на вятър. Хънтър не чуваше абсолютно нищо, дори собственото си накъсано дишане. Светът бе сив и той се бе изгубил в тази сивота.

Дори не усети как нечий силни ръце го подхванаха под мишниците и го издърпаха по корем на равното. Не чу гласове. Не видя нищо. По-късно му казаха, че дори след като го положили на земята, тялото му продължило да пълзи напред като гъсеница, с притиснато в скалата окървавено лице, докато насила не го накарали да спре. Но в този момент той не знаеше абсолютно нищо. Дори не знаеше, че е оцелял.

* * *

Събуди се от веселото цвъртене на птици, отвори очи и видя зелени листа и слънчева светлина. Лежеше абсолютно неподвижно, движеше единствено очите си. Видя каменна стена. Намираше се в пещера, недалеч от входа ѝ. Усети миризма на готвено — неописуем аромат — и понечи да седне.

Остра болка прониза всяка част от тялото му. Той изпъшка и отново се отпусна по гръб.

— Бавно, приятелю — разнесе се нечий глас. Сансон го доближи отзад. — Много бавно. — Наведе се и му помогна да се изправи.

Хънтър видя първо дрехите си. Панталоните му бяха така накъсани, че едва ги позна; през дупките се виждаше, че и кожата му не е в по-добро състояние. Ръцете и гърдите му бяха разранени. Той оглеждаше тялото си, сякаш беше някакъв чужд, непознат предмет.

— И лицето ти не е от най-красивите — рече Сансон и се разсмя. — Мислиш ли, че ще можеш да ядеш?

Хънтър понечи да отговори. Лицето му бе изтръпнало, сякаш носеше маска. Докосна бузата си и напипа дебела кора съсирена кръв. Поклати глава.

— Не искаш храна? Тогава пийни малко вода.

Сансон взе една бъчонка и му помогна да отпие. Хънтър с облекчение откри, че не го боли, когато гълта, но устните му бяха безчувствени, когато докосваха бъчонката.

— Не прекалявай — рече Сансон. — Не прекалявай.

Останалите също дойдоха.

Чифутина беше широко ухилен.

— Трябва да видиш гледката.

Хънтър внезапно изпита прилив на въодушевление. Искаше да види гледката. Вдигна натъртената си ръка към Сансон и той му помогна да се изправи. Това се оказа мъчително. Зави му се свят, когато болката го прониза през краката и гърба. После се почувства по-добре. Облегна се на Сансон, направи една крачка и трепна от болка. Изведнъж се сети за губернатор Алмънт. Помисли си за вечерта, когато се беше пазарил с него за рейда срещу Матансерос. Тогава бе така самоуверен, така спокоен, така дързък. Опитва се да се усмихне жално при спомена. Но пак го заболя.

После гледката се разкри пред него и той моментално забрави за Алмънт, болезните и измъченото си тяло.

Намираха се пред входа на малка пещера, високо на източния ръб на хребета Лерес. Под тях бяха заоблените зелени скатове на вулкана, които се спускаха на повече от хиляда фута, за да изчезнат в гъстата тропическа джунгла. На самото му дъно имаше широка река, която се вливаше в залива при крепостта Пунта Матансерос. Спокойната вода в залива искреше на слънцето около галеона, привързан под прикритието на крепостта. Всичко беше изложено като на длан и Хънтър си помисли, че това е най-прекрасната гледка на света.

[1] Силен порив на вятър, опасен за плавателните съдове. — Б.ред. ↑

21.

Сансон даде на Хънтър още глътка вода от бъчонката, след което дон Диего каза:

— Капитане, трябва да видиш и още нещо.

Малкият отряд тръгна нагоре по полегатия склон към хребета, който бяха изкачили предишната нощ. Движеха се бавно заради Хънтър, който изпитваше болка на всяка крачка. Когато погледна към ясното безоблачно небе, той изпита и друга болка. Знаеше, че е направил сериозна и едва ли не фатална грешка, като бе заповядал да изкатерят скалата по време на бурята. Можеха да изчакат и да го направят на следващата сутрин. Беше действал прибързано и необмислено и сега се ругаеше за решението си.

Когато приближиха хребета, дон Диего приклезна и погледна предпазливо на запад. Останалите сториха същото, като Сансон помогна на Хънтър. Хънтър не разбираше защо са тези предпазни мерки — докато не погледна над отвесната пропаст към джунглата и залива зад нея.

Там бе хвърлил котва бойният кораб на Казала.

— Проклет да съм — тихо прошепна той.

Приклезналият до него Сансон кимна.

— Късметът е с нас, приятелю. Корабът пристигна на зазоряване. И оттогава е в залива.

Хънтър видя гребна лодка, превозваща войници към сушата. На плажа имаше десетки испански войници в червени мундири, претърсваха брега. Казала ясно изпъкваше в жълтата си туника и ако се съдеше по разпаленото му ръкомахане, раздаваше заповеди.

— Претърсват плажа — рече Сансон. — Разбрали са какъв е планът ни.

— Но бурята... — започна Хънтър.

— Да, бурята със сигурност е заличила всички следи от присъствието ни там.

Хънтър си помисли за брезентовия клуп, който бе паднал от крака му. Той сигурно все още бе в подножието на скалата, но

войниците вероятно нямаше да го открият. За да стигнат дотам, трябваше да бъхтят цял ден през гъстата джунгла. Нямаше да го направят, ако не намереха доказателства, че някой е слизал на плажа.

От бойния кораб спуснаха втора лодка с войници.

— Цяла сутрин стоварва хора — обади се дон Диего. — На плажа вече трябва да има най-малкото сто души.

— Значи смята да остави отряд там — каза Хънтър.

Дон Диего кимна.

— Още по-добре за нас — каза Хънтър. Всеки войник на западната страна на острова означаваше един неприятел по-малко в крепостта. — Да се надяваме, че ще остави хиляда души.

Върнаха се в пещерата и дон Диего приготви овесена каша за Хънтър, докато Сансон гасеше малкия им огън, а Лазю оглеждаше с далекогледа и описваше видяното на седящия до нея капитан. Той можеше да различи само очертанията на постройките до водата. Разчиташе на острото зрение на Лазю, за да се ориентира.

— Първо ми кажи за оръдията — рече той. — Оръдията в крепостта.

Лазю движеше беззвучно устни, докато се взираше през далекогледа.

— Дванайсет — отвърна накрая. — Две батареи по три оръдия, гледащи на изток, към открития океан. И шест в една батарея, обърнати към входа на залива.

— Кулверини ли са?

— Имат дълги стволове. Май са кулверини.

— Можеш ли да определиш колко са стари?

Известно време Лазю не отговори.

— Много сме далеч — каза накрая. — Може би ще ги разгледам по-добре после, когато слезем.

— А как са монтирани?

— На лафети. Дървени, с четири колела.

Хънтър кимна. Явно бяха обикновени корабни лафети, преправени на брегови батареи.

Дон Диего дойде с кашата.

— Добре че са дървени — рече той. — Страхувах се да не са от камък. Щеше да е по-трудно.

— Ще взривим лафетите ли? — попита Хънтър.

— Естествено — отвърна дон Диего.

Кулверините тежаха повече от два тона едната. С унищожаването на стойките им те щяха да станат безполезни — нямаше да могат да бъдат насочвани. И дори в крепостта да имаше резервни лафети, щяха да са необходими десетки мъже в продължение на много часове, за да поставят оръдията върху тях.

— Но първо — продължи с усмивка дон Диего — ще ги продупчим.

Тази мисъл изобщо не бе хрумвала на Хънтър, но той незабавно разбра колко е ценна тя. Подобно на всички топове, кулверините се зареждаха през дулото. Разчетите най-напред пъхаха в него торба барут, следвана от гюле. После торбата с барут се пробиваше с шиш през отвора за запалване и в нея се пъхаше горящ фитил, който възпламеняваше барута и изстрелваше гюлето.

Методът беше доста надежден, стига запалителният отвор да си остава тесен. Но след многократно използване горящият фитил и барутът го разяждаха и го разширяваха, докато не започнеше да действа като вентил за разширяващите се газове. Тогава обхватът на оръдието рязко намаляваше, а накрая гюлето изобщо не излиташе. Самото оръдие ставаше опасно за обслужващия го разчет.

Исправени пред неизбежното износване, майсторите на оръдия запълваха дупката със сменяема метална тапа, по-широка в единия край, в центъра на която се пробиваше дупка за фитила. Тапата се слагаше от вътрешната страна на цевта, така че разширяващите се газове да я натикват все по-здравосно с всеки следващ изстрел. Когато дупката за фитила ставаше прекалено голяма, тапата просто се сменяше с нова.

Понякога обаче се случваше цялата тапа да бъде избита навън, оставяйки голяма пробойна в ствола. Това правеше оръдието абсолютно неизползваемо до изработването на нова тапа. А този процес можеше да отнеме много часове.

— Повярвай ми — рече дон Диего, — когато приключим с оръдията, ще могат да ги използват само като баласт в трюма.

Хънтър погледна към Лазю.

— Какво виждаш в самата крепост?

— Палатки. Много палатки.

— Явно са на гарнизона — рече Хънтър.

През по-голямата част от годината времето в Новия свят бе толкова добро, че войниците не се нуждаеха от по-солидна защита. Това се отнасяше най-вече за сухи острови като този. И все пак Хънтър си представяше ужаса на войниците, които бяха спали в калта заради снощната буря.

— А барутният погреб?

— Има една постройка в северната част, зад стените. Сигурно е там.

— Добре — рече Хънтър. Не искаше да губи време в търсене на погреб, след като влязат в крепостта. — Извън стените има ли някаква отбрана?

Лазю огледа терена под тях.

— Не виждам нищо.

— Добре. Сега кажи какво е положението с кораба.

— Минимален екипаж — отвърна тя. — Виждам петима или шестима души на лодките при брега, до селището.

Хънтър беше забелязал селището. То бе изненада за него — серия груби дървени постройки покрай брега, на известно разстояние от укреплението. Явно бяха издигнати за екипажа на галеона — доказателство, че корабът ще остане дълго на Матансерос, може би до следващия курс догодина.

— Има ли войници в селището?

— Различавам няколко червени мундира.

— Стражи на лодките?

— Не.

— Само ни улесняват работата — рече Хънтър.

— Засега — каза Сансон.

Събраха багажа си, заличиха всички следи от пребиваването си в пещерата и започнаха дългото спускане по полегатия склон към крепостта.

На слизане се сблъскаха с противоположния проблем на онзи, който имаха преди два дни. По високите части на склона растителността бе оскъдна и нямаше къде да се скрият. Налагаше им

се да се промъкват от една група трънливи храсти до друга и напредъкът им бе бавен.

По пладне дойде изненада. Черният боен кораб на Казала се появи на устието на залива, прибра платна и хвърли котва недалеч от крепостта. Спуснаха гребна лодка. С помощта на далекогледа Лазю разпозна Казала на кърмата.

— Това разваля всичко — рече Хънтър, загледан в грамадния кораб. Беше спрял успоредно на брега, така че всички оръдия на единия борд покриваха устието.

— Ако остане там, какво ще правим? — попита Сансон.

Хънтър се бе запитал тъкмо това и бе стигнал до единствения възможен отговор.

— Ще го подпалим — каза той. — Ако остане на котва, ще трябва да го подпалим.

— Ще запалим някоя лодка от брега и ще я пуснем към него?

Хънтър кимна.

— Малко вероятно е да се получи — рече Сансон.

Лазю продължаваше да наблюдава с далекогледа.

— Има и жена — неочаквано се обади тя.

— Какво? — изненада се Хънтър.

— В лодката. С Казала има някаква жена.

— Дай да видя.

Той взе далекогледа, но успя да различи само смътна бяла фигура, седнала на кърмата до Казала, който пък стоеше прав и гледаше към крепостта. Хънтър не можеше да различи подробностите, затова върна далекогледа на Лазю.

— Опиши я.

— Бяла рокля и чадърче против слънце — или някаква голяма шапка на главата ѝ. Тъмно лице. Може да е негърка.

— Държанка?

Лазю поклати глава. Вече привързваха лодката на кея.

— Слиза. Съпротивлява се...

— Може да е изгубила равновесие.

— Не — твърдо рече Лазю. — Съпротивлява се. Трима мъже я държат. Вкарват я насила в крепостта.

— Тъмна ли каза? — попита Хънтър. Това беше странно. Казала би могъл да вземе пленница, но всяка жена, за която си заслужава да

поискаш откуп, със сигурност трябваше да е много красива.

— Да, тъмна — отвърна Лазю. — Но не мога да кажа нищо конкретно.

— Ще разберем по-нататък — каза Хънтър.

Озадачени, те продължиха спускането си.

Три часа по-късно, в най-голямата следобедна жегата, спряха сред група бодливи храсти акара да пийнат по глътка вода. Лазю забеляза, че лодката отново потегля от крепостта, този път с мъж, когото описа като „стегнат, много сух, хубав и изпънат“.

— Боскет — сети се Хънтър. Боскет бе първият помощник на Казала — французин ренегат, известен като хладнокръвен и неумолим водач. — Казала с него ли е?

— Не — отвърна Лазю.

Лодката стигна до кораба и Боскет се качи на борда. Минута по-късно екипажът започна да вдига лодката. Това можеше да означава само едно.

— Ще отплават — каза Сансон. — Късметът отново ти се усмихва, приятелю.

— Не съвсем — отвърна Хънтър. — Да видим накъде ще потеглят.

Целта им можеше да е Рамонас, където бяха скрити „Касандра“ и хората му. Слупът се намираше в твърде плитки води и не можеше да бъде атакуван от испанския кораб, но Боскет можеше да блокира „Касандра“ в заливчето — а без слупа атаката над Матансерос се обезсмисляше. Хората на „Касандра“ им трябваша, за да изведат галеона от пристанището.

Бойният кораб напусна залива в южна посока, но това бе необходимо, за да стигне по-дълбоки води. След това обаче продължи отново на юг.

— По дяволите! — изруга Сансон.

— Не, просто набират скорост — каза Хънтър. — Да изчакаме.

Още в този миг корабът излезе на вятър и пое на запад.

Хънтър поклати глава с облекчение.

— Вече усещам златото в шепите си — обади се Сансон.

Час по-късно черният кораб беше изчезнал.

Привечер се озоваха на не повече от четвърт миля от испанския лагер. Тук растителността бе по-гъста и те избраха група плътно растящи дървета маягуана, където да прекарат нощта. Не запалиха огън и се задоволиха само със сурови плодове, след което налягаха по влажната земя. Всички бяха уморени, но и възбудени от факта, че от позицията им се дочуваше испанска реч и ветрецът довяваше миризми от гозби. Лежаха под звездите, а звуците и ароматите им напомняха, че до битката остава съвсем малко.

22.

Хънтър се събуди със силното усещане, че нещо не е наред. Чу испански гласове, но този път те бяха близо — прекалено близо. Чуваха се и стъпки, и шумолене на листа. Той седна и се намръщи от пронизалата го болка; сега тялото му като че ли протестираше още по-категорично, отколкото през деня.

Хвърли поглед към малката група. Сансон вече бе на крака и се визираше през палмовите листа към гласовете. Мавъра тихо се изправяше; тялото му бе напрегнато, всяко движение — овладяно до съвършенство. Дон Диего се беше надигнал на лакът с тревога в очите.

Само Лазю продължаваше да лежи по гръб. При това лежеше абсолютно неподвижно. Хънтър я смушка с палец да става. Тя поклати едва-едва глава и устните ѝ оформиха „Не“. Изобщо не помръдваше. Лицето ѝ бе покрито с малки капчици пот. Хънтър понечи да я приближи.

— Внимателно! — прошепна тя напрегнато.

Той спря и я погледна. Лазю лежеше по гръб, с леко разкрасени крака. Крайниците ѝ бяха странно сковани. И тогава той видя как опашка на червени, черни и жълти ивици изчезва в крачолата ѝ.

Беше коралова змия, привлечена от топлината на тялото ѝ. Хънтър погледна лицето на Лазю. Беше напрегнато, сякаш изпитваше необичайно силна болка.

Отзад испанските гласове ставаха все по-силни. Хънтър видя няколко души да си пробиват път през гъсталаците, направи знак на Лазю да чака и отиде при Сансон.

— Шестима — прошепна французинът.

Хънтър видя групата испански войници. Носеха постелки, храна и бяха въоръжени с мускети. Изкачваха се по склона към тях. Всички бяха млади и явно смятаха екскурзията за забавна — смееха се и си подхвърляха закачки.

— Не са патрул — прошепна Сансон.

— Остави ги на мира — рече Хънтър.

Сансон го изгледа остро, а Хънтър му посочи назад към Лазю, която лежеше все така сковано на земята. Сансон моментално го разбра. Изчакаха войниците да минат покрай тях и да продължат нагоре, и се върнаха при Лазю.

— Сега къде е? — попита Хънтър.

— При коляното — тихо отвърна тя.

— И продължава нагоре?

— Да.

— Високи дървета — обади се дон Диего, като се оглеждаше. — Трябва да намерим високи дървета. Ето там! — Потупа Мавъра. — Ела с мен.

Двамата тръгнаха през храстите към групата дървета маягуана, издигащи се на няколко ярда от тях. Хънтър погледна към Лазю, после към испанските войници. Те се виждаха ясно, на стотина ярда нагоре по склона. Ако някой случайно се обърнеше, със сигурност щеше да ги забележи.

— Сезонът е твърде късен за чифтосване — каза Сансон. Погледна намръщено Лазю. — Можем обаче да изкараме късмет и да намерим пиле.

Обърна се да погледне Мавъра, който се катереше по едно от дърветата, а Диего стоеше долу.

— Сега къде е? — попита Хънтър.

— Над коляното.

— Опитай да се отпуснеш.

Лазю завъртя очи.

— Мътните да вземат и теб, и експедицията ти — рече тя. — Проклети да сте всички.

Хънтър погледна крачола й. Успя да различи смътното движение на плата, докато змията пълзеше нагоре.

— Майко Божия. — Лазю затвори очи.

— Ако не намерят пиле, ще се наложи да я изправим и да я разтърсим — прошепна Сансон на Хънтър.

— Змията ще я ухапе.

И двамата знаеха последствията от това.

Каперите бяха корави хора; за тях ухапването от скорпион, черна вдовица или водна отровна змия бе просто досадно неудобство. Всъщност се смяташе за голяма веселба някой да пусне скорпион в

ботуша на другаря си. Две отровни създания обаче всяваха ужас у всички. С фер-де-ланс^[1] шегата не биваше, а малката коралова змия беше още по-лоша. Никой не бе преживял лекото ѝ ухапване. Хънтър си представяше много добре ужаса на Лазю, очакваща лекото убождане по крака, което означаваше фатален край. Всички знаеха какво ще последва — първо изпотяване, после треперене и вцепеняване, което бавно обхваща цялото тяло. Смъртта щеше да я споходи преди залез.

— Сега къде е?

— Високо. Много високо. — Гласът ѝ бе толкова тих, че Хънтър едва различаваше думите.

Погледна панталоните ѝ и видя леко движение при слабините.

— Ох, господи! — изстена Лазю.

И тогава се чу тихо писукане, почти цвъртене. Хънтър се обърна и видя, че Диего и Мавъра се връщат с широки усмивки на лица. Мавъра държеше нещо в грамадните си длани — малко птиче, което писукаше и пърхаше с меките си крилца.

— Бързо, дайте канап — каза Чифутина.

Хънтър извади връв и завърза краката на птичето. Поставиха малкото създание пред крачолата на Лазю и го завързаха за земята. Птичето продължи да писука и да се мятат.

Зачакаха.

— Усещаш ли нещо? — попита Хънтър.

— Не — отвърна Лазю.

Отново се загледаха в птичето. Горкото създание се мъчеше да се освободи и изтощаваше силите си.

Хънтър се обърна към Лазю.

— Нищо — рече тя.

В следващия момент очите ѝ рязко се разшириха.

— Навива се...

Загледаха се в панталоните ѝ. Под тях имаше движение. Бавно се оформи крива, която след това изчезна.

— Тръгва надолу — каза Лазю.

Зачакаха. Внезапно птичето силно се развълнува и започна да писука още по-високо. Беше усетило кораловата змия.

Чифутина извади пистолет, махна сачмата с барута и го хвана за цевта като сопа.

Продължиха да чакат. Виждаха как змията минава коляното и продължава по прасеца — бавно, инч по инч. Измина цяла вечност.

И после внезапно главата се показа навън, появи се раздвоен език. Птичето изписука в пристъп на ужас. Кораловата змия запълзя към него и дон Диего скочи отгоре ѝ, стоварвайки дръжката на пистолета върху главата ѝ. В същия миг Лазю скочи на крака с писък.

Дон Диего удряше змията отново и отново, размазвайки тялото ѝ в меката почва. Лазю се извърна и повърна. Хънтър обаче не ѝ обърна внимание — веднага щом тя изпищя, той погледна към испанските войници.

Сансон и Мавъра бяха направили същото.

— Дали са чули? — попита Хънтър.

— Не можем да рискуваме — рече Сансон.

Последва дълго мълчание, нарушавано от напъните на Лазю.

— Видя, че носят продукти и постелки.

Хънтър кимна. Това можеше да означава само едно. Войниците бяха изпратени нагоре от Казала, за да следят за пирати по сушата — и да оглеждат хоризонта за приближаването на „Касандра“. Само един изстрел от групата щеше да вдигне по тревога крепостта. А от мястото си те можеха да видят „Касандра“ още докато е на много мили навътре в морето.

— Аз ще го направя — с лека усмивка каза Сансон.

— Вземи Мавъра — настоя Хънтър.

Двамата се прокраднаха нагоре след испанските войници. Хънтър се обърна към Лазю, която бе пребледняла и бършеше устата си.

— Готова съм за път — рече тя.

Хънтър, дон Диего и Лазю метнаха багажа на рамо и продължиха надолу.

Вървяха покрай реката, която се вливаше в залива. Когато попаднаха на нея, тя бе само малък поток и човек с лекота можеше да го прескочи. По-надолу обаче бързо се разширяваше и джунглата по бреговете ѝ стана гъста и трудно проходима.

Натъкнаха се на първия патрул късно следобед — осем въоръжени испанци, които се движеха мълчаливо нагоре по течението

с лодка. Бяха сериозни и мрачни — бойци, готови за битка. С падането на нощта високите дървета покрай реката станаха синьо-зелени, а водната повърхност — плътно черна, раздвижвана от време на време от някой крокодил. Патрулите вече бяха навсякъде и се движеха спокойно и ритмично под светлината на факли. Още три лодки с войници минаха нагоре по течението, а факлите им хвърляха дълги трептящи отблясъци по водата.

— Казаха не е глупак — отбеляза Сансон. — Очакват ни.

Вече бяха само на няколко стотин ярда от крепостта на Матансерос. Каменните стени се издигаха високо над тях. Вътре и отвън кипеше трескава дейност. Въоръжени групи от по двадесет войници обикаляха периметъра.

— Очаквани или не, трябва да се придържаме към плана — отвърна Хънтър. — Довечера атакуваме.

[1] Копиеглава змия. — Б.ред. ↑

23.

Бръснарят хирург и кормчия Ендърс стоеше пред румпела на „Касандра“ и гледаше как малките вълни се превръщат в сребро, когато се разбиваха в рифа на Бартънс Кей, на стотина ярда ляво на борд. Отпред се виждаше черната грамада на хребета Лерес, която се издигаше все повече над хоризонта.

Един от моряците застана до него.

— Часовникът е обърнат.

Ендърс кимна. От падането на нощта бяха обърнали петнадесет пъти пясъчния часовник, което означаваше, че наближава два след полунощ. Свежият вятър духаше от изток със скорост десет възела; движеха се добре и с това темпо щяха да достигнат острова след около час.

Ендърс присви очи към очертанията на Лерес. Не можеше да различи залива на Матансерос. Трябваше да заобиколи южния нос, преди да види крепостта и галеона, за който се надяваше, че все още е закотвен там.

Тогава щеше да се озове и в обсега на оръдията на Матансерос, освен ако Хънтър и групата му не бяха успели да ги неутрализират.

Хвърли поглед към моряците, които стояха на откритата палуба на „Касандра“. Никой не говореше. Ендърс загледа мълчаливо как островът расте пред тях. Всички знаеха залога, както и риска — след няколко часа всеки от тях щеше да бъде или невъобразимо богат, или мъртъв.

За стотен път тази нощ Ендърс се запита какво ли е станало с Хънтър и групата му и къде ли се намират сега.

В сянката на каменните стени на крепостта Сансон захапа златния дублон и го подаде на Лазю. Тя стори същото, след което го предаде на Мавъра. Хънтър наблюдаваше мълчаливия ритуал — всички капери вярваха, че ще им донесе късмет в предстоящия набег. Накрая дублонът стигна и до него; той го захапа и усети мекотата на

метала. После пред очите на останалите метна монетата през дясното си рамо.

Без да продумат, петимата потеглиха в различни посоки.

Хънтър и дон Диего, с въжета и абордажни куки през рамо, се промъкнаха на север покрай периметъра на крепостта, като често спираха, за да изчакат минаването на поредния патрул. Хънтър хвърли поглед към високите стени на Матансерос. Горната част бе гладка, със заоблен перваз, за да се затрудни захващането на куките. Строителните умения на испанците обаче не бяха адекватни на тази концепция; Хънтър бе сигурен, че куките ще се захванат някъде.

Спряха, когато стигнаха до северната стена на укреплението, която бе най-отдалечена от морето. След десет минути покрай тях мина патрул, дрънчащ с доспехи и оръжия в тихата нощ. Изчакаха войниците да изчезнат от поглед.

После Хънтър изтича напред и метна куката през стената. Чу се тих звън, когато тя се удари в камъка. Той дръпна въжето и куката падна на земята до него. Изруга и зачака, като се заслушваше.

Не последва нито звук. Нищо не показваше, че някой го е чул. Той метна отново куката и тя прелетя над стената. Дръпна отново и трябваше да отскочи, за да не бъде улучен от желязото.

Направи трети опит и този път куката се захвана — но в същото време се чу приближаването на поредния патрул. Хънтър бързо се закатери по стената с пъшкане. Стигна до парапета, прехвърли се и издърпа въжето. Дон Диего се беше скрил обратно в храстите.

Патрулът отмина.

Хънтър пусна въжето. Дон Диего се закатери, като мърмореше и ругаеше на испански. Не беше от силните и изкачването му продължи сякаш цяла вечност. Накрая обаче успя и Хънтър го издърпа, а после издърпа и въжето. Двамата приклегнаха, облепени на студения камък, и се огледаха.

Крепостта бе притихнала в тъмнината, подредените в дълги редици палатки приютяваха стотици спящи мъже. Имаше странна тръпка в това да бъдеш толкова близко до така многоброен неприятел.

— Стражи? — прошепна Чифутина.

— Не виждам никакви — отвърна Хънтър. — Освен ето там.

На отсрещната страна на укреплението, до оръдията, стояха две фигури. Те обаче бяха съгледвачи, поставени да наблюдават хоризонта

за приближаващи кораби.

Дон Диего кимна.

— Но ще има стража при погреб.

— Най-вероятно.

Двамата съгледвачи бяха почти точно над дървената постройка, която според Лазю играеше ролята на погреб. От мястото, където бяха клекнали, Хънтър и дон Диего не можеха да видят входа.

— Първо трябва да стигнем дотам — каза Чифутина.

Не носеха експлозиви, а само фитили. Смятаха да направят експлозивите от запасите в самия погреб.

Хънтър безшумно се спусна на земята под прикритието на сенките и дон Диего го последва, като примигваше на слабата светлина. Стигнаха до входа на погреб.

Не се виждаха никакви стражи.

— Вътре? — прошепна Чифутина.

Хънтър сви рамене, отиде до вратата, заслуша се за момент, после изхлузи ботушите си и леко бутна вратата. Погледна назад, видя, че дон Диего също се събува, и влезе.

Отвътре стените на погреб бяха обшити с медни листи и от грижливо защитените свещи се лееше топла червеникава светлина. Беше странно уютно въпреки редиците бурета барут и торбите заряд за оръдията, надлежно надписани с червени букви. Хънтър тръгна безшумно по медния под. Не видя никого, но дочу хъркане.

Промъкна се покрай редиците с боеприпаси и видя войник, който спеше подпрян на едно буре. Удари го силно по главата и войникът изхърка и остана да лежи неподвижен.

Чифутина зашляпа бос след Хънтър и огледа помещението.

— Отлично — прошепна накрая и се захванаха за работа.

Крепостта бе притихнала и спяща, но в селището от груби паянтови бараки, което приютяваше екипажа на галеона, цареше шум и веселие. Сансон, Мавъра и Лазю се промъкнаха през него. През прозорците се виждаха войниците, които пиеха и играеха комар на жълтата светлина на фенери. Един пиян испанец излезе с олюляване навън, блъсна се в Сансон, извини се и повърна до дървената стена. Тримата продължиха нататък, към кея за лодки до реката.

През деня кеят беше неохраняван, но сега там имаше трима войници, които разговаряха тихо и пиеха. Седяха в единия край, провесили крака над водата, и тихите им гласове се смесваха с пляска на водата в пилоните. Бяха с гръб към каперите, но заради дървените дъски те не можеха да се промъкнат безшумно до тях.

— Аз ще се заема — каза Лазю и свали блузата си. Гола до кръста, с кинжал на колана, тя си засвирука весело и се качи на кея.

Един от войниците се обърна.

— Que pasa са? — остро попита той и вдигна фенера.

Очите му се разшириха, когато я видя; сигурно я бе взел за привидение — жена с разголени гърди, която вървеше небрежно към него.

— Madre de Dios — промълви той и тя му се усмихна. Той отвърна на усмивката ѝ миг преди кинжалът ѝ да мине между ребрата му и да се заби в сърцето.

Другите двама зяпнаха жената с окървавеното оръжие. Бяха толкова изумени, че почти не реагираха, докато тя ги убиваше. Кръвта им плисна по голите ѝ гърди.

Сансон и Мавъра изтичаха натам, като настъпваха трупове. Лазю се облече, а Сансон се качи в една от лодките и започна да гребе към кърмата на галеона. Мавъра преряза въжетата на останалите лодки и ги изблъска навътре. После двамата с Лазю скочиха в друга лодка и се насочиха към носа на галеона. Никой не отрони нито дума.

Лазю се загърна по-плътно в дрехата си, кръвта на войниците се беше просмукала в плата; побиха я тръпки. Стоеше в лодката и гледаше приближаващия галеон, докато Мавъра гребеше мощно и бързо.

Корабът беше голям, дълъг около сто и четиридесет стъпки, но тънеше в мрак. Само няколко факли очертаваха профила му. Лазю погледна надясно. Сансон се отдалечаваше от тях към кърмата. Силуетът му се очертаваше на фона на светлините от селището с гуляещите. Тя погледна наляво, към сивата линия на крепостните стени, и се запита дали Хънтър и Чифутина вече са успели да влязат.

Хънтър гледаше как Чифутина внимателно пълни с барут червата на опосума. Струваше му се, че действа безкрайно бавно, но дон Диего

отказа да бърза. Беше клекнал в средата на погребата с отворена торба барут до себе си и си тананикаше, докато работеше.

— Още колко остава? — попита Хънтър.

— Още малко, още малко — отвърна Чифутина. Изглеждаше абсолютно безгрижен. — Ще стане чудесно. Само почакай. Ще стане направо великолепно.

След като напълни червата, той ги нарязва на няколко дължини и ги прибра в джоба си.

— Добре — каза Чифутина. — Вече можем да започнем.

Не след дълго двамата излязоха от погребата, прегърбени под тежестта на приготвените заряди. Прекосиха безшумно централния двор на крепостта и спряха под тежкия каменен бруствер^[1], където се намираха оръдията. Двамата стражи още бяха там.

Докато Чифутина чакаше с барута, Хънтър се изкатери горе и уби пазачите. Единият умря, без да издаде нито звук, а другият само простена тихо, докато се свличаше на земята.

— Диего! — изсъска Хънтър.

Чифутина се появи на бруствера и огледа оръдията. Побутна едното върху поставката му.

— Възхитително — прошепна той. — Вече са заредени и готови за стрелба. Ще им направим специален подарък. Ела, помогни ми.

Чифутина пхна втора торба барут в дулото на оръдието.

— А сега гюлето — каза той.

Хънтър се намръщи.

— Но те ще сложат още едно, преди да стрелят.

— Естествено. Два заряда и две гюлета. Тези топове ще се пръснат пред очите им.

Бързо минаваха от една кулверина на друга. Чифутина добавяше втора торба барут, а Хънтър слагаше гюлетата. Те се плъзгаха с глухо трополене в цевите, но нямаше кой да го чуе.

— Сега трябва да свършим още нещо — каза Чифутина, след като приключиха. — Трябва да сложиш пясък във всяка цев.

Хънтър се спусна от бруствера. Събра пясък от земята и сипа по шепа във всяко оръдие. Чифутина бе коварен — дори ако по някаква случайност оръдието все пак произведеше изстрел, пясъкът щеше да промени мерника му и така да надраска вътрешността, че да го направи абсолютно неточно и безполезно.

Когато приключи, Хънтър видя, че Чифутина клечи над един от лафетите и прави нещо. Щом се изправи, той обяви:

— Това беше последното.

— Какво направи?

— Прикрепих фитилите за цевите. Горещината от стрелбата ще ги запали и ще взриви заряда отдолу. — Усмихна се в тъмното. — Ще бъде великолепно.

* * *

Вятърът смени посоката си и кърмата на галеона се понесе към Сансон. Той завърза лодката под позлатения щурц^[2] и започна да се катери по задната стена към капитанската каюта. Чу как някой тихо пее на испански. Заслуша се в мръсните стихове, но не можеше да установи откъде идват; сякаш се носеха из въздуха, неуловими и тихи.

Влезе в каютата през люка за оръдието. Тя беше празна. Излезе на оръдейната палуба и слезе по стълбата към спалното отделение. Не видя никого. Погледна леко люлеещите се празни хамаци. Бяха десетки, но от екипажа нямаше и следа.

Това не му хареса — неохраняван кораб предполагаше кораб без съкровище. Уплаши се от онова, от което се страхуваха всички, но не смееха да го изрекат — че съкровището вече е разтоварено и прибрано някъде другаде, може би в крепостта. В такъв случай всичките им планове щяха да се окажат напразни.

Именно затова Сансон се надяваше да попадне на по-многочислен екипаж и стража. Тръгна към камбуза^[3] на кърмата и отново се окуражи. Камбузът бе пуст, но имаше следи от скорошно приготвяне на храна — телешка яхния в голям казан, някакви зеленчуци, срязан наполовина лимон, който се поклащаше с кораба на дървения тезгях.

Сансон излезе и отново тръгна напред. В далечината чу виковете на стража на носа, който явно посрещаше другите двама.

Лазю и Мавъра привързаха лодката до въжената стълба в средата на галеона. Стражът на палубата се наведе и им махна с ръка.

— Questa faire? — извика той.

— Носим ром — отвърна Лазю с дебел глас. — Почерпка от капитана.

— От капитана ли?

— Има рожден ден.

— Bravo, bravo.

Усмихнат, стражът отстъпи назад, за да направи място на Лазю да се качи. Погледна я и се ужаси при вида на кръвта по туниката и косата ѝ. После ножът изсвистя и се заби в гърдите му. Изненаданият страж се вкопчи в дръжката му, понечи да каже нещо, но падна по очи на палубата.

Мавъра се качи и се запромъква напред към четирима войници, които играеха карти. Лазю дори не погледна как гигантът се справя с тях, а слезе долу. Откри десетима войници, спящи в предното отделение. Затвори тихо вратата и я залости.

Други петима войници пиеха в съседната каюта. Лазю надникна и видя, че са въоръжени. Нейните пистолети бяха затъкнати в колана ѝ, но тя не искаше да стреля, докато не се наложи. Зачака отвън.

Не след дълго Мавъра се приближи безшумно до нея.

Лазю посочи стаята и той поклати глава. Останаха притихнали до вратата.

След известно време един от войниците обяви, че мехурът му ще се пръсне, и излезе. Мавъра го посрещна със силен удар с кол за притягане на въже по главата; мъжът се стовари върху дъските само на няколко крачки от вратата.

Щом чуха шума, останалите се извърнаха натам. Краката на другаря им се виждаха на светлината в помещението.

— Хуан?

Падналият не помръдна.

— Прекалил е с пиенето — каза някой и продължиха играта на карти.

Не след дълго обаче един от войниците започна да се безпокои за Хуан и излезе да види какво се е случило. Лазю му преряза гърлото, а Мавъра скочи в каютата, като размахваше кола. Останалите изпопадаха, без да издадат нито звук.

В задната част на кораба Сансон излезе от камбуза и тръгна напред. Сблъска се с един пиян испански войник, който държеше бутилка ром в едната си ръка и се изсмя в тъмното.

— Изкара ми ангелите — каза войникът на испански. — Не очаквах да срещна никого тук.

После видя мрачната физиономия на Сансон и се стъписа, а пръстите на убиеца се склупчиха около врата му.

Сансон се спусна по друга стълба под спалното отделение. Стигна до задния товарен отсек, който се оказа заключен и закован. По катинарите имаше печати и той се наведе в тъмното да ги разгледа. Върху жълтия печат се мъдреха короната и котвата на монетния двор в Лима. Значи тук имаше сребро от Нова Испания. Сърцето му подскочи радостно.

Върна се на палубата и се изкачи на надстройката на кърмата, недалеч от руля. Отново чу тихото пеене, но все още не можеше да открие откъде точно идва. Спря и се заслуша. Пеенето внезапно спря и се разнесе напрегнат глас:

— Que pasa? Que esta vous?

Сансон погледна нагоре. Естествено! На наблюдателния пост на гротмачтата стоеше човек, който гледаше към него и остро попита:

— Que esta vous?

Сансон знаеше, че испанецът не може да го разгледа добре, затова отстъпи назад в сенките.

— Que? — объркано каза онзи.

В тъмното Сансон извади арбалета си, опъна стоманената тетива, сложи стрела и се прицели. Испанецът слизаше по въжената стълба, като ругаеше ядосано.

Сансон стреля.

Ударът откъсна испанеца от въжетата; тялото му прелетя над десет ярда в тъмнината и падна във водата с тих плясък. Друг звук не последва.

Сансон обходи празната задна палуба и след като се увери, че е сам, хвана руля. Миг по-късно видя Лазю и Мавъра да се качват на палубата при носа. Погледнаха към него и му махнаха ухилени.

Корабът беше в ръцете им.

Хънтър и дон Диего се бяха върнали при погребата и нагласяха дълъг фитил към буретата с барут. Сега действаха бързо, защото когато приключиха с оръдията, вече се развиделяваше.

Дон Диего събра буретата на малки групички из помещението.

— Така трябва да бъде — прошепна той. — Иначе ще има само една експлозия, а ние не искаме това.

Отвори две бъчонки и пръсна черния барут по пода. Накрая остана доволен и запали фитила.

В същия миг от двора се чу вик, последван от втори.

— Това пък какво е? — попита Диего.

Хънтър се намръщи и отвърна:

— Може би са открили мъртвите стражи.

Отвън се чуха още викове и тропот на бягащи хора. Този път различи думата, която се повтаряше отново и отново:

— Pirata! Pirata!

— Корабът явно е пристигнал — каза Хънтър и хвърли поглед на фитила, който съскаше в ъгъла на помещението.

— Да го изгася ли? — попита Диего.

— Не. Остави го.

— Не можем да останем тук.

— След няколко минути отвън ще настъпи суматоха. Тогава ще избягаме.

— Само дано настъпи по-скоро — отбеляза Диего.

Викове отвън се засилиха. Чувахе се тропот на стотици хора. Гарнизонът бе вдигнат по тревога.

— Ще проверят погребя — нервно рече Диего.

— Рано или късно — съгласи се Хънтър.

В същия миг вратата рязко се отвори и Казала влезе със сабя в ръка. Видя ги.

Хънтър извади една от десетките саби, подредени по рафтовете покрай стената.

— Върви, Диего — прошепна той и Чифутина се втурна навън в мига, когато острието на Казала се удари в оръжието на Хънтър. Двамата започнаха да обикалят помещението, като се дебнеха.

Хънтър отстъпваше.

— Англичанино — изсмя се Казала. — Ще нахраня кучетата си с тялото ти.

Хънтър не отговори. Балансираше сабята в ръка, за да свикне с тежестта ѝ.

— А държанката ми — продължи Казала — ще вечеря с тестисите ти.

Продължиха да се обикалят предпазливо. Хънтър примамваше Казала навън, по-далеч от съскащия фитил, който испанецът още не бе забелязал.

— Страх ли те е, англичанино?

Хънтър отстъпи назад, почти до вратата. Казала атакува. Хънтър парира и продължи да отстъпва. Казала атакува отново и това го изкара на двора.

— Ти си един вонящ страхливец, англичанино.

Вече и двамата бяха навън. Сега Хънтър атакува сериозно Казала и испанецът се изсмя от удоволствие. Известно време се биха мълчаливо, като Хънтър непрекъснато се отдалечаваше от погребя.

Наоколо цареше суматоха, войници тичаха и крещяха. Всеки от тях можеше да убие Хънтър в гръб. Сам се излагаше на огромна опасност и Казала внезапно разбра причината за това. Прекъсна боя, отстъпи назад и погледна към погребя.

— Ах ти, син на мръсна английска свиня...

Затича се към погребя и в този миг първата от експлозиите го погълна в бушуващ бял пламък и изпепеляваща жегга.

Екипажът на „Касандра“, който тъкмо навлизаше в тесния вход на залива, видя експлозията и нададе радостни викове. Ендърс обаче се мръщеше. Оръдията на Матансерос все още си бяха на мястото — виждаше дългите им цеви, подаващи се през бойниците на каменната стена. На червената светлина на пламъците от погребя ясно се виждаха разчетите, които ги подготвяха за стрелба.

— Бог да ни е на помощ — промърмори той. „Касандра“ вече бе точно срещу батареите. — Бъдете готови, момчета. Днес ще опитаме гюлетата на доновете.

Лазю и Мавъра също видяха експлозията от предната палуба на галеона. Видяха и как „Касандра“ навлиза в залива покрай крепостта.

— Майко Божия! — промълви Лазю. — Не са се погрижили за оръдията. *Не са се погрижили за оръдията.*

Дон Диего беше извън крепостта и тичаше към водата. Не спря, когато погребът експлодира със съкрушителен гръм. Не се запита дали

Хънтър е все още вътре. Не си помисли каквото и да било. Тичаше с всички сили към водата, а дробовете му сякаш щяха да изгорят.

Хънтър се оказа в капан в крепостта. Испанските патрули отвън влизаха през западната порта и той не можеше да се измъкне оттам. Казала не се виждаше никъде. Хънтър се затича на изток от погребя, към една ниска каменна постройка, с намерението да се изкатери на покрива ѝ и оттам да прескочи стената.

Когато стигна до нея, беше нападат от четирима войници, които го притиснаха към вратата, и той се принуди да се заключи вътре. Вратата бе от тежки греди и противниците му я заблъскаха с все сили, но напразно.

Огледа се. Намираше се в квартирата на Казала, ако се съдеше по богатата мебелировка. В леглото лежеше тъмнокосо момиче. То го изгледа с ужас и дръпна чаршафите към брадичката си, щом Хънтър се втурна през помещението към задните прозорци. Бе стигнал до средата на стаята, когато тя каза на английски:

— Кой сте вие?

Изумен, Хънтър закова на място. Акцентът ѝ бе подчертано аристократичен.

— Вие пък коя сте, по дяволите?

— Лейди Сара Алмънт от Лондон — отвърна тя. — Държат ме в плен тук.

Долната челюст на Хънтър увисна.

— Съберете си дрехите, мадам.

В същия миг един от прозорците се пръсна и Казала се стовари на пода със сабя в ръка. Беше почернял от експлозията. Момичето изпищя.

— Обличайте се, мадам — каза Хънтър, щом кръстоса сабя с испанеца. Видя я как забързано навлича пищна бяла рокля.

Казала дишаше тежко, докато се биеше. Беше обхванат от отчаяние и ярост, и от нещо друго — може би страх.

— Англичанино... — започна той поредната си язвителна подигравка, но точно тогава Хънтър запрати сабята си през стаята. Острието прониза Казала в гърлото. Той изхриптя, отстъпи назад и рухна на стола до тежкото украсено писалище. Наведе се напред и се замъчи да извади сабята. В тази поза сякаш изучаваше картите върху

писалището. По тях закапа кръв, от гърлото на Казала се разнесе гъргорене и той се свлече на пода.

— Да се махаме — каза жената.

Хънтър ѝ помогна да излезе през прозореца, без да се обърне повече към трупа на Казала.

Застанаха на северната страна на бруствера. Земята беше на тридесет стъпки под тях — отъпкана почва с жилави растения. Лейди Сара се вкопчи в него и рече:

— Много е високо.

— Нямаме друг избор — отвърна той и я бутна. Тя полетя с писък, а Хънтър погледна назад и видя „Касандра“ да влиза в залива, точно пред основната батарея на крепостта. Артилерийските разчети бяха готови за стрелба. Хънтър скочи. Момичето още лежеше на земята и се държеше за глезена.

— Ранена ли сте?

— Не много зле, предполагам.

Изправи я на крака и преметна ръката ѝ през раменете си. Придържаше я, докато тичаха към водата. Точно тогава първите оръдия откриха огън по „Касандра“.

Оръдията на Матансерос стреляха серийно, през една секунда. Всяко се разби секунда преди следващото, пръскайки горещ барут и парчета бронз във въздуха и принуждавайки артилеристите да залегнат. Едно след друго големите оръдия отскочиха назад и замлъкнаха.

Артилеристите бавно се изправиха на крака и с изумление се приближиха до топовете. Разглеждаха пръснатите дупки за запалването и заговориха възбудено.

И тогава един след друг се задействаха зарядите под лафетите. Разлетяха се трески и оръдията рухнаха върху камъните. Последното се затъркаля по бруствера, а ужасените войници побързаха да се махнат от пътя му.

На по-малко от петстотин ярда от брега „Касандра“ влезе невредима в пристанището.

Дон Диего пляскаше във водата и крещеше с пълно гърло, докато „Касандра“ се носеше към него. За един ужасен миг той си помисли, че никой няма да го види или чуе, но носът на слупа рязко зави наляво, нечий силни ръце го сграбчиха и го извлякоха на палубата. Някой

пъхна манерка ром в ръката му, а друг го тупна по гърба. Разнесе се смях.

Диего се огледа и попита:

— Къде е Хънтър?

В слабата светлина на утрото Хънтър тичаше с момичето към брега на източния нос на Матансерос. Намираха се точно под стените на укреплението; над тях се виждаха няколко от оръдията, килнати под странни ъгли.

Спряха на брега, за да си поемат дъх.

— Можеш ли да плуваш? — попита Хънтър.

Момичето поклати глава.

— Никак?

— Не мога, кълна се.

Хънтър погледна „Касандра“, слупът приближаваше към галеона.

— Хайде — каза той и се затичаха към залива.

Виртуозът Ендърс деликатно подравни „Касандра“ с галеона и повечето от моряците моментално се прехвърлиха на големия кораб. Самият Ендърс също се качи на галеона и видя Лазю и Мавъра на релинга. Сансон беше зад руля.

— За мен е удоволствие, сър — каза с поклон Сансон и му предаде управлението.

— Ако нямаш нищо против, аз ще се заема, друже — каза Ендърс и веднага погледна нагоре. Моряците вече се катереха по въжетата. — Вдигнете фока. По-живо с кливера!

Платната се вдигнаха. Големият кораб се раздвижи.

Малобройният екипаж, останал на „Касандра“, завърза носа на слупа за кърмата на галеона и го обърна. Платната заплюсяха.

Ендърс не обърна внимание на по-малкия кораб.

Вниманието му бе изцяло съсредоточено върху галеона. Когато той потегли и моряците заработиха със скрипеца, за да вдигнат котвата, кормчията поклати глава.

— Мърлява дърта кучка. Движи се като крава.

— Но все пак ще плава — рече Сансон.

— Е, ще плава. В известен смисъл.

Галеонът се насочи на изток, към устието на залива. Сега Ендърс гледаше към брега с надеждата да открие Хънтър.

— Ето го! — извика Лазю.

И наистина беше той — стоеше на брега с някаква жена.

— Можеш ли да спреш? — попита Лазю.

Ендърс поклати глава.

— Ще се блъснем в кея — каза той. — Хвърлете въже.

Мавъра вече бе хвърлил въже. То падна на брега, Хънтър го сграбчи и двамата с момичето бяха повлечени във водата.

— Издърпайте ги по-бързо, преди да са се удавили — каза Ендърс, но на лицето му бе цъфнала широка усмивка.

Момичето едва не се удави и кашляше часове след това. Хънтър обаче бе изпълнен с въодушевление, когато пое управлението на галеона и излезе в открито море, следван от „Касандра“.

В осем сутринта димящите развалини на Матансерос вече бяха далеч зад кърмата. Хънтър се наливаше с ром и си мислеше, че вече може да се смята за водач на най-успешната и най-необичайна каперска експедиция на века, откакто Дрейк бе атакувал Панама.

[1] Насип или стена за защита от неприятелски огън. — Б.ред. ↑

[2] Напречна греда над врата или прозорец. — Б.ред. ↑

[3] Кухня на кораб. — Б.ред. ↑

24.

Все още се намираха в испански води и се движеха бързо, вдигнали всички платна, които можаха. Галеонът обикновено превозваше около хиляда души, а екипажът му достигаше двеста моряци, ако не и повече.

Хънтър разполагаше със седемдесет души, в това число и пленниците. Но повечето от испанците бяха гарнизонни войници, а не моряци. Не само че не можеше да им се има доверие, а и бяха неопитни. Хората на Хънтър трябваше сами да се оправят с платната и такелажа.

Хънтър беше разпитал пленниците на лошия си испански. По пладне вече знаеше доста неща за кораба, който сега се намираше под негово командване. Той бе *nao Nuestru Secoru de los Reves, Sun Fernundo y Sun Francisco de Paula*, с капитан Хосе дел Вилар де Андраде, а собственик бе маркизът на Канада. Корабът бе с водоизместимост деветстотин тона, построен в Генуа. Подобно на всички испански галеони, които неизменно носеха дълги и тромави имена, този си имаше прякор — „Ел Тринидад“. Не беше ясно защо са се спрели точно на това име.

„Ел Тринидад“ бе построен да носи петдесет оръдия, но след заминаването си от Хавана предишния август бе спирал по кубинския бряг и доста от тях бяха свалени, за да може да носи повече товар. Сега бе оборудван само с тридесет и две двадесетфунтови оръдия. Ендърс беше направил обстоен преглед и обяви, че галеонът е годен за плаване, но е мръсен. Част от пленниците в момента разчистваха боклуците в трюма.

— Освен това има течове — каза Ендърс.

— Много ли?

— Не, но корабът е стар и трябва да се наглежда. Не са се грижили много за него.

Намръщената му физиономия сякаш обобщаваше мнението му за немарливото испанско корабоплаване.

— Как се държи на вода?

— Като бременна свиня, но ще се справи, стига времето да е добро и да нямаме неприятности. Малко сме, там е проблемът.

Хънтър кимна. Обходи палубата и погледна платната. С пълен такелаж „Ел Тринидад“ имаше четиринадесет отделни платна. Дори най-простата задача, като вдигането на марсел, изискваше почти дванадесет яки гърбини.

— Ако се вдигне вълнение, ще трябва да плаваме с голи мачти — каза Ендърс, като клатеше глава.

Хънтър знаеше, че е прав. При буря нямаше да има друг избор, освен да спусне всички платна и да се остави на течението, но това бе опасно при кораб с такива размери.

Още по-тревожна бе възможността от нападение. При битка корабът се нуждаеше от маневреност, а на Хънтър не му достигаше екипаж, който да се справи добре с „Ел Тринидад“.

Освен това съществуваше и проблемът с оръдията.

Тридесет и двата топа бяха датски, произведени неотдавна и в добро състояние. Заедно те предлагаха значителна — ако не и голяма — отбранителна мощ. Тридесет и двете оръдия изравняваха „Ел Тринидад“ с линеен кораб от трета категория и от него се очакваше да се справи самостоятелно с всеки неприятел, освен с най-големите бойни кораби на противника. Но това можеше да стане, ако Хънтър разполагаше с разчети за оръдията, а такива нямаше.

Ефективният артилерийски разчет, който по време на битка е в състояние да зарежда, насочва, прицелва и стреля с оръдието веднъж на минута, се състоеше от петнадесет души, без да се брои командирът. Предвид неизбежните наранявания и изтощението — хората се изморяваха от бутането на два и половина тона бронз — разчетите обикновено бяха от седемнадесет до двадесет души. Дори да стреляха само половината оръдия, Хънтър се нуждаеше от над двеста и седемдесет души, за да ги обслужват. А не можеше да отдели нито един. Хората не достигаха за платната.

Фактите бяха сурови — командваше екипаж, който бе една десета от онова, което му трябваше, за да победи в морско сражение, и една трета от нужния му за оцеляване в силна буря. Изводите бяха повече от ясни — трябваше да бягат от враговете и да намират убежище преди бурята.

Ендърс изказа на глас тревогите му.

— Иска ми се да можехме да плаваме на пълни платна — рече той и погледна нагоре. В момента „Ел Тринидад“ плаваше без бизани, стаксели и брамсели.

— Как се справяме? — попита Хънтър.

— Не развиваме повече от осем възела, а би трябвало да се движим два пъти по-бързо.

— Няма да избягаме лесно от кораб — отбеляза Хънтър.

— Или от буря — каза Ендърс. — Мислил ли си за потопяване на слупа?

Хънтър вече бе обмислил това. Десетимата мъже на „Касандра“ можеха да помогнат на по-големия кораб, но не чак толкова — „Ел Тринидад“ щеше да си остане с недостатъчен екипаж. Освен това слупът бе ценен. Ако запазеше своя кораб, Хънтър можеше да продаде испанския галеон на търг в Порт Роял срещу солидна сума. Или да го включи в едната десета на краля и значително да намали количеството кюлчета и други съкровища, които щеше да прибере Чарлз.

— Не — отсече той накрая. — Искам да запазя кораба си.

— Е, тогава можем да облекчим свинята — каза Ендърс. — На борда има куп мъртво тегло. Бронзът не ти трябва, нито гребните лодки.

— Знам — каза Хънтър. — Но не ми се иска да оставаме напълно беззащитни.

— Та ние сме беззащитни.

— Ясно ми е — отвърна Хънтър. — Но за момента ще рискуваме и ще се уповаваме на providението да се върнем живи и здрави. Шансовете са на наша страна, особено след като се озовем в южни води.

Планът на Хънтър бе да слезе на юг до Малките Антили и оттам да продължи на запад през широките простори на Карибите между Венецуела и Санто Доминго. Малко вероятно бе да се натъкнат на испански военни кораби при толкова много вода наоколо.

— Не съм от онези, които се упоават на providението — мрачно рече Ендърс. — Но тъй да бъде.

Лейди Сара Алмънт беше в каютата на кърмата. Хънтър я откри в компанията на Лазю, която с привидна невинност ѝ помагаше да си

среше косата.

Хънтър помоли Лазю да излезе и тя се подчини.

— Но ние си прекарвахме толкова добре заедно! — запротестира лейди Сара, след като вратата се затвори.

— Мадам, боя се, че Лазю си пада по вас.

— Изглежда толкова мил джентълмен — рече тя. — Докосването му е тъй деликатно.

— Е — рече Хънтър, докато сядаше, — нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

— Така е, отдавна го установих — отвърна тя. — Пътувах на борда на „Интрепид“ под командването на капитан Тимъти Уорнър, за когото Негово Величество крал Чарлз има много високо мнение като военен. Представете си изненадата ми, когато се оказа, че краката на капитан Уорнър треперят повече и от моите, когато се озовахме срещу испанския кораб. С две думи, той е пълен страхливец.

— Какво се случи с кораба?

— Беше унищожен.

— От Казала?

— Да, именно от него. Бях взета като плячка. Казала откри огън по кораба и го потопи с екипажа.

— И всички бяха избити? — вдигна вежди Хънтър. Не беше особено изненадан, но този инцидент можеше да се посочи като така нужния на сър Джеймс повод, оправдаващ нападението срещу Матансерос.

— Не го видях с очите си, но предполагам, че е така — отвърна лейди Сара. — Бях заключена в една каюта. После Казала залови друг кораб с англичани. Не знаей какво се е случило с тях.

— Сигурен съм — с лек поклон рече Хънтър, — че са успели да се измъкнат.

— Може би — каза тя, без да показва, че го е разбрала. — А сега? Какво да очаквам от бродяги като вас? Предполагам, че съм в лапите на пирати.

— Капитан Хънтър, свободен капер, на вашите услуги. Плаваме към Порт Роял.

Тя въздъхна.

— Този Нов свят е толкова досаден. Вече не знам на кого да вярвам. Простете ми, че съм подозрителна към вас.

— Разбира се, мадам — отвърна Хънтър, макар да изпита раздразнение от тази докачлива жена, чийто живот бе спасил. — Просто дойдох да се поинтересувам за глезена ви...

— Вече е много по-добре, благодаря.

— ... и да ви попитам дали сте... така да се каже, добре.

— О, нима? — Очите ѝ проблеснаха. — Или искате да кажете, че ако испанците вече са ми се изредили, можете да се възползвате и вие?

— Мадам, аз не...

— Е, мога да ви уверя, че испанецът не ми взе нищо, което вече да не съм изгубила. — Изсмя се горчиво. — Но го направи по свой си начин.

Тя внезапно се обърна в стола си. Роклята ѝ бе с испанска кройка — намериха я на кораба — и беше с оголен гръб. Хънтър видя няколко грозни белега по раменете.

Лейди Сара отново се извъртя към него.

— Сега вероятно разбирате — рече тя. — Макар че може и да не разбирате. Имам и други трофеи от срещата си с двора на Филип в Новия свят.

Дръпна деколтето на роклята и показа кръгло червено петно на едната си гърда. Направи го толкова бързо, толкова дръзко, че Хънтър остана изумен. Никога не бе срещал жена с добър произход от двора на Веселия монарх, която да се държи като обикновена уличница. На какво ли бе заприличала Англия в тези дни?

Тя докосна петното.

— Това е изгаряне. Имам и други. Боя се, че ще останат белези. Бъдещият ми съпруг бързо ще разбере истината за миналото ми.

Изглежда го яростно.

— Мадам — рече той, — за мен е удоволствие, че видях сметката на злодея пред очите ви.

— Типично по мъжки! — възкликна тя и се разплака. Продължи да хлипа, а Хънтър стана. Не знаеше какво да прави.

— Мадам... — започна той.

— Гърдите ми бяха моето бъдеще — заподсмърча тя през сълзи. — Всяка високопоставена дама в Лондон ми завиждаше. Нищо ли не разбирате?

— Мадам, моля ви... — Хънтър затърси носна кърпа, но нямаше. Все още беше облечен с дрипите от нападението. Огледа се, намери

кърпа за маса и ѝ я подаде.

Тя шумно си издуха носа.

— Белязана съм като престъпница — каза тя, без да престава да плаче. — Никога няма да мога отново да нося модни дрехи. С мен е свършено.

Хънтър не я разбираше. Беше жива, в безопасност, връщаше се при чичо си. Защо плачеше? В момента положението ѝ бе далеч по-добро, отколкото от много дни насам. Реши, че е неблагодарна и неприятна жена. Наля ѝ чаша вино от гарафата.

— Лейди Сара, моля ви, не се измъчвайте.

Тя взе чашата и я пресуши наведнъж на една голяма глътка. Подсмръкна и въздъхна.

— В края на краищата модата се мени — добави той.

При тези думи тя отново избухна в сълзи.

— Мъже, мъже, мъже — изстена. — И всичко това, защото тръгнах да посетя чичо си. Ох, горката аз!

На вратата се почука и вътре надникна един моряк.

— Да прощавате, капитане, ама мистър Ендърс казва, че скоро акостираме и ще отваряме сандъците.

— Ще бъда на палубата — отвърна Хънтър и излезе от каютата.

Лейди Сара отново избухна в сълзи и той я чуваше дори след като затвори вратата след себе си.

25.

Тази вечер, докато стояха на котва в залива Константина, в сянката на нисък обрасъл остров, екипажът избра шестима души, които заедно с Хънтър и Сансон да преброят съкровището. Това бе сериозно и тържествено занимание. Останалият екипаж се отдаде на див запой с испански ром, но осмината останаха трезви, докато преброяването не приключи.

В кораба имаше две съкровищници; отвориха първата и откриха в нея пет сандъка. В първия имаше перли с различно качество, но все изключително ценни. Вторият бе пълен със златни ескудо, които проблясваха смътно на светлината на фенера. Монетите бяха грижливо преброени два пъти, преди да бъдат върнати на мястото им. Напоследък златото беше изключителна рядкост — само един на сто испански кораба превозваше такъв товар — и каперите бяха въодушевени. Останалите три сандъка бяха пълни със сребърни кюлчета от Мексико. Хънтър прецени, че общата стойност на петте сандъка възлиза на повече от десет хиляди лири стерлинги.

Силно възбудени, преброителите отвориха втората съкровищница. Там преброиха десет сандъка и ентусиазмът им нарасна още повече, докато не отвориха втория сандък, пълен с блестящи сребърни кюлчета с короната и котвата на Перу. Повърхността на кюлчетата обаче бе многоцветна и неравномерна.

— Това не ми харесва — рече Сансон.

Набързо отвориха и останалите сандъци. В тях имаше същите многоцветни сребристи слитъци.

— Извикайте Чифутина — каза Хънтър.

Дон Диего, присвил очи на слабата светлина в трюма и хълцащ от испанската отрова за дяволи, изгледа намръщено кюлчетата.

— Лоша новина — бавно рече той. Поиска везни, бъчонка вода и едно сребърно кюлче от първата съкровищница.

След като исканията му бяха изпълнени, преброителите загледаха как той постави мексиканското сребро на едното блюдо и

смени няколко перуански кюлчета, докато не намери едно, което бе със същото тегло.

— Тези ще свършат работа — рече той и ги сложи настрана. Постави бъчонката пред себе си и потопа мексиканското кюлче. Нивото на водата се покачи. Чифутина го отбеляза, като направи с ножа си резка върху дървото.

Извади кюлчето и потопа среброто от Перу. Този път нивото на водата се качи още повече.

— Какво означава това, дон Диего? Сребро ли е?

— Отчасти — отвърна Чифутина. — Но не изцяло. Вътре има някакъв примес. Друг метал, който е по-тежък от среброто, но със същия цвят.

— Да не би да е плумбум^[1]?

— Възможно е. Но оловото има матова повърхност, а тази не е такава. Почти съм сигурен, че това сребро е примесено с платина.

Думите му бяха посрещнати със стонове. Платината беше метал без никаква стойност.

— Каква част е платината, дон Диего?

— Не мога да кажа. За точно определяне ми трябват по-прецизни инструменти. Предполагам, че около половината.

— Проклети донове — изруга Сансон. — Крадат не само от индианците, но и от самите себе си. Филип е лош крал, ако позволява да го мамат така открито.

— Всички крале са мамени — отвърна Хънтър. — Това е присъщо за тях. Но тези кюлчета все пак струват нещо — поне десет хиляди лири. Пак сме пипнали огромно съкровище.

— Така си е — каза Сансон. — Но представи си колко по-огромно можеше да бъде.

Имаше и други ценни стоки, които трябваше да вземат предвид. В трюма на кораба имаше домакински уреди, платове, кампеш, тютюн и подправки като чили и карамфил. Всичко това можеше да се продаде на доковете на Порт Роял за доста значителна сума — може би около две хиляди лири.

Преброяването продължи до късно през нощта, след което групата се присъедини към шумния гуляй и пианските песни. Хънтър и Сансон не се включиха във веселбата, а отидоха в капитанската каюта.

Сансон заговори направо:

— Как е жената?

— Докачлива — отвърна Хънтър. — И реве през цялото време.

— Но е невредима?

— Жива е.

— Трябва да я зачислим към дяла на краля — каза Сансон. — Или на губернатора.

— Сър Джеймс няма да го позволи.

— Можеш да го убедиш.

— Съмнявам се.

— Та ти си спасил единствената му племенница...

— Сър Джеймс има добър делови нюх. Пръстите му прилепват към златото.

— Мисля, че си длъжен да опиташ да му покажеш правилния начин на мислене — рече Сансон. — Заради целия екипаж.

Хънтър сви рамене. Всъщност вече бе мислил по въпроса и смяташе да защити позицията си пред губернатора.

Но не искаше да дава обещания на Сансон.

Французинът наля вино.

— Е — сърдечно каза той, — свършихме чудесна работа, приятелю. Какви са плановете ти за завръщането?

Хънтър сподели накратко намерението си да продължат на юг и после да останат в открито море, преди да тръгнат на север към Порт Роял.

— Не смяташ ли, че ще е по-сигурно да разделим съкровището между двата кораба, да се разделим и да се върнем по различни маршрути? — попита Сансон.

— Мисля, че е по-добре да останем заедно. Два кораба изглеждат по-внушително, особено от разстояние. Ако е само един, може да бъде нападнат.

— Така е — съгласи се Сансон. — Но тези води се патрулират от дузина испански кораби. Ако се разделим, вероятността и двата кораба да се натъкнат на враговете е по-малка.

— Няма причина да се боим от испанските войници. Ние сме законни испански търговски кораби. Само французите или англичаните могат да ни нападнат.

Сансон се усмихна.

— Нямах ми доверие.

— Разбира се, че ти нямам — с усмивка отговори Хънтър. —
Искам да си ми пред очите. И съкровището да е под краката ми.

— Тъй да бъде — рече Сансон, но погледът му бе мрачен и
Хънтър си каза, че не бива да забравя това.

[1] Олово (лат. Plumbum). — Б.ред. ↑

26.

Четири дни по-късно видяха чудовището. Плаването покрай веригата на Малките Антили минаваше без прекеждия. Вятърът бе добър, морето — спокойно; Хънтър знаеше, че са вече на близо сто мили на юг от Матансерос, и с всеки изминал час дишаше все по-леко.

Екипажът му бе зает да приведе галеона във възможно най-добра форма. Испанските моряци бяха държали „Ел Тринидад“ в окаяно състояние. Такелажът беше протрит; на места платната бяха изтънели, другаде бяха дори разкъсани. Палубите бяха мръсни, а трюмовете воняха от отпадъците. Имаше много работа за вършене, докато плаваха на юг покрай Гваделупа и Сан Марино.

По обед на четвъртия ден винаги бдителният Ендърс забеляза промяна във водата. Посочи през десния борд и каза на Хънтър:

— Виж там.

Хънтър се обърна. Водата бе спокойна и гладка като огледало, със съвсем слаби вълнички. Но само на стотина ярда от кораба под нея се движеше нещо. Беше се насочило към тях, при това с невероятна бързина.

— Каква скорост развиваме? — остро попита Хънтър.

— Десет възела — отвърна Ендърс. — Майко Божия...

— Щом се движим с десет, онова нещо вдига двайсет — рече Хънтър.

— Най-малко двайсет — съгласи се Ендърс. Хвърли поглед към екипажа. Никой не го бе забелязал.

— Обърни към сушата — каза Хънтър. — Изкарай ни на плитко.

— Кракените^[1] не обичат плитчини — отвърна Ендърс.

— Да се надяваме, че си прав.

Съществото под водата приближи и мина на около петдесет ярда от кораба. Хънтър зърна нещо мъртвешки сивкавобяло и подобие на пипала. След миг съществото изчезна. Отдалечи се, направи кръг и отново се върна.

Ендърс се плесна по бузата.

— Сънувам — каза той. — Трябва да сънувам. Кажи ми, че не е истина.

— Истина е — отвърна Хънтър.

Лазю, която се намираше в коша на гротмачтата, изсвири. Тя също беше видяла създаването. Хънтър погледна към нея и поклати глава, давайки ѝ знак да мълчи.

— Слава богу, че не извика — рече Ендърс. — Само това ни липсва, нали?

— Към плитчините — мрачно каза Хънтър. — И по-бързо.

Загледа как водата отново се надига.

Застанала на наблюдателницата на гротмачтата, Лазю се намираше високо над бистрите сини води и ясно видя приближаването на кракена. Сърцето ѝ се качи в гърлото — това бе легендарно създание от моряшките песни и детските приказки за мореплаватели. Малцина обаче бяха виждали такова същество и преживяването изобщо не ѝ харесваше. Сърцето ѝ сякаш спря, докато наблюдаваше как нещото се връща с плашеща скорост и се надига към повърхността, докато приближаваше „Ел Тринидад“.

Когато чудовището се озова съвсем близо, тя го видя цялото. Кожата му беше мъртвешки сива. Имаше остра муцуна, масивно тяло с дължина най-малко двадесет стъпки, а зад него — сноп дълги пипала, сякаш от главата на Медуза. Съществото мина под кораба, без да докосва корпуса, но вълните от движението му разлюляха галеона. После Лазю го видя да се появява от другата страна и да се гмурва в сините дълбини на океана. Тя избърса потта от челото си.

Лейди Сара Алмънт излезе на палубата и видя Хънтър да наднича през релинга.

— Добър ден, капитане — каза тя.

Той се обърна и леко ѝ се поклони.

— Мадам.

— Пребледнял сте. Всичко наред ли е?

Без да си направи труда да ѝ отговори, Хънтър се втурна към другия край на задната палуба и отново се надвеси над водата.

— Виждаш ли го? — попита стоящият зад руля Ендърс.

— Какво да вижда? — попита лейди Сара.

— Не — отвърна Хънтър. — Гмурна се.

— Под нас трябва да има около трийсет фатома — каза Ендърс.
— Плитко е за подобно нещо.

— Какво нещо? — нацупи хубавите си устни лейди Сара.

Хънтър отиде при нея.

— Може да се върне — каза Ендърс.

— Така е — отвърна Хънтър.

Лейди Сара местеше поглед от единия към другия. Двамата мъже бяха плувнали в пот и много пребледнели.

— Капитане, аз не съм моряк. Какво означава всичко това? — настоя тя.

Напрегнатият Ендърс избухна:

— Кръв Божия, жено, току-що видяхме...

— ... поличба — побърза да каже Хънтър и изгледа остро кормчията. — Поличба, милейди.

— Поличба? Да не би да сте суеверен, капитане?

— Тъй вярно, много е суеверен — обади се Ендърс и се загледа в хоризонта.

Лейди Сара тропна с краче.

— Ясно е, че няма да кажете какво не е наред.

— Точно така — усмихна ѝ се Хънтър. Имаше чаровна усмивка, въпреки че беше така пребледнял. Лейди Сара си помисли, че може да бъде направо вбесяващ.

— Може и да съм жена, но настоявам... — започна тя.

В същия момент Лазю извика:

— Платно на хоризонта!

Хънтър вдигна далекогледа и видя квадратните платна да се подават над хоризонта зад кърмата. Обърна се към Ендърс, но кормчията вече раздаваше заповеди да опънат всички платна на „Ел Тринидад“. Вдигнаха брамселите и фока и галеонът набра скорост.

Дадоха предупредителен изстрел за „Касандра“, която бе на четвърт миля пред тях. Не след дълго малкият слуп също вдигна всички платна.

Хънтър отново погледна през далекогледа. Платната на хоризонта не бяха станали по-големи, но и не се смаляваха.

— Кръв Божия, от едно чудовище на друго — обади се Ендърс.
— Как се справяме?

— Държим се — отвърна Хънтър.

— Трябва възможно най-скоро да излезем от този маршрут.

Хънтър кимна. „Ел Тринидад“ се движеше добре благодарение на вятъра от изток, но курсът му го отклоняваше прекалено много на запад, към веригата острови от дясната им страна. Скоро щяха да попаднат на плитчини и трябваше да променят курса. За всеки кораб това означаваше поне временна загуба на скорост. А за галеон с оскъден екипаж това означаваше голяма загуба на скорост.

— Можеш ли да обърнеш? — попита Хънтър.

Ендърс поклати глава.

— Не смея, капитане. Хората са твърде малко.

— Какъв е проблемът? — попита лейди Сара.

— Тишина — срязва я Хънтър. — Слезте долу.

— Аз няма...

— Долу! — изрева ѝ той.

Тя се дръпна назад, но не се подчини. Отдалечи се на известно разстояние и загледа това, което ѝ приличаше на странен спектакъл. Морякът Лазю се спусна по такелаж с грациозност на котка; движенията му бяха почти женски. И тогава за своя най-голяма изненада лейди Сара забеляза притиснатата от вятъра блуза на Лазю, под която ясно изпъкваха гърди. Значи милият джентълмен всъщност бе жена! Но тя нямаше време да се замисли над това, защото Хънтър, Лазю и Ендърс вече се бяха събрали и водеха оживена дискусия. Хънтър посочи преследващия ги кораб и веригата острови отдясно. Посочи безоблачното небе и слънцето, което вече се спускаше към хоризонта. Лазю се мръщеше.

— Към кой остров ще се насочиш? — попита тя.

— Кат — отвърна Ендърс и посочи голямо парче суша нататък по веригата.

— Маймунският залив?

— Да — каза Ендърс. — Маймунският залив.

— Познаваш ли го? — попита Хънтър.

— Да, но беше преди години, при това е от наветрената страна. Каква е луната?

— Трета четвърт — каза Хънтър.

— И няма облаци — отбеляза Лазю. — Лошо.

Всички закимаха и заклатиха мрачно глави. После Лазю попита:

— Падаш ли си по рисковете?

— Знаеш, че си падам — отвърна Хънтър.

— Тогава заповядай смяна на курса и да видим дали ще можем да избягаме на онзи кораб. Ако успеем, всичко е наред. Ако ли не, ще се справим някак.

— Разчитам на очите ти — каза Хънтър.

— Наистина разчитай — отговори Лазю и отново се закатери по въжетата към наблюдателния си пост.

Лейди Сара не разбра нищо от разговора, макар че ясно долови напрежението и тревогата. Остана при релинга, загледана към хоризонта — платната на преследващия ги кораб се виждаха и с просто око. Хънтър отиде при нея. След като решението бе взето, изглеждаше по-спокоен.

— Не разбрах нито дума от разговора ви — призна тя.

— Просто е — рече Хънтър. — Виждате ли кораба зад нас?

— Да.

— А острова ей там? Остров Кат?

— Да.

— Там има залив, наричат го Маймунския. Той ще бъде първото ни убежище, стига да се доберем до него.

Тя погледна към преследващия ги кораб, после към острова.

— Но островът е съвсем близо, не би трябва да има никакъв проблем.

— Виждате ли слънцето?

— Да...

— То залязва на запад. След още час водата така ще заблести от лъчите му, че сиянието ще бъде болезнено за очите. И няма да можем да видим плитчините, докато приближаваме към залива. В тези води корабът не може да плава срещу слънцето, без да рискува да се натъкне на корал.

— Но Лазю каза, че познава залива.

— Да, но заливът е от наветрената страна. А това означава, че е изложен на бурите и силните течения от открития океан, а те се променят. Пясъчните плитчини могат да се изместват за седмици, дори за дни. Така че Маймунският залив може и да не е такъв, какъвто го помни Лазю.

— О... — Лейди Сара замълча за момент. — Тогава защо да се опитваме да стигнем до него? Не сме спирали през изминалите три

нощи. Можем да продължим през нощта и да избягаме от кораба в тъмното.

— Има луна — мрачно рече Хънтър. — Трета четвърт, няма да изгрее преди полунощ. Но ще бъде достатъчна, за да могат да ни проследят — ще разполагаме само с четири часа пълен мрак. Няма да им избягаме за толкова кратко време.

— Тогава какво ще правите?

Хънтър вдигна далекогледа и огледа хоризонта. Преследващият ги кораб бавно ги настигаше.

— Ще опитам да стигна до Маймунския залив. Срещу слънцето.

— Готови! — извика Ендърс и корабът зави по вятъра, бавно и тромаво променяйки курса. Трябваше му цял четвърт час, за да може да плава отново с пълна скорост, а през това време платната на преследвача станаха много по-големи.

Докато се взираше през далекогледа, Хънтър усети нещо потискащо познато в тези платна.

— Да не би да...

— Какво, сър?

— Лазю! — извика Хънтър и посочи към хоризонта.

Лазю вдигна далекогледа си.

— Що за кораб е според теб?

— Старият ни приятел! — извика тя.

Ендърс изстена.

— Корабът на Казала? Черният кораб?

— Точно той.

— Кой го командва сега? — попита Ендърс.

— Боскет, французинът. — Хънтър си спомни стройния сдържан мъж, когото бе видял на кораба в Матансерос.

— Чувал съм за него — каза Ендърс. — Спокоен и опитен моряк, разбира си от работата. — Въздъхна. — Жалко, че точно той е донът на мостика. Можехме да изкараме и по-добър късмет.

Испанците бяха прочути с некадърното си плаване.

— Колко остава до сушата?

— Цял час — отвърна Ендърс. — Може и повече. Ако проходът е тесен, ще се наложи да свалим някои от платната.

Това щеше да намали скоростта им още повече, но нямаше какво да направят. Ако искаха да са в състояние да управляват кораба в тези

опасни води, трябваше да скъсят платната.

Хънтър погледна към преследващия ги боен кораб. Променяше курса си и платната му се наклониха, докато обръщаше към подветрената страна. Изгуби темпо за момент, но не след дълго отново се движеше с пълна скорост.

— Ще бъде на косъм — каза той.

— Точно — съгласи се Ендърс.

Горе Лазю протегна лявата си ръка. Ендърс смени курса, като я наблюдаваше, докато тя не отпусна ръка. После продължи напред. Малко след това Лазю вдигна дясната си ръка, този път полусвита.

Ендърс отново смени курса, завивайки леко надясно.

[1] Гигантски октопод или сепия, достига дължина от 15 метра с пипалата. — Б.ред. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

МАЙМУНСКИЯТ ЗАЛИВ

„Ел Тринидад“ се насочи към Маймунския залив.

На борда на „Касандра“ Сансон гледаше как големият кораб завива.

— Мътните да го вземат, поемат към сушата! — възкликна той.
— Срещу слънцето!

— Това е лудост — изстена кормчията.

Сансон се завъртя към него.

— Чуй ме добре — рече той. — Завивай и влез в следата на донската свиня. Следвай я точно. Имам предвид абсолютно точно. Искam нашият нос да пори тяхната пяна, или ще ти прережа гърлото.

— Но как ще се справят срещу слънцето? — отново изстена кормчията.

— Имат очите на Лазю — отвърна Сансон. — Това може да е достатъчно.

Лазю внимаваше къде гледа. Внимаваше и какво прави с ръцете си, защото и най-небрежният жест можеше да доведе до смяна на курса. В този момент се взираше на запад, като държеше лявата си длан под носа си, за да блокира отражението на слънчевите лъчи от водата непосредствено пред кораба. Гледаше само към сушата — към полегатите зелени контури на остров Кат, които в моменти представляваха плоски очертания без никаква перспектива.

Знаеше, че когато приближат още, контурът на острова ще започне да се разделя и ще види входа на Маймунския залив. Дотогава работата ѝ бе да поддържа най-бързия и кратък курс до точката, където можеше да различи подробности.

Височината ѝ помагаше; от наблюдателницата на гротмачтата можеше да вижда цвета на водата на много мили напред, сложната плетеница от сини и зелени нюанси. Умът ѝ ги регистрираше като различни дълбочини; четеше ги така, сякаш бяха измерени с лот и отбелязани на карта.

Това не беше посредствено умение. Обикновените моряци, които знаеха колко чисти са водите на Карибско море, естествено приемаха, че тъмносиньото означава дълбоко, а зеленото — още по-дълбоко. Лазю обаче не се заблуждаваше така лесно — ако дъното бе пясъчно, водата можеше да е светлосиня, въпреки че дълбочината достига петдесет фута. Тъмнозеленият цвят пък можеше да означава морска трева по дъното само на десет стъпки под повърхността. Движещото се в небето слънце също играеше странни номера — рано сутрин и през късния следобед всички цветове бяха по-наситени и тъмни, и това също трябваше да се вземе предвид.

За момента обаче дълбочината не я безпокоеше. Оглеждаше цветовете на бреговата линия с надеждата да открие някаква следа от Маймунския залив. Спомняше си, че той представлява устие на малка река, каквито бяха и повечето, годни за използване убежища. Имаше много други карибски заливчета, които не бяха безопасни за големи кораби, тъй като в кораловия риф около острова нямаше проход. За да има проход, трябваше да има приток на прясна вода, тъй като коралите не растяха в нея.

Лазю оглеждаше водата край бреговата линия. Знаеше, че проходът може и да не се намира в близост до самата река. В зависимост от теченията, извеждащи прясната вода на океана, той можеше да бъде и на четвърт миля северно или южно. Така или иначе теченията често образуваха кафеникав приток във водата и това променяше цвета на повърхността.

Тя се вглеждаше внимателно и накрая го видя, южно от сегашния курс на кораба. Даде знак на Ендърс да направи корекция на курса. Докато „Ел Тринидад“ приближаваше, Лазю бе доволна, че кормчията няма представа пред какво се намира; сигурно щеше да припадне, ако знаеше колко тесен всъщност е входът. От двете страни имаше остри корали, а празното пространство между тях бе не повече от двадесет ярда.

Удовлетворена от новия курс, Лазю затвори очи за няколко минути. Даваше си сметка за розовия цвят на слънчевата светлина по клепачите ѝ; не обръщаше внимание на движението на кораба, на вятъра в платната и на миризмите на океана. Беше съсредоточена изцяло върху очите си и им даваше почивка. Нищо друго нямаше

значение. Дишате дълбоко и бавно, като се подготвяше за предстоящото изпитание, събираше сили, съсредоточаваше се.

Знаеше какво ще се случи. Винаги протичаше по един и същи начин. Лесно начало, следвано от първата болка в очите, която става все по-силна, после сълзи, парене, горене. Знаеше, че към края на първия час ще е напълно изтощена и цялото ѝ тяло ще се отпусне. Щеше да спи, сякаш не е мигнала цяла седмица, и вероятно щеше да рухне веднага щом слезе на палубата.

Именно за това неимоверно напрежение се подготвяше в момента — със затворени очи, поемайки бавно и дълбоко дъх.

За стоящия на руля Ендърс концентрацията бе съвсем различна. Очите му бяха отворени, но той почти не проявяваше интерес какво виждат те. Усещаше кормилото в ръцете си; натиска, който оказваше то на дланите му; наклона на палубата под краката му; съскането на водата покрай корпуса; вятъра в лицето си; вибрирането на такелаж; целия комплекс от сили и напрежения, който балансираше кораба. В пълното си съсредоточаване Ендърс се превръщаше в част от кораба, сякаш помежду им имаше физическа връзка; той бе мозъкът на тялото и познаваше състоянието му до най-малката подробност.

Знаеше скоростта до част от възела; долавяше кога някое платно е под неправилен ъгъл; усещаше, ако някой товар се премести в трюма, и къде точно; знаеше какво е количеството трюмна вода; кога корабът плава с лекота и е в най-добрата си форма; дали не я е преминал, колко още може да издържи така и колко още може да изстиска от него.

Ендърс можеше да каже всичко това и със затворени очи. Не би могъл да обясни откъде го знае — просто го знаеше. Сега, докато работеше с Лазю, бе разтревожен — именно защото му се налагаше да отстъпи част от управлението на някой друг. Сигналите ѝ с ръце не бяха нещо, което можеше да усети директно; въпреки това ги следваше сякаш — знаеше, че трябва да ѝ се довери. И все пак това го изнервяше; потеше се зад руля, усещаше по-силно вятъра по мокрите си бузи и правеше още корекции, когато Лазю размахваше ръце.

Тя водеше кораба на юг. Явно бе забелязала прохода в рифа и сега го насочваше към него. Скоро щяха да минат през отвора. Самата мисъл за това го накара да се изпоти още повече.

Хънтър бе зает със съвсем други грижи. Тичаше напред-назад между носа и кърмата, без да обръща внимание на Лазю и Ендърс. Испанският боен кораб приближаваше с всяка изминала минута; горният край на гротмачтата му вече се бе подал изцяло над хоризонта. Все още плаваше с всички платна, докато „Ел Тринидад“, намиращ се само на миля от острова, бе свалил повечето от своите.

Междувременно „Касандра“ бе изостанала зад по-големия кораб и бе отбила малко вляво, за да може галеонът да ѝ покаже курса към залива. Маневрата бе необходима, но платната на Хънтър изяхдаха вятъра на „Касандра“ и малкият кораб не развиваше добра скорост. И нямаше да го направи, докато не застанеше точно зад „Ел Тринидад“. Тогава слупът щеше да бъде много уязвим за испанския кораб, освен ако не се придържаше в непосредствена близост до Хънтър.

Проблемът щеше да настъпи при влизането в самия залив. Двата кораба трябваше да извършат маневрата бързо, един след друг, и ако „Ел Тринидад“ не го направеше гладко, „Касандра“ можеше да се блъсне в него и това да повреди и двата съда. Ако подобно нещо се случеше в самия проход, щеше да настъпи истински кошмар и двата кораба щяха да се разбият в рифа и да потънат. Хънтър бе сигурен, че Сансон осъзнава опасността; сигурен бе също, че французинът няма да посмее да изостане прекалено много.

Очертаваше се трудна маневра. Хънтър изтича напред и впери поглед през трептящите отблясъци към Маймунския залив. Вече виждаше заобления пръст хълмиста суша, който се протягаше от острова и образуваше защитната кука на залива.

Самият проход в рифа бе невидим за него; намираще се някъде в ослепителното сияние право напред.

Погледна към Лазю на гротмачтата и я видя да прави сигнал на Ендърс — вдигна юмрук и удари с него дланта на другата си ръка.

Ендърс незабавно излая заповеди да свалят още платна. Хънтър знаеше, че това може да означава само едно — намираха се много близо до прохода в рифа. Присви очи към отблясъците, но още не различаваше нищо.

— Мерачи! Десен и ляв борд! — извика Ендърс и не след дълго двамата моряци от двете страни на носа извикаха в отговор.

Първият изнерви Хънтър.

— Пълни пет!

Пет фатома — или тридесет фута — вече означаваше плитчина. „Ел Тринидад“ газеше три фатома, така че нямаше много свободно място. В плитки води кораловите натрупвания лесно можеха да се издигат на дузина стъпки от дъното, при това неравномерно. А острият корал разкъсваше дървения корпус като хартия.

— Cinq et demi — извика другият.

Пет и половина. Това бе по-добре. Хънтър зачака.

— Шест и отгоре!

Задиша малко по-леко. Явно бяха минали външния риф — повечето острови имаха по два рифа, плитък вътрешен и по-дълбок външен. За известно време „Ел Тринидад“ се намираше в безопасни води, преди да достигне коварния вътрешен риф.

— Moins six!

Вече ставаше по-плитко. Хънтър отново се обърна, за да погледне Лазю на гротмачтата. Беше се навела напред, изглеждаше отпусната, почти безразлична. Не успя да види изражението ѝ.

Тялото на Лазю наистина бе отпуснато — до такава степен, че имаше опасност да падне от наблюдателния пост. Ръцете ѝ докосваха леко парапета, беше наведена напред; раменете ѝ, всички мускули бяха напълно отпуснати.

Лицето ѝ обаче бе стегнато и изопнато, устата — разтеглена в неподвижна гримаса, зъбите ѝ бяха стиснати, очите — присвити, взиращи се в отблясъците. Бяха почти затворени, и то от толкова време, че клепачите ѝ трепереха от напрежението. Това можеше да е разсейващо, но Лазю не го забелязваше, защото отдавна бе изпаднала в нещо като транс.

Светът ѝ се състоеше от две черни форми — острова отпред и носа на кораба точно под нея. Между тях имаше равнина от трептяща, мъчително ярка вода, която проблясваше хипнотично. Лазю не виждаше почти никакъв детайл по тази повърхност.

От време на време зърваше по някой корал. Появяваха се като мимолетни черни петънца по ослепително бялото сияние.

Друг път, при полюшването от някой порив на вятъра, за момент получаваше представа за теченията и водовъртежите, които нарушаваха равномерните отблясъци.

Иначе водата бе непрозрачно, ослепително сребро. Лазю водеше кораба през нея изцяло по памет, тъй като бе запечатала в ума си положението на плитчините, коралите и пясъците преди повече от половин час, когато се намираха по-далеч от брега и водата се виждаше ясно. Беше съставила подробна карта, използвайки отличителни белези по сушата и в самата вода.

Сега, като гледаше право надолу, към водата около кораба, която бе прозрачна, тя можеше да определи позицията на „Ел Тринидад“ спрямо тази мислена карта. Далеч под себе си видя как кръглата глава на мозъчен корал, приличащ на грамадна глава карфиол, минава покрай левия борд. Това означаваше, че трябва да се насочат на север; протегна дясната си ръка, загледа как черният силует на носа обръща и изчака, докато не се изравниха с една изсъхнала палма на брега. Тогава свали ръката си; Ендърс продължи по новия курс.

Лазю отново присви очи и се загледа напред. Пак видя пяна около коралите, която маркираше стените на канала. Плаваха право към прохода. Знаеше, че преди да стигнат до него, трябва да завият леко надясно, за да избегнат друг коралов израстък. Протегна дясната си ръка. Ендърс коригира курса.

Лазю погледна право надолу. Вторият коралов израстък мина опасно близо до корпуса; корабът се разтърси, когато коралът го одраска, но това беше всичко.

Лазю протегна лявата си ръка и Ендърс отново промени курса. Тя отново се вгледа в мъртвата палма и зачака.

Ендърс настръхна, когато чу как коралът одраска корпуса; нервите му бяха напрегнати от очакването на точно този ужасен звук и сега бяха на път да се скъсат. Наблегна на руля, но вибрирането продължи към кърмата и Ендърс осъзна, че само са целунали корала. Въздъхна с облекчение.

Усещаше как вибрирането приближава по дължината на кораба. В последния момент пусна руля — знаеше, че кормилото е най-уязвимата част от кораба под водата. Лекият сблъсък, който само остъргваше полипите от корпуса, можеше да направи кормилото на

трески. После хвана руля отново и продължи да следва инструкциите на Лазю.

— Това може да пречупи гръбнака и на змия — промърмори Ендърс, докато „Ел Тринидад“ криволичеше към Маймунския залив.

— По-малко от четири! — извика мерачът.

Хънтър стоеше на носа, между двамата мерачи с лотовете, и гледаше ослепителната вода пред кораба. Не различаваше абсолютно нищо. Погледна встрани и видя кораловите образувания опасно близо до повърхността, но по някакво чудо „Ел Тринидад“ успяваше да се провере между тях.

— Trois et demi!

Стисна зъби. Дълбочина двадесет фута. Това бе абсолютният минимум. В същия миг корабът удари друг корал, но този път бе само един остър сблъсък — и толкова. Корабът беше отчупил върха на израстъка и бе продължил напред.

— Три и един!

Бяха изгубили още един фут. Корабът продължаваше напред в искрящата вода.

— Merde! — извика вторият мерач и започна да върти лота.

Хънтър знаеше какво е станало. Лотът се бе закачил за корал и морякът се мъчеше да го освободи.

— Точно три!

Хънтър се намръщи — според онова, което беше научил от испанските пленници, вече трябваше да са заседнали. Те се кълняха, че „Ел Тринидад“ гази три фатома. Явно грешаха — корабът плаваше гладко към острова. Хънтър наруга наум мореплавателните умения на испанците.

Все пак газене три фатома вероятно беше доста близо до истината, особено при кораб с подобни размери.

— Точно три!

Продължаваха да се движат. И тогава, смразяващо внезапно, пред него изникна отворът в рифа — отчайващо тесен проход между коралите. „Ел Тринидад“ се намираше точно в центъра му — невероятен късмет, защото от двете му страни имаше по не повече от пет ярда свободно разстояние.

Хънтър погледна към кърмата. Ендърс гледаше коралите от двете страни на кораба и се кръстеше.

— Пет! — дрезгаво извика мерачът и екипажът нададе радостен вик. Бяха минали рифа и се намираха в по-дълбоки води. Движеха се на север, към убежището между брега на острова и извития пръст хълмиста суша, която излизаше навътре в морето.

Хънтър вече виждаше целия Маймунски залив. От пръв поглед личеше, че не е идеално място за кораби. Водата беше дълбока при устието, но дъното бързо се надигаше в по-защитените райони. Налагаше се галеонът да хвърли котва в открити към океана води и тази перспектива го обезкуражаваше по няколко причини.

Погледна назад и видя, че „Касандра“ минава успешно през прохода, следвайки „Ел Тринидад“ толкова отблизо, че се различаваше дори тревожното изражение на мерача на носа. А зад „Касандра“ беше испанският боен кораб, на не повече от две мили от тях.

Слънцето обаче залязваше. Испанците нямаше да могат да влязат в Маймунския залив преди падането на нощта. А ако Боскет направеше опит на сутринта, Хънтър щеше да бъде готов да го посрещне.

— Хвърляйте котва! — извика Ендърс. — По-живо!

„Ел Тринидад“ се разтърси и спря в здрача. „Касандра“ се плъзна покрай него и продължи по-навътре в залива; малкият слуп не газеше толкова и можеше да навлезе в по-плитки води. Малко след това Сансон също хвърли котва и двата кораба спряха.

Бяха в безопасност. Поне за известно време.

28.

След напрегнатото преминаване на рифа екипажите на двата кораба ликуваха, крещяха и се смееха, поздравяваха се и си подхвърляха шеговити подигравки в здрача. Хънтър не се включи във веселбата. Застана на кърмата на галеона и загледа как бойният кораб продължава към тях въпреки бързо сгъстяващия се мрак.

Преследвачите им бяха вече на половин миля от залива; непосредствено до входа. Боскет бе много смел, щом бе приближил толкова много в тъмното. Поемаше значителен и ненужен риск.

— Защо? — зададе неизказания въпрос Ендърс, който също гледаше натам.

Хънтър поклати глава. Испанците хвърлиха котва; двамата видяха пляска, когато тя падна във водата.

Вражеският кораб бе толкова близо, че Хънтър дочуваше командите на испански език. На кърмата кипеше бурна дейност; хвърлена бе втора котва.

— Абсолютно безсмислено — рече Ендърс. — Има на разположение мили дълбоки води, а решава да спре на четири фатома.

Хънтър продължи да гледа към бойния кораб. От кърмата бе хвърлена още една котва и много ръце задърпаха въжетото. Кърмата се завъртя към брега.

— Проклет да съм — промълви Ендърс. — Да не би...

— Да — каза Хънтър. — Обръща с борд към нас. Вдигай котва.

— Вдигай котва! — изрева Ендърс на изненадания екипаж. — Вдигнете фока, бързо! По-живо с въжетата! — Обърна се към Хънтър. — Със сигурност ще се натъкнем на плитчини.

— Нямаме избор — отвърна Хънтър.

Намерението на Боскет бе пределно ясно. Беше хвърлил котва в устието на залива, точно от другата страна на рифа, но ги държеше в обсега на оръдията си. Смяташе да остане там и да обстрелва галеона през цялата нощ. Хънтър трябваше да излезе от обхвата му и да рискува с плитчините; иначе корабите му нямаше да оцелеят до сутринта.

И наистина, видяха как оръдейните люкове на испанския кораб се отварят и дулата проблеснаха. Гюлетата профучаха през такелажата на „Ел Тринидад“ и паднаха във водата около кораба.

— Размърдай кравата, Ендърс — излая Хънтър.

Сякаш в отговор последва втори залп. Този път испанците бяха по-точни. Няколко гюлета улучиха галеона, разцепвайки дърво и късайки въжета.

— По дяволите! — изруга Ендърс с такава болка в гласа, сякаш самият той бе ранен.

„Ел Тринидад“ обаче вече се отдалечаваше от обхвата на испанските оръдия и следващият залп улучи водата, вдигайки фонтани от пръски. Правотата на линията бе респектираща.

— Добър екипаж има — отбеляза Ендърс.

— Понякога проявяваш прекалено голям интерес към подобни неща — отвърна Хънтър.

Вече съвсем се бе стъмнило; видяха четвъртия залп като серия червени проблясъци по черния профил на бойния кораб. Чуха, но почти не видяха пръските от гюлетата във водата зад тях.

После хълмистият извит полуостров скри неприятеля от погледа им.

— Хвърляйте котва! — извика Ендърс, но вече бе твърде късно. В същия момент се чу тихо хрущене и „Ел Тринидад“ заседна в пясъчното дъно на Маймунския залив.

През нощта, сам в каютата си, Хънтър направи преценка на положението. Това, че бяха заседнали, изобщо не го притесняваше; корабът бе попаднал на пясъка по време на отлив и лесно можеше да се освободи след няколко часа.

Засега двата кораба бяха в безопасност. Заливът не беше идеален, но вършеше работа; храна за повече от две седмици, без да се налага екипажът да се подлага на лишения. Ако намереха вода на сушата — а това бе много вероятно — можеха да останат в Маймунския залив месеци наред.

Или поне докато не се вдигне буря. Бурята означаваше катастрофа. Маймунският залив бе от наветрената страна на острова и водите му бяха плитки. Силна буря щеше да направи корабите на

трески само за няколко часа. А сега беше сезонът на ураганите; едва ли щяха да минат много дни, преди някой да връхлети отгоре им, а Хънтър не искаше да бъде тук, когато това се случи.

Боскет вероятно знаеше това. Ако беше търпелив, можеше просто да устрои блокада, да излезе на по-дълбоко и да изчака лошото време, което щеше да принуди галеона да излезе от залива и да се озове пред оръдията му.

Боскет обаче май не беше от търпеливите. Тъкмо обратното — всичко говореше, че е находчив и дързък и предпочита да приеме предизвикателството при всяка възможност. Пък и имаше добри основания да атакува, преди времето да се развали.

При всяко морско сражение лошото време действаше като изравнител на шансовете, желан от слабия и избягван от силния. Бурята тормозеше и двата кораба, но свеждаше до нула ефективността на по-мощния. Боскет сигурно знаеше, че съдовете на Хънтър са с оскъден екипаж и леко въоръжени.

В уединението на каютата си Хънтър се постави на мястото на човека, когото никога не бе срещал, и се опита да разчете мислите му. Накрая реши, че Боскет със сигурност ще атакува на сутринта.

Нападението можеше да бъде или по суша, или по вода, или и двете. Зависеше от това с колко испански войници разполага французинът и до каква степен те имаха доверие на командира си. Хънтър си спомни войниците, които ги пазеха в трюма на кораба — млади, без опит, с лоша дисциплина.

На такива не можеше да се разчита.

Не, реши Хънтър, Боскет щеше да атакува първо от кораба си. Щеше да опита да навлезе в Маймунския залив, докато галеонът не се озове в обсега му. Може би подозираше, че каперите се намират в плитки води и това прави маневрирането им трудно.

В момента бяха обърнати с кърмата към врага, а тя бе най-уязвимата част. Боскет можеше да влезе в устието на залива и да стреля, докато не потопи и двата кораба. И то без да рискува нищо, тъй като съкровището на галеона щеше да се озове на плитко и можеше да бъде прибрано от местните гмуркачи.

Хънтър повика Ендърс и заповяда испанските пленници да бъдат заключени. После нареди всички здрави капери да се въоръжат с мускети и веднага да слязат на брега.

Зората бавно се пукаше над Маймунския залив. Духаше съвсем слаб вятър; небето бе изпъстрено с перести облици, порозовели от първите лъчи на слънцето. На борда ни испанския кораб моряците се захващаха за сутрешната си работа мудро и мързеливо. Слънцето се бе издигнало доста над хоризонта, преди да се чуе заповедта за вдигане на котва.

Точно тогава от брега и от двете страни на устието на залива скритите капери откриха унищожителен огън. Стрелбата явно вцепени испанския екипаж. През първите няколко мига всички моряци, вдигащи предната котва, бяха убити. Онези, които вдигаха котвата на кърмата, също паднаха мъртви или ранени. Офицерите бяха простреляни, а хората по такелажа бяха свалени със смразяваща точност и полетяха с писъци към палубата.

После, също така внезапно, стрелбата спря. Като се изключи лютивата сива барутна мъгла, надвиснала над брега, не се виждаше нито движение, нито се чуваше шумолене на листа — нищо.

Хънтър, заел позиция в края на вдаващия се в морето тесен полуостров, наблюдаваше със задоволство през далекогледа. Чуваше обърканите викове и гледаше как наполовина вдигнатите платна плющят на вятъра. Минаха няколко минути, преди нови моряци да започнат да се катерят по въжетата и да се захванат с макарите на палубата. Започнаха боязливо, но тъй като откъм сушата не последва стрелба, станаха по-уверени.

Хънтър чакаше.

Знаеше, че има определено преимущество. В епоха, когато нито мускетите, нито мускетарите можеха да се похвалят с особена точност, всеки капер беше изключителен стрелец. Хората му можеха да свалят моряци на палубата на противников кораб, докато стояха на палубата на открития слуп, който се люлееше на вълните. Стрелбата от суша беше детска игра за тях.

Дори не можеше да се нарече добро забавление.

Хънтър изчака, докато въжето на котвата се задвижи, и даде сигнал за стрелба. Новият залп се стовари върху бойния кораб със същия унищожителен ефект. После отново се възцари тишина.

Боскет вече трябваше да е разбрал, че навлизането в кораловия проход — и приближаването до сушата — ще му струва страшно много. Може би щеше да успее да премине и да влезе в залива, но щеше да изгуби десетки, ако не и стотици хора. Още по-голям бе рискът да изгуби ключовите си хора по мачтите или дори кормчията, което щеше да направи кораба неуправляем в опасните води.

Хънтър зачака. Някой изкрещя команди, последвани от още тишина. След това видя как въжето на главната котва плъосна във водата. Бяха прерязали котвата. Не след дълго въжетата на кърмата също бяха прерязани и корабът бавно започна да се отдалечава от рифа.

Щом излезе извън обхвата на мускетите, на палубата и по такелажата отново се появиха хора. Платната бяха вдигнати. Хънтър изчака да види дали корабът няма да обърне и да се насочи към брега. Но не стана така. Испанците продължиха около стотина ярда на север и хвърлиха нова котва. Прибраха платната. Корабът леко се заклатушка на място, точно срещу хълмовете, защитаващи залива.

— Е, значи така — обади се Ендърс. — Донът не може да влезе, а ние не можем да излезем.

По пладне Маймунският залив се превърна в същинска пещ, в която не се дишаше. Хънтър крачеше по нагорещената палуба на галеона, усещаше лепкавия разтопен катран под краката си и много добре си даваше сметка за иронията на положението. Беше извършил най-дръзкия каперски рейд на века, при това с пълен успех, само за да се озове в клопка в някакво задушно заливче, заварден от един-единствен испански кораб.

Моментът бе труден за него и още по-труден за екипажа. Каперите гледаха към капитана си за насоки и нов план, а бе очевидно, че Хънтър не разполага с такива. Някои наблегнаха на рома и започнаха разпри; при една от тях се стигна до дуел, който Ендърс спря в последния момент. Хънтър обяви, че всеки, който убие някого от другарите си, моментално ще намери смъртта си. Капитанът искаше екипажа си непокътнат, а решаването на личните разногласия можеше да изчака завръщането в Порт Роял.

— Не съм сигурен, че ще го понесат — рече вечно мрачният Ендърс.

— Ще го понесат — отвърна Хънтър.

Той стоеше на палубата, в сянката на гротмачтата, заедно с лейди Сара, когато някъде отдолу проехтя изстрел.

— Какво беше това? — разтревожено попита лейди Сара.

— По дяволите! — изруга Хънтър.

Минута по-късно огромният Баса излезе на палубата, мъкнейки съпротивляващ се моряк. Ендърс ги следваше печално.

Хънтър погледна моряка. Беше прошарен мъж на име Локууд, двадесет и пет годишен. Хънтър го познаваше бегло.

— Рани Пъркинс в ухото с това — каза Ендърс и подаде пистолета на Хънтър.

Моряците бавно изпълниха палубата, навъсени и мрачни под изпепеляващото слънце. Хънтър извади собствения си пистолет от колана си и провери дали е зареден.

— Какво ще правите? — попита лейди Сара.

— Това не е ваша работа — отвърна Хънтър.

— Но...

— Извърнете се — каза Хънтър и вдигна пистолета.

Мавъра пусна моряка и той застана пред Хънтър с наведена глава, беше пиян.

— Той ме подхлъзна — каза морякът.

Хънтър го застреля в главата и мозъкът му се пръсна по планшира.

— Господи! — възкликна лейди Сара.

— Хвърлете го през борда — каза Хънтър.

Баса хвана тялото и го помъкна. Краката на мъртвия се тътреха шумно по потъналата в тишина палуба. После се чу плясък; трупът беше изчезнал.

Хънтър се обърна към екипажа си.

— Искате ли да гласувате за нов капитан? — попита той високо.

Моряците замърмориха и се извърнаха. Никой не проговори.

Не след дълго палубата отново опустя. Хората слязоха долу, за да се скрият от слънцето.

Хънтър погледна към лейди Сара. Тя не каза нищо, но го гледаше обвинително.

— Това са корави мъже — рече Хънтър. — И живеят по правила, които всички сме приели.

Тя не отговори, а се завъртя рязко и се отдалечи.

Хънтър погледна към Ендърс. Кормчията сви рамене.

Следобед съгледвачите докладваха, че на бойния кораб отново кипи дейност; всички лодки били спуснати откъм океана, извън видимостта от сушата. Явно били вързани за кораба, тъй като нито една не се появила зад него. От палубата се вдигал пушек. Били запалили огън, но неясно с каква цел. Всичко това продължи до настъпването на вечерта.

Краят на деня бе истинска благодат. В прохладния вечерен въздух Хънтър крачеше по палубата на „Ел Тринидад“ и се взираше в дългите редици оръдия. Минаваше от едно на друго, спираше да ги докосне, прокарваше пръсти по бронза, който все още бе топъл от слънцето. Разглеждаше оборудването, грижливо подредено до всяко от тях — натъпквача, торбите барут, пирамидите гюлета, запалителите и фитилите в кофите.

Всичко това бе готово за употреба — цялата тази огнева мощ, всички тези оръжия. Разполагаше с всичко необходимо, освен с хора, които да ги обслужват. А без хора оръдията спокойно можеше и да ги няма.

— Потънал сте в мисли.

Хънтър се сепна и се обърна. На няколко крачки от него стоеше лейди Сара в свободна бяла рокля. В тъмното приличаше на нощна риза.

— Не бива да се обличате така при всички тези мъже на борда.

— Беше много горещо и не можех да заспя — каза тя. — Освен това бях неспокойна. Това, което видях днес... — Гласът ѝ замлъкна.

— Смути ли ви?

— Не съм виждала такава диващина дори у монарх. Дори Чарлз не е толкова безжалостен и своеволен.

— Чарлз си има други грижи. Най-вече удоволствията.

— Нарочно се правите, че не разбирате какво искам да кажа. — Дори в тъмното в очите ѝ проблесна нещо като гняв.

— Мадам, в това общество... — започна Хънтър.

— Общество? Наричате това... — жестът ѝ обхвана кораба и спящите по палубата моряци, — наричат това общество?

— Разбира се. Навсякъде, където се събират хора, има правила на поведение. Правилата на тези мъже са различни от правилата в двора на Чарлз, на Луи и дори на колонията Масачузетс, където съм

роден. Но въпреки това те съществуват, за да бъдат спазвани, и нарушителите си понасят наказанието.

— Вие сте и философ. — Гласът ѝ бе изпълнен със сарказъм.

— Казвам каквото знам. Какво би ви сполетяло в двора на Чарлз, ако не се поклоните на краля?

Тя изсумтя, усещайки накъде бие той.

— Тук е същото — продължи Хънтър. — Тези хора са свирепи и буйни. Ако искам да ги управлявам, те трябва да ми се подчиняват. За да ми се подчиняват, трябва да ме уважават. А за да ме уважават, трябва да признават властта ми, която е абсолютна.

— Говорите като крал.

— Капитанът е крал на екипажа си.

Тя пристъпи към него.

— А доставяте ли си удоволствие, подобно на крал?

Хънтър имаше само миг да осмисли думите ѝ, преди тя да го прегърне и да го целуне енергично по устата. Отвърна на прегръдката ѝ.

— Толкова съм уплашена — каза тя, когато се отдръпнаха. — Тук всичко е така странно.

— Мадам — рече Хънтър, — мое задължение е да ви върна жива и здрава при вашия чичо и мой приятел, губернатор сър Джеймс.

— Не е нужно да сте толкова помпозен. Да не сте пуритан?

— Само по рождение — отвърна той и отново я целуна.

— Може би ще се видим по-късно — рече тя.

— Може би.

Тя слезе долу, хвърляйки му последен поглед в тъмното. Хънтър се облегна на едно оръдие и я загледа как се отдалечава.

— Доста е пикантна, дума да няма.

Обърна се. Беше Ендърс. Кормчията се ухили.

— Премине ли границата, една благородна дама става неудържима, а?

— Така излиза — отвърна Хънтър.

Ендърс погледна редицата оръдия и потупа най-близкото. То изкънтя глухо.

— Влудяващо, нали? — рече той. — Толкова много топове, а не можем да ги използваме поради липса на хора.

— По-добре поспи малко — сухо го посъветва Хънтър и се отдалечи.

Ендърс обаче бе казал истината. Докато крачеше по палубата, Хънтър напълно забрави за жената и мислите му отново се върнаха към оръдията. Някаква неспокойна част от ума му се мъчеше с проблема отново и отново, търсеше решение. Беше убеден, че има начин да използва оръдията. Беше забравил нещо — нещо, което знаеше отдавна.

Жената явно си мислеше, че е варварин — или пуритан, което бе още по-лошо. Усмихна се в тъмното при тази мисъл. Всъщност той бе образован човек. Беше изучил всички основни категории на познанието, както бяха дефинирани още през Средните векове. Класическа история, латински и старогръцки, естествена философия, религия и музика. Навремето никоя от тези науки не бе събудила интереса му.

Още като млад практическото, емпирично познание го интересуваше далеч повече, отколкото мнението на някой отдавна мъртъв мислител. Всеки ученик знаеше, че светът е много по-голям, отколкото си е представял Аристотел. Самият Хънтър бе роден в земя, за чието съществуване гърците не са имали ни най-малка представа.

Но ето че сега някои елементи от това образование не му даваха покой. Мислите му продължаваха да се връщат към Гърция — към самата нея или към гърците — но не знаеше защо, нито във връзка с какво.

После си помисли за маслената картина в каютата на Казала. При онази среща почти не ѝ обърна внимание, а и сега не я помнеше ясно. В картината на борда на испанския кораб обаче имаше нещо, което го интригуваше. И по някакъв начин то бе важно.

Какво бе значението ѝ? Не знаеше нищо за изобразителното изкуство; смяташе го за незначителен талант, подходящ единствено за украса и представляващ интерес само за суетните и богати благородници, готови да платят за портрети, на които да бъдат изобразени далеч по-красиви, отколкото са. Знаеше, че самите художници са тривиални души, които скитат като цигани от една страна в друга в търсене на покровител. Те бяха бездомни, фриволни хора без корени, на които липсваше твърдата връзка с родината и сънародниците. Въпреки факта, че родителите му бяха избягали в

Масачузетс от Англия, самият Хънтър се смяташе за чист англичанин и бе ревностен протестант. Той воюваше срещу испанците и католическите врагове и не разбираше онези, които не бяха патриоти като него. Да те е грижа само за рисуването — това наистина трудно можеше да се нарече вяност.

И в същото време художниците странстваха. Имаше французи в Лондон, гърци в Испания и италианци навсякъде. Дори по време на война те пътуваха свободно, особено италианците. Имаше толкова много италианци.

Защо изобщо му пукаше?

Тръгна из потъналия в мрак кораб, като минаваше от оръдие на оръдие. Докосна едно. Върху задната му част беше отпечатан девиз:

SEMPER VINCIT^[1]

Досмеша го. Невинаги, помисли си. Не и без хора, които да го зареждат, да го насочват и да стрелят. Докосна надписа, пръстите му пробягаха по буквите, по гладката извивка на S и изчистените линии на E.

SEMPER VINCIT

В латинския имаше сила и чистота — две стегнати думи, типично военни и твърди. Италианците бяха изгубили всичко това; те бяха меки и цветисти и езикът им се бе променил, за да отрази това. Беше минало много време, откакто Цезар бе заявил без заобикалки „Veni, vidi, vici“.

VINCIT

Тази дума сякаш подсказваше нещо. Вгледа се в изчистените линии на буквите и тогава мислено видя повече линии, линии и ъгли, и умът му отново се насочи към гърците и към евклидовата геометрия,

която го бе тормозила толкова много като момче. По онова време така и не успя да разбере защо е важно дали два ъгъла са еднакви и дали две прави се пресичат в една или друга точка. Какво значение имаше?

VINCIT

Спомни си картината на Казала — произведение на изкуството на един боен кораб, съвсем не на мястото си, нещо напълно ненужно и непрактично. Това бе проблемът на изкуството — то не беше практично. И не побеждаваше нищо.

VINCIT

Побеждава. Хънтър се усмихна на иронията на мотото, гравирано върху оръдие, което нямаше да победи нищо. Това оръжие за него бе толкова безсмислено, колкото и картината на Казала. Колкото постулатите на Евклид. Уморено разтърка очи.

Всички тези мисли нямаха смисъл. Въртеше се в кръг без чувство, без цел, без посока — обезсърчен мъж, попаднал в клопка и напразно търсец решение, човек, когото не го свърта на едно място.

И тогава чу вика, от който моряците се страхуват най-много.
— Огън!

[1] винаги побеждава (лат.). — Б.пр. ↑

29.

Хънтър се втурна нагоре точно навреме, за да види шестте горящи лодки, носещи се към галеона. Бяха лодките на бойния кораб, намазани с дебел слой катран. Пламтяха ярко и осветяваха неподвижните води на залива, докато приближаваха.

Наруга се, че не е предвидил този ход; димът на палубата бе ясна улика, но той не бе успял да я разбере. Но не губи време да се обвинява. Моряците на „Ел Тринидад“ вече се изсипваха в лодките, които бяха вързани до кораба; първата от тях потегли и мъжете яростно загребаха към огнената заплаха.

Хънтър се завъртя и попита остро Ендърс:

— Къде са съгледвачите? Как е могло да се случи това?

Ендърс поклати глава.

— Не зная, постове бяха разположени на пясъчния нос и на брега зад него.

— По дяволите!

Съгледвачите или бяха заспали, или испанците бяха слезли на сушата, бяха ги изненадали в тъмното и ги бяха избии. Хънтър загледа как хората му от първата лодка се борят с пламъците на една от испанските лодки. Опитваха се да я оттласнат с гребла и да я преобърнат. Един моряк се подпали и скочи с писъци във водата.

После самият Хънтър скочи в една лодка. Докато гребяха, моряците започнаха да се поливат със солена вода. Хънтър се огледа и видя, че Сансон също е спуснал лодка от „Касандра“, за да се бори с пламъците.

— Напрегнете гърбини, момчета! — извика Хънтър, докато приближаваха пъкъла. Дори от разстояние петдесет ярда жегата от горящите лодки беше ужасна; пламъците се виеха и подскачаха високо в нощта, горящи буци катран працияха, хвърчаха във всички посоки и съскаха във водата.

Следващият един час беше кошмар наяве. Една по една горящите лодки бяха насочени към брега или избутани настрани, докато корпусите им не изгоряха и не потънаха.

Когато най-сетне се върна на кораба, целият в сажди и разпокъсани дрехи, Хънтър се строполи в леглото и заспа на мига.

На сутринта Ендърс го събуди с вестта, че Сансон е слязъл в трюма на „Ел Тринидад“.

— Казва, че е намерил нещо — със съмнение добави той.

Хънтър се облече и слезе долу. Откри Сансон на най-долната палуба, покрита с изпражненията на добитъка горе. Французинът се беше ухилил до уши.

— Стана случайно — рече той. — Не мога да си припиша заслугата. Ела да видиш.

Поведе го надолу към баласта. Тесният и нисък отсек беше горещ и вонеше от трюмната вода, която се плискаше напред-назад при лекото поклащане на кораба. Хънтър видя камъните, поставени тук за баласт. После се намръщи — не бяха камъни, имаха твърде правилна форма. Гюлета.

Взе едно и го претегли на ръка. Беше желязно и хлъзгаво от слузта и мръсотията.

— Около пет фунта — каза Сансон. — А на борда нямаме нищо, което да стреля с петфунтови гюлета.

Все така ухилен, той поведе Хънтър към кърмата. Трептящата светлина на фенера освети още нещо, наполовина потопено във водата. Разпозна го веднага — сакер, малко оръдие, което вече не се използваше на корабите. Сакерите бяха излезли от употреба преди трийсетина години, заместени от малки въртящи се оръдия или от големите топове.

Хънтър се наведе над оръдието и прокара длани по потопения му ствол.

— Ще стреля ли?

— От бронз е — отвърна Сансон. — Чифутина казва, че може да се използва.

Хънтър опипа метала. Тъй като бе от бронз, оръдието не беше ръждясало много. Хънтър погледна към Сансон.

— В такъв случай ще поднесем на дона един от собствените му специалитети.

Макар и малък, сакерът представляваше седем фута плътен бронз с тегло хиляда и шестстотин фунта. Измъкването му на палубата на „Ел Тринидад“ отне по-голямата част от сутринта. След това оръдието трябваше да се спусне през борда в чакащата го лодка.

Работата беше мъчителна под палещите лъчи на слънцето, а трябваше да се изпълни изключително внимателно. Ендърс крещеше заповеди и проклетия, докато не прегракна, но в крайна сметка сакерът бе спуснат леко, сякаш беше перце. Лодката потъна застрашително под тежестта му; планширите ѝ се подаваха само на няколко инча над водата. Въпреки това беше стабилна, докато я изтегляха към отсрещния бряг.

Хънтър смяташе да постави сакера на върха на възвишението, което се издаваше от Маймунския залив. Оттам испанският боен кораб щеше да е в обхвата му и можеше да стреля по него. Позицията на оръдието щеше да е безопасна — испанците не бяха в състояние да насочат своите оръдия толкова високо, че да отговорят на огъня, а хората на Хънтър можеха да ги бомбардират, докато не им свършат гюлетата.

Същинският въпрос бе кога да открият огън. Хънтър не хранеше илюзии относно мощността на оръдието. Петфунтово гюле не можеше да се нарече сериозна заплаха; нужни бяха много изстрели, за да нанесе някаква сериозна повреда. Но ако откриеше огън през нощта, в суматохата испанците можеше да вдигнат котва и да се опитат да излязат от обсега на сакера. А при тези плитчини наоколо лесно щяха да заседнат или дори да се разбият.

Точно на това се надяваше.

Сакерът в полупотопената лодка стигна до брега и тридесет мъже го измъкнаха с пъшкане на пясъка. Там го поставиха на трупи и го завлачиха стъпка по стъпка към храстите.

Оттам сакерът трябваше да бъде издърпан сто фута нагоре до върха на хълма, през растящите нагъсто мангрови дървета и палми. Поради липсата на скрипци и макари работата беше изнурителна, но моряците се заеха енергично с нея.

Други работеха също така здраво. Чифутина наглеждаше петимата мъже, които остъргваха ръждата от железните гюлета и пълнеха торби с барут. Мавъра, който бе умел дърводелец, скова лафет с гнезда за цапфите^[1] на сакера.

Привечер оръдието бе на позиция, насочено към бойния кораб. Хънтър изчака още няколко минути, докато се стъмни съвсем, след което даде заповед за стрелба. Първото гюле прелетя над испанския кораб и вдигна пръски зад него. Второто улучи целта, третото — също. След това стана твърде тъмно, за да се вижда каквото и да било.

През следващия един час сакерът сипеше гюлета върху испанците. Най-накрая Хънтър видя в сумрака как те вдигат платна.

— Ще се опитат да избягат! — дрезгаво извика Ендърс.

Обслужващите оръдието моряци нададоха радостни викове. Последваха още залпове, докато испанците се оттегляха от мястото, където бяха хвърлили котва. Хората на Хънтър продължиха да стрелят ритмично и дори когато корабът вече не се виждаше в мрака, той даде заповед да продължат стрелбата. Гърмежите на сакера продължиха цялата нощ.

При първата светлина на утрото всички напрегнаха очи да видят плодовете на усилията си. Бойният кораб отново беше закотвен, този път на около четвърт миля навътре в морето, но слънцето се издигаше зад него и го превръщаше в черен силует. Не успяха да различат следи от поражения. Знаеха, че са причинили вреди, но засега бе невъзможно да определят какви.

Макар че зората тепърва пукваше, Хънтър бе потиснат. От начина, по който корабът се поклащаше на котвата си, беше ясно, че не е сериозно засегнат. Късметът бе на страната на испанците — бяха успели да излязат през нощта от залива, без да се ударят в корал или да заседнат.

Една от рейките на марсела висеше пречупена. Част от такелажа бе разкъсан, носовата част бе нацепена, но това бяха дребни подробности — корабът на Боскет бе цял-целеничък и самодоволно се поклащаше в осветените от слънцето води. Хънтър беше страшно уморен и потиснат. Продължи да гледа кораба още известно време, наблюдавайки движенията му.

— Кръв Божия! — изруга тихо той.

Стоящият до него Ендърс също го забеляза.

— Дълги вълни — рече той.

— Вятърът е добър — каза Хънтър.

— Да. И ще се запази още около ден.

Хънтър се взираше в дългите бавни вълни, които полюшваха испанския кораб, и изруга.

— Откъде идва?

— Предполагам, че право от юг, особено по това време на годината — отвърна Ендърс.

Всички знаеха, че трябва да очакват урагани в края на лятото, и като опитни моряци можеха да предвидят връхлитането на тези страховити бури близо два дни предварително. Първите сигнали винаги се откриваха по повърхност на океана — вълните, подгонени от бурните ветрове, движещи се със сто мили в час, се променяха на места, отдалечени от самата буря.

Хънтър погледна все още безоблачното небе.

— Колко време остава според теб?

Ендърс поклати глава.

— Най-късно до утре вечер.

— По дяволите! — изруга Хънтър.

Обърна се и погледна към галеона в Маймунския залив. „Ел Тринидад“ се поклащаше с лекота на котвата си. Имаше прилив, при това тревожно висок.

— По дяволите! — повтори той и тръгна към кораба.

Беше в отвратително настроение и крачеше напред-назад под горещото слънце, подобно на затворник в килия. Лейди Сара Алмънт избра точно този момент да говори с него. Помоли го за лодка и моряци, които да я откарат до брега.

— С каква цел? — рязко попита той. В същото време се зачуди, че тя изобщо не спомена, че не е посетил каютата ѝ предишната нощ.

— С каква цел ли? За да набера плодове и зеленчуци за диетата ми. На борда нямате нищо подходящо.

— Молбата ви е неизпълнима — отсече той и ѝ обърна гръб.

— Капитане! — Лейди Сара тропна с крак. — Трябва да ви уведомя, че това не е маловажен въпрос за мен. Аз съм вегетарианка и не ям месо.

Хънтър отново се обърна към нея.

— Мадам — рече той, — изобщо не ме интересуват ексцентричните ви прищевки и нямам нито време, нито нерви да им угаждам.

— Ексцентрични прищевки? — Лейди Сара се изчерви. — Трябва да знаете, че най-великите умове в историята са били вегетарианци, от Птолемей до Леонардо да Винчи. И освен това, сър, вие сте един най-обикновен простак и грубиянин.

Хънтър избухна. Гневът му по нищо не отстъпваше на нейния.

— Мадам — каза той, сочейки океана, — давате ли си сметка за огромното си невежество, че морето се е променило?

Тя млъкна объркана. Не можеше да свърже слабото възмущение с очевидната тревога, с която го гледаше Хънтър.

— Изглежда ми незначително за голям кораб като вашия.

— Такова е. За момента.

— И небето е чисто.

— Пак за момента.

— Не съм моряк, капитане — рече тя.

— Мадам — каза той, — вълните са дълги и дълбоки. И могат да означават само едно. След по-малко от два дни ще се озовем в ураган. Можете ли да разберете това?

— Ураганът е свирепа буря — каза тя, сякаш повтаряше научен урок.

— Свирепа буря — повтори той. — Ако все още сме в проклетия залив, когато ни връхлети ураганът, ще бъдем разбити на трески. Можете ли да проумеете това?

Изглежда я, кипнал от гняв, и видя, че тя наистина не проумява. Лицето ѝ бе самата невинност. Никога не бе виждала ураган и го смяташе за малко по-свирепа морска буря.

А Хънтър беше наясно, че разликата между урагана и свирепата морска буря е като разликата между див вълк и галено кученце.

Преди тя да успее да отговори на избухването му, той се обърна и се облегна на релинга. Знаеше, че се е държал твърде грубо; собствените му тревоги не бяха нейни и той имаше всички причини да ѝ угоди. Не беше мигнала цяла нощ, за да се грижи за обгорените моряци — нещо небивало за жена с благороден произход. Отново се обърна към нея.

— Простете — тихо рече той. — Обърнете се към Ендърс и той ще се погрижи да слезете на брега, за да продължите достойната традиция на Птолемей и Леонардо.

И млъкна.

— Капитане?

Хънтър бе вперил поглед в нищото.

— Капитане, добре ли сте?

Той неочаквано се отдалечи от нея.

— Дон Диего! — изкрещя той. — Намерете ми дон Диего!

Дон Диего се яви в каютата му и го свари да чертае ожесточено нещо върху късове хартия. Цялото писалище беше в скици.

— Не зная дали ще се получи — каза Хънтър. — Само съм чувал за него. Предложил го е онзи флорентинец Леонардо, но не му обърнали внимание.

— Войниците не се вслушват в художници — отбеляза дон Диего.

Хънтър го изгледа свирепо.

— С право или не — отвърна той.

Дон Диего погледна скиците. На всяка имаше кораб, нарисуван отгоре, с прави линии, които излизаха от бордовете. Хънтър нарисува още една.

— Идеята е проста — каза той. — На обикновените кораби всяко оръдие си има главен артилерист, който е отговорен само за своето оръдие.

— Да...

— След като оръдието се зареди и пригответи за стрелба, командирът кляка зад него и се прицелва. После заповядва на подчинените си да насочат оръдието с лостове и макари така, както прецени за добре. След това хората му трябва да нагласят лафета под подходящия ъгъл — пак според неговата преценка. После стрелят. Такава е процедурата за всяко оръдие.

— Да... — каза Чифутина. Той всъщност никога не беше виждал голямо оръдие в действие, но бе запознат с принципа. Всяко оръдие се насочваше поотделно и добрите командири, които можеха да преценят точно подходящия ъгъл, се ценяха високо. И бяха рядкост.

— Освен това — продължи Хънтър — обичайният начин е да се води успореден огън. — Той начерта успоредни линии от борда на кораба. — Всяко оръдие стреля и командирът се моли да улучи целта си. В действителност обаче много оръдия пропускат, освен ако

корабите не са толкова близко, че гюлето да уцели независимо от ъгъла. Например, когато се намират на петстотин ярда един от друг. Нали така?

Дон Диего кимна бавно.

— А ето какво предлага флорентинецът — каза Хънтър и начерта друг кораб. — Той казал — не разчитайте на командирите да се прицелват при всеки изстрел. Вместо това насочете всички оръдия още преди битката. И виж какво се получава.

Хънтър начерта излизащи от кораба линии, които се събираха в една-единствена точка във водата.

— Разбираш ли? Концентрираш целия огън на едно място. Всичките ти гюлета улучват целта в една и съща точка и причиняват огромни разрушения.

— Или всичките ти гюлета пропускат целта и падат в една точка в морето — каза дон Диего. — Или всичките ти гюлета улучват бушприта или някоя друга маловажна част от кораба. Честно да си призная, не виждам нищо ценно в този план.

— Ценното е в начина, по който се стреля с оръдията — каза Хънтър и потупа чертежа. — Помисли си само — ако са насочени предварително, мога да изстрелям залп само с един човек на оръдие, а може би дори с един на две оръдия. И ако целта ми е в обхват, ще знам, че всяко оръдие ще улучи.

Чифутина, който много добре знаеше колко малоброен е екипажът, плесна с ръце.

— Разбира се! — възкликна той. После се намръщи. — Но какво ще стане след първия залп?

— Оръдията ще се върнат назад от отката. Събирам всички хора в един-единствен разчет, който минава от оръдие на оръдие, презарежда го и го връща на предварително отбелязаното място. Това може да се направи сравнително бързо. Ако хората са обучени, вторият залп може да последва след десет минути.

— Но дотогава другият кораб ще е сменил местоположението си.

— Да — съгласи се Хънтър. — Ще бъде по-близо, между точката на прицела и нас. Така че огънят ще бъде по-разпръснат, но не чак толкова. Разбираш ли?

— А след втория залп?

Хънтър въздъхна.

— Съмнявам се, че ще имаме повече шансове. Ако не успеем да потопя или обезвредя бойния кораб с два залпа, със сигурност ще изгубим.

— Е — рече накрая Чифутина, — два залпа все пак са по-добре от нищо.

Тонът му не беше оптимистичен. В морско сражение корабите разменяха по петдесет залпа, ако не и повече. Ако имаха равни възможности и дисциплинирани екипажи, битката можеше да се проточи цял ден и всеки кораб да изстреля над сто залпа. Само два изглеждаха смешно малко.

— Два залпа са нищо — каза Хънтър, — освен ако не успеем да улучим надстройката на кърмата или склада за боеприпаси.

Това бяха единствените наистина уязвими точки на един боен кораб. На кърмата се намираха офицерите, кормчията и кормилото. Един силен удар можеше да остави кораба неуправляем. Складът за боеприпаси на носа пък щеше го да вдигне във въздуха.

Нито една от тези мишени не беше лесна. Прицелването в носа или в кърмата увеличаваше вероятността всички оръдия да не улучат.

— Проблемът е с прицелването — каза Чифутина. — Тук в залива ли ще разположиш мишените си за тренировка?

Хънтър кимна.

— Но как ще се прицелваш, когато излезем в морето?

— Точно затова те извиках. Трябва да имам някакъв инструмент за наблюдение, за да мога да наглася кораба според противника. Става въпрос за геометрия, а аз не помня уроците.

Чифутина почеса носа си с осакатената си ръка.

— Нека помисля — каза накрая и излезе.

* * *

Невъзмутимият Ендърс преживя един от редките моменти, в които излизаше от равновесие.

— Какво искаш?

— Искam всички тридесет и две оръдия да бъдат преместени на левия борд — повтори Хънтър.

— И галеонът ще се килне наляво като бременна свиня — възрази Ендърс. Самата идея като че ли наскърбяваше чувството му за благоприличие и добро морско дело.

— Знам, че ще стане тромав — каза Хънтър. — Но ще можеш ли въпреки това да го управляваш?

— Криво-ляво — отвърна Ендърс. — Бих могъл да управлявам и папския ковчег с кърпата за маса на жена ми. Криво-ляво. — Въздъхна. — Естествено, оръдията ще бъдат преместени, след като излезем в открито море.

— Не — каза Хънтър. — Ще ги преместим тук, в залива.

Ендърс отново въздъхна.

— Значи искаш да излезеш от рифа, яхнал бременна свиня?

— Да.

— Това означава да качим товара — каза Ендърс, като се взираше в празното пространство. — Ще преместим сандъците от трюма при релинга на десния борд и ще ги завържем там. Донякъде ще помогне, но тежестта ще се качи горе и няма да имаме добър баланс. Ще се люлеем като коркова тапа. И дяволът няма да може да стреля точно с оръдията.

— Питам те само дали ще можеш да го управляваш.

Последва дълго мълчание.

— Ще мога — най-сетне отвърна Ендърс. — Ще мога да го управлявам толкова добре, колкото искаш. Но ще трябва да го балансираме отново, преди да е врѣхлетяла бурята. Няма да издържи и десет минути на лошо време.

— Зная — каза Хънтър.

Спогледаха се и в този миг над главите им се чу трополене — първото оръдие от десния борд беше преместено на левия.

— Поемаш огромен риск — каза Ендърс.

— Това е единственото, което ми остава — отвърна Хънтър.

Стрелбата започна ранния следобед. На брега, на петстотин ярда от кораба, бе опънато бяло платно и всяко оръдие стреляше, докато не го улучи. Положението му се отбелязваше на палубата с резка по дъските. Процесът бе дълъг, бавен и мъчителен, и продължи през нощта, когато платното бе заменено от малък огън. Около полунощ

всичките тридесет и две оръдия бяха прицелени, заредени и поставени на позиция. Товарът бе качен горе и завързан за десния релинг, за да компенсира донякъде наклона. Ендърс обяви, че е доволен от баланса на кораба, но въпреки това не изглеждаше особено радостен.

Хънтър заповяда всички да поспят четири часа и обяви, че ще отплават със сутрешния отлив. Точно преди да заспи, се запита какво ли си е помислил Боскет за стрелбата в залива. Дали щеше да се досети за плана му? И ако се е досетил, какво ще направи?

Не се задържа дълго на въпроса. Така или иначе скоро щеше да научи отговора, затова затвори очи.

[1] Цапфа — винтът, на който се движи тялото на артилерийско оръдие. — Б.ред. ↑

30.

На зазоряване беше отново на палубата, крачеше напред-назад и следеше как екипажът се подготвя за битката. Въжетата бяха удвоени, така че ако някои бъдат скъсани, другите да позволят управлението на кораба. По релинга и гредите бяха проснати потопени във вода одеяла и завивки, за да пазят от летящи трески. Цялата палуба се миеше непрекъснато, за да се намокри сухото дърво и да се намали опасността от пожар.

Насред тази трескава дейност се появи Ендърс.

— Съгледвачите докладваха току-що, капитане. Бойният кораб е изчезнал.

— Изчезнал? — изуми се Хънтър.

— Да, капитане. Отплавал е през нощта.

— И няма и следа от него?

— Да, капитане.

— Невъзможно е да са се отказали — рече Хънтър.

Обмисли възможностите. Може би корабът се бе преместил в северната или южната част на острова и дебнеше в засада. Може би Боскет имаше някакъв друг план, а може би обстрелът със сакера бе причинил повече щети, отколкото предполагаша каперите.

— Добре, продължавайте — каза той.

За момента изчезването на бойния кораб беше добре дошло. Това означаваше, че тромавият „Ел Тринидад“ може да излезе спокойно от Маймунския залив.

Преминаването през рифа безпокоеше Хънтър.

Забеляза, че Сансон също прави приготовления за тръгване. Днес слупът газеше по-дълбоко — през нощта Хънтър бе прехвърлил половината от съкровището в трюмовете на „Касандра“. Имаше голяма вероятност някой от двата кораба да бъде потопен и той искаше поне част от съкровището да оцелее.

Сансон му махна. Хънтър му махна в отговор и си помисли, че точно днес ни най-малко не завижда на французина. Според плановите им при евентуална атака по-малкият кораб трябваше да побегне към

най-близкото убежище, докато Хънтър приеме сражението. Това не беше без риск за Сансон, защото щеше да е трудно да се измъкне необезпокояван. Ако испанецът решише да атакува първо „Касандра“, корабът на Хънтър нямаше да може да нападне. Оръдията на „Ел Тринидад“ бяха подготвени само за два залпа.

Но дори да се страхуваше от подобен развой, Сансон не го показва с нищо — махаше доста весело. Няколко минути по-късно двата кораба вдигнаха котва и с помощните платна се насочиха към открито море.

Океанът бе бурен. След като кораловите рифове и плитчините останаха зад тях, вятърът задуха с четиридесет възела, а вълните достигаха дванадесет фута. „Касандра“ се люлееше и подскачаше, но галеонът на Хънтър се валяше и накланяше като болно животно.

Ендърс не беше никак доволен, ругаеше цветисто и помоли Хънтър да го замести за момент на руля. Хънтър гледаше как кормчията виртуоз върви към носа, докато не се отдалечи достатъчно от всички платна.

Там застана с гръб към вятъра с разперени ръце. Остана така за момент, после леко се завъртя, без да отпуска ръце.

Хънтър разпозна стария моряшки трик за откриване окото на урагана. Ако стоиш с разперени ръце и с гръб към вятъра, центърът на бурята винаги се пада два румба^[1] напред от посоката на лявата ти ръка.

Ендърс се върна при руля, като сумтеше и ругаеше.

— На юг-югоизток е — рече той. — И проклет да съм, ако не опитаме силата ѝ преди мръкване.

И наистина, небето вече започваше да посивява и вятърът сякаш се усилваше с всяка следваща минута. „Ел Тринидад“ се клатушкаше безрадостно, след като се отдалечи от остров Кат, и сърдитото море се нахвърли върху него.

— Проклет да съм — промърмори Ендърс. — Хич не ми харесват всичките тези оръдия, капитане. Не можем ли да преместим едно-две на десния борт?

— Не — отвърна Хънтър.

— Ще направим коритото по-пъргаво — рече Ендърс. — Ще ти хареса, капитане.

— И на Боскет ще му хареса — отговори Хънтър.

— Покажи ми Боскет и можеш да си задържиш оръдията, без изобщо да мърморя — каза Ендърс.

— Ето там — каза Хънтър и посочи назад.

Ендърс се обърна и видя испанския боен кораб да заобикаля северната страна на остров Кат и да се впуска в преследване.

— Нацедил се е направо в задника ни — възкликна Ендърс. — Кокали Божии! Добре е екипиран.

Бойният кораб приближаваше откъм най-уязвимата част на галеона — задната палуба. Всеки кораб бе слаб откъм кърмата; именно затова съкровищата винаги се товареха отпред, а най-просторните каюти неизменно се намираха в задната част. Капитанът на кораба можеше да има голяма каюта, но се предполагаше, че по време на битка няма да бъде в нея.

Хънтър нямаше абсолютно никакви оръдия на кърмата; всички до едно бяха преместени на левия борд. А тромавото килване на една страна лишаваше Ендърс от традиционната защита срещу нападение отзад — лъкатушене и произволни завои, които да те направят трудна мишена. Кормчията трябваше да продължи колкото се може по-добре напред и да не допусне корабът да загребе вода, а това никак не му харесваше.

— Карай спокойно — каза му Хънтър. — И дръж сушата отдясно.

Тръгна към релинга, където дон Диего гледаше през странния инструмент, който бе изработил. Той представляваше дървено устройство, около три стъпки дълго и монтирано на гротмачтата. В двата му края имаше малка дървена рамка с кръстосана тел, образуваща буквата Х.

— Просто е — обясни Чифутина. — Гледаш оттук — каза той, заставайки в единия край — и когато двете кръстчета съвпадат, си в правилната позиция. Ще удариш онази част от целта, която наблюдаваш.

— Ами разстоянието?

— За него ти трябва Лазю.

Хънтър кимна. Лазю с остроото си зрение можеше да преценява със забележителна точност разстоянията.

— Не разстоянието е проблемът — каза Чифутина. — А вълнението. Ето, виж.

Хънтър застана зад уреда.

Затвори едното си око и примижа, докато двата Х-а се препокриха. И тогава видя колко силно се люлее корабът.

В един момент кръстчетата гледаха към пустото небе, а в следващия — към неспокойния океан.

Хънтър си представи, че дава заповед за стрелба. Знаеше, че между командата и изпълнението ѝ ще има забавяне. Трябваше да го вземе предвид. Самите гюлета също се движеха бавно — щеше да мине още половин секунда, преди да достигнат целта си. Или общо повече от секунда между даването на заповедта и улучването.

А през тази секунда корабът щеше да се клатушка и подскача като луд в океана. Хънтър усети как го залива вълна от паника. Отчаяният му план бе неизпълним в бурно море. Никога нямаше да успеят да изстрелят два точно прицелени залпа.

— Когато синхронът е от първостепенна важност, примерът с дуела може да се окаже полезен — подсказа Чифутина.

— Вярно — съгласи се Хънтър. Идеята дойде точно навреме. — Кажи на артилеристите. Командата ще бъде „готови, едно, две, три, огън“. Нали?

— Ще им кажа — отвърна Чифутина. — Но в рева на битката...

Хънтър кимна. Днес Чифутина бе много проникателен и мислеше далеч по-ясно от самия него. След като започнеше стрелбата, устните команди нямаше да се чуват или можеха да бъдат разбрани погрешно.

— Аз ще давам командите. Ти ще стоиш до мен и ще даваш сигнали с ръце.

Чифутина кимна и отиде да каже на стрелците. Хънтър повика Лазю и ѝ обясни необходимостта от точна преценка на разстоянието. Бяха нагласили оръдията за стрелба на петстотин ярда; тя трябваше да ги определи колкото се може по-добре. Лазю каза, че ще се справи.

Хънтър се върна при Ендърс, който сипеше клетва след клетва.

— Скоро ще усетим коравия — рече той. — Почти усещам как го е натопорчил.

В същия момент испанският кораб откри огън с оръдието на носа си.

— Загорял като млад ерген! — извика Ендърс и размаха юмрук във въздуха.

Вторият изстрел разцепи дърво от надстройката на кърмата, но не причини сериозни щети.

— Продължавай напред — каза Хънтър. — Остави го да ни настигне.

— Остави го да ни настигне. Да не би да мога да направя нещо друго?

— Задръж си остроумията — посъветва го Хънтър.

— Не остроумията ми са на пангара — отвърна Ендърс. — А скъпоценният ми задник.

Третото гюле профуча със свистене над кораба, без да улучи нищо. Хънтър очакваше този момент.

— Димки! — извика той и екипажът се втурна да запали разположените по палубата бъчви с катран и сяра. Пушекът се вдигна на кълба и се понесе към кърмата. Хънтър знаеше, че така ще изглеждат поразени. Представяше си на какво прилича „Ел Тринидад“ от испанския кораб — тромав, изпаднал в беда, а сега и бълващ черен дим.

— Отбива на изток — обади се Ендърс. — Приготвя се да ни довърши.

— Добре — каза Хънтър.

— Добре — повтори Ендърс, клатейки глава. — Призрак Юдин, нашият капитан казва „добре“.

Хънтър гледаше как испанският кораб извива към левия борд на галеона. Боскет бе започнал сражението по класическия начин и продължаваше в същия дух. Правеше широка дъга около целта си, за да излезе успоредно на нея, непосредствено извън обхвата на оръдията.

След като се изравнеше с галеона, щеше да започне да приближава. Веднага щом влезе в обхват — някъде около две хиляди ярда — Боскет щеше да открие огън, като продължи да приближава. Това щеше да е най-трудният период за Хънтър и екипажа. Налагаше се да понесат залповете, докато испанците не се озоват в обсега им.

Хънтър гледаше как вражеският кораб поема по успореден на „Ел Тринидад“ курс, на малко повече от миля от тях.

— Давай спокойно напред — каза той и постави ръка на рамото на Ендърс.

— Ще си получиш своето — изръмжа Ендърс. — И онзи донски нерез също.

Хънтър отиде при Лазю.

— Малко по-малко от две хиляди ярда — каза тя, като присвиваше очи към вражеския кораб.

— Колко бързо се приближава?

— Много. Направо изгаря от нетърпение.

— Толкова по-добре за нас — рече Хънтър.

— Хиляда и осемстотин ярда — докладва Лазю.

— Готови за удар — каза Хънтър.

Секунди след това бойният кораб даде първия си залп и гюлетата му вдигнаха пръски покрай левия борд.

Чифутина започна да брои:

— Едно Мадона, две Мадона, три Мадона, четири Мадона...

— По-малко от хиляда и седемстотин ярда — обади се Лазю.

Чифутина беше преброил до седемдесет и пет, преди да бъде изстрелян втори залп. Гюлетата изпищяха във въздуха, но нито едно не улови кораба.

Чифутина незабавно започна да брои отначало.

— Едно Мадона, две Мадона...

— Не е толкова енергичен, колкото би могъл да бъде — каза Хънтър. — Би трябвало да е готов за шейсет секунди.

— Хиляда и петстотин ярда — промърмори Лазю.

Мина още една минута, след което последва трети залп. Той намери целта си със зашеметяващ ефект. Хънтър внезапно се озова наскрел пълен хаос — крещящи мъже, летящи из въздуха трески, рухващи на палубата въжета и рангоут^[2].

— Поражения! — изкрещя той. — Докладвайте пораженията!

Впери поглед през пушека към вражеския кораб, който продължаваше да приближава. Дори не забеляза моряка в краката си, който се гърчеше и крещеше от болка. Мъжът притискаше лицето си с длани, а между пръстите му течеше кръв.

Чифутина погледна надолу и видя, че огромна треска е минала през бузата на моряка и е пробила небцето му. В следващия момент Лазю спокойно се наведе и застреля мъжа с пистолета си. По дървената палуба пръсна розова пихтия. Със странна безпристрастност

Чифутина осъзна, че това е мозък. Погледна към Хънтър, който не сваляше очи от врага.

— Докладвайте пораженията! — извика той, докато поредният залп се стоварваше отгоре им.

— Фокмарселът извън строя.

— Фокът извън строя!

— Оръдие номер две извън строя.

— Оръдие номер шест извън строя!

— Горният бизан извън строя!

— Пази се долу! — разнесе се вик, докато горните реи на бизанмачтата полетяха към палубата като порой от тежко дърво и възжета.

Хънтър приклепна, когато отломките заваляха около него. Покри го платно и той се опита да се изправи на крака. Някакъв нож разреза тъканта само на два пръста от лицето му. Хънтър се дръпна назад и видя небето; Лазю го освобождаваше.

— Едва не ми отрязва носа — каза ѝ той.

— Нямаше да е голяма загуба — отвърна тя.

Над главите им изсвистя нов залп от испанския кораб.

— Високо са — изкрещя Ендърс в пристъп на безумна радост. — Мамка му, високо са!

Хънтър погледна напред точно когато едно гюле улучи разчета на петото оръдие. Бронзовият топ полетя във въздуха; тежки парчета дърво се разлетяха във всички посоки. Един моряк беше улучен от остра като бръснач треска в шията. Вкопчи се в гърлото си, падна и се загърчи от болка.

Недалеч друг моряк беше улучен директно от гюле. То преряза тялото му на две и краката му паднаха зад него. Торсът пищеше и се търкаля по палубата няколко мига, преди шокът да го отнесе на оня свят.

— Докладвайте пораженията! — извика Хънтър.

Стоящият до него моряк беше улучен от такелажа по главата; черепът му се пръсна и мъжът рухна в локва лепкава кръв.

Горната рея на фокмачтата рухна, като прикова двама души на палубата и смаза краката им; те завиха и запищяха мъчително.

А испанецът продължаваше да стреля.

Бе почти невъзможно да стоиш сред цялото това унищожение и смърт и да останеш хладнокръвен, но Хънтър се мъчеше да го прави, докато залповете един след друг бяхте кораба му. Бяха изминали двадесет минути, откакто бойният кораб откри огън; палубата бе покрита с такелаж, греди и трески; писъците на ранените се смесваха с воя на профучаващите във въздуха гюлета. За Хънтър разрухата и хаосът отдавна се бяха слели в един толкова постоянен фон, че вече не му обръщаше внимание; знаеше, че галеонът му е унищожаван бавно и неумоливо, но самият той оставаше съсредоточен върху вражеския кораб, който приближаваше с всяка следваща секунда.

Загубите му бяха тежки. Седем души бяха мъртви, други дванадесет — ранени, две оръдия бяха напълно унищожени. Беше останал без фокмачтата с всичките ѝ платна; бе изгубил горния бизан и такелажа на грота от подветрената страна; бе получил две попадения под ватерлинията и „Ел Тринидад“ бързо се пълнеше с вода. Вече имаше чувството, че галеонът гази по-надълбоко и се движи още по-тромаво; плаваше някак мудно и тежко.

Не можеше да направи опит да поправи щетите. Малобройният екипаж беше зает да задържи кораба по курса. Вече беше въпрос на време кога галеонът ще стане напълно неуправляем или направо ще потъне.

Хънтър присви очи през пушека и мъглата към испанския кораб. Вече го различаваше трудно. Въпреки силния вятър двата кораба бяха обвити в лют дим.

Противникът бързо приближаваше.

— Седемстотин ярда — безизразно рече Лазю. Тя също беше ранена — назъбено парче дърво бе порязало ръката ѝ при петия залп. Тя бързо беше стегнала с турникет рамото си и сега продължаваше да наблюдава, без да обръща внимание на кръвта, която капеше по палубата в краката ѝ.

Последва нов залп и корабът се разтърси от множеството попадения.

— Шестстотин ярда.

— Готови за стрелба! — изкрещя Хънтър и се наведе, за да погледне през мерника. Той беше насочен към средата на испанския кораб, но в това време неприятелят се придвижи леко напред и сега оръдията гледаха към надстройката на кърмата.

Тъй да бъде, помисли си Хънтър, докато преценяваше клатенето на „Ел Тринидад“, ритъма — нагоре-надолу, нагоре-надолу, небе, вода, кораб. После пак небе.

Броеше отново и отново, мърдайки беззвучно устни.

— Петстотин ярда — обади се Лазю.

Хънтър изчака още момент. И започна да брои.

— Едно — изкрещя той, когато мерникът гледаше към небето.

После галеонът се наклони надолу и очертанията на бойния кораб бързо прелетяха пред очите му.

— Две — извика, когато мерникът гледаше към кипналото море.

Последва леко колебание в движението. Хънтър изчака.

— Три! — извика той, когато започна движението нагоре.

— Огън!

Галеонът се разтресе лудо и подскочи, когато всичките тридесет оръдия дадоха залп. Хънтър бе отхвърлен назад и се блъсна в гротмачтата. Ударът му изкара въздуха. Но той почти не забеляза това — очакваше движението надолу, за да види какво се е случило с врага.

— Улучи — каза Лазю.

Наистина беше улучил. Ударът беше завъртял испанския кораб с носа към тях. Надстройката на кърмата сега представляваше разпокъсана линия и бизанмачтата падаше някак странно, много бавно, заедно с платната и всичко останало във водата.

В същия момент обаче Хънтър видя, че е улучил прекалено напред, за да повреди кормилото, и същевременно недостатъчно напред, за да убие кормчията на руля. Бойният кораб още беше управляем.

— Презареди и върни на позиция! — изкрещя той.

На испанския кораб цареше хаос. Хънтър знаеше, че е спечелил време. Не беше сигурен обаче дали разполага с десетте минути, необходими му за втория залп.

По кърмата на бойния кораб сновяха моряци, които се мъчеха да отсекаят падналата бизанмачта и се освободят от нея. За момент изглеждаше, че отломките във водата ще повредят кормилото, но това не се случи.

Хънтър чу грохота по палубата. Оръдията едно след друго се презареждаха и се връщаха на огнева позиция.

Испанският кораб вече беше по-близо, на по-малко от четиристотин ярда от левия борд, но се намираше под лош ъгъл и не можеше да се развърне за стрелба.

Мина минута, после още една.

Испанският кораб отново бе под контрол, бизанмачтата с платната и такелажа се носеше във водата зад него.

Носът се завъртя по посока на вятъра. Правеше обходна маневра и искаше да излезе от слабата дясна страна на Хънтър.

— Проклет да съм — изруга Ендърс. — Знаех си, че е хитро копеле!

Испанският кораб се изравни за стрелба и залпът не закъсна. От такова малко разстояние се оказа ужасно ефективен. Около Хънтър заваляха греди и въжета.

— Не можем да понесем повече — тихо рече Лазю.

Хънтър си мислеше абсолютно същото.

— Колко оръдия са готови? — извика той.

Намиращият се под него дон Диего погледна към палубата.

— Шестнайсет!

— Значи ще стреляме с шестнайсет — каза Хънтър.

Нов залп ги улучи с ужасяващи последици. Корабът се разпадаше.

— Мистър Ендърс! — изрева Хънтър. — Пригответе се за обръщане!

Ендърс го изгледа невярващо. Обръщането сега означаваше галеонът да мине пред носа на испанския кораб — при това много близко до него.

— Пригответе се за обръщане! — отново изкрещя Хънтър.

— Готови за обръщане! — извика Ендърс.

Изумените моряци се хвърлиха към въжетата и яростно се заопитваха да ги разплетат.

Бойният кораб приближаваше.

— Триста и петдесет ярда — съобщи Лазю.

Хънтър почти не я чу. Вече не го интересуваше разстоянието. Погледна през мерника обвития в дим профил на испанския кораб. Очите му пареха и се пълнеха със сълзи. Примигна, за да ги махне, и отбеляза мислена точка върху корпуса на неприятеля. Ниско, непосредствено зад линията на носа.

— Готови за обръщане! Към подветрената страна! — изрева Ендърс.

— Готови за стрелба! — извика Хънтър.

Ендърс беше изумен. Хънтър го знаеше и без да го поглежда. Не откъсна очи от мерника. Смяташе да стреля, докато се извършва маневрата. Беше нещо нечувано, абсолютна лудост.

— Едно! — извика Хънтър.

През мерника видя как корабът му завива срещу вятъра, за да обърне и да се насочи към испанеца...

— Две!

Галеонът сега се движеше бавно, мерникът пълзеше едва-едва по мъгливия профил на бойния кораб. Покрай предните оръдейни люкове, последвани от голо дърво...

— Три!

Мерникът изпълзя към целта, но беше прекалено високо. Изчака галеонът да се спусне надолу — знаеше, че в същия момент бойният кораб ще се издигне малко и ще оголи по-голяма част от фланга си.

Чакаше, без да смее да си поеме дъх, без да смее да се надява. Испанският кораб леко пое нагоре и...

— Огън!

Корабът му отново се разтърси от мощния залп. Беше разпокъсан; Хънтър го чу и усети, но не можеше да види нищо. Изчака димът да се разсее и корабът да се изправи. Погледна.

— Майко Божия! — промълви Лазю.

В испанския кораб нямаше никаква промяна. Хънтър беше пропуснал целта.

— Проклет да съм в ада — изруга Хънтър и си помисли, че в думите му има странна истина. Всички бяха прокълнати и заператени в ада. Следващият залп на испанците щеше да ги довърши.

— Благороден опит — обади се дон Диего. — Благороден и храбър.

Лазю поклати глава и целуна Хънтър.

— Светците ще ни опазят — рече тя. По бузата ѝ се стече сълза.

Смазващо отчаяние обхвана Хънтър. Бяха пропуснали последния си шанс. Той бе провалил всички. Нищо не им оставаше, освен да вдигнат белия флаг и да се предадат.

— Мистър Ендърс — извика той. — Вдигнете белия...

Замръзна — Ендърс танцуваше зад руля, пляскаше се по бедрата и се смееше гръмогласно.

После отдолу се разнесоха радостни викове. Артилеристите ликуваха.

Да не би всички да бяха полудели?

До него Лазю изпищя радостно и започна да се смее гръмко като Ендърс. Хънтър се обърна към испанския кораб. Видя как носът се вдига от една вълна — и пред очите му зейна грамадна дупка, с диаметър седем или осем фута, под ватерлинията. След това носът отново се заби във водата, скривайки пораженията.

Едва имаше време да осъзнае видяното, когато от надстройката на носа забълва дим. Кълбетата се появиха стряскащо внезапно. В следващия миг над водата проехтя експлозия.

Бойният кораб изчезна в огромно огнено кълбо, когато пламъците достигнаха барутния погреб. Взривът беше толкова силен, че „Ел Тринидад“ се разтресе. Последва втори и трети, испанският кораб се разпадаше пред очите им, за секунди. Хънтър видя откъслечни картини от унищожението — рухващи мачти; полетяло във въздуха оръдие, сякаш сграбчено от невидими ръце; целият корпус на кораба сякаш се сви в себе си, след което избухна навън.

Нещо се удари в гротмачтата над Хънтър и се стовари на главата му. Плъзна се по рамото му и падна на палубата. Той си помисли, че е някаква птица, но когато погледна надолу, видя човешка длан, откъсната при китката. На единия пръст имаше пръстен.

— Мили боже! — прошепна той и когато отново погледна към бойния кораб, видя нещо изумително.

Корабът беше изчезнал.

Изчезнал в буквалния смисъл — преди малко беше там, обхванат от пламъци и изпепеляващите кълба на експлозиите, но все пак там. А сега го нямаше. По водата се носеха горящи отломки, платна и греди. Сред тях се виждаха трупове на моряци, чуваха се писъците и виковете на оцелелите. А самият кораб го нямаше.

На борда на „Ел Тринидад“ хората му се смееха и подскачаха като луди. Хънтър се взираше като хипнотизиран във водата, където допреди малко се намираше испанският кораб. Сред горящите отломки забеляза труп, носещ се по корем. Беше на испански офицер — униформата му беше синя. Панталоните му бяха станали на парцали от

взривовете и голият му задник стърчеше над водата. Хънтър впери поглед в голата плът; беше изумен, че гърбът е непокътнат, а от дрехите надолу не е останало нищо. Имаше нещо скверно в непредвидимостта и небрежността на пораженията. После, докато трупът се поклащаше на вълните, Хънтър видя, че е обезглавен.

Смътно усети, че екипажът на борда вече не ликува. Всички се бяха смълчали и се бяха обърнали към него. Той се вгледа в лицата им — уморени, изпоцапани, кървящи, с изпити от изтощението очи, но в същото време изпълнени с някакво странно очакване.

Гледаха го, сякаш очакваха да направи нещо. За момент Хънтър не можа да си обясни какво искат от него. И тогава усети нещо по бузите си.

Дъжд.

[1] Румб — всяко от 32-те деления на компаса, равно на 11,15 градуса. — Б.ред. ↑

[2] Всички обли дървени или стоманени греди на кораб, които служат за закрепване на корабните въжета, платна и мачти. — Б.ред. ↑

31.

Ураганът ги връхлетя свирепо. Само за няколко минути вятърът зафуча през такелажа със скорост над четиридесет възела и дъждът ги зашиба като камшик. Морето стана още по-бурно. Вълните бяха високи петнадесет фута — същински планини от вода, които заподмятаха бясно кораба. В един момент бяха високо във въздуха, яхнали гребена на вълната, секунди по-късно летяха надолу и стомасите им се преобръщаха, а водата се извисяваше високо над тях.

Всички на борда знаеха, че това е само началото. Вятърът, дъждът и вълнението щяха да станат много по-лоши и бурята щеше да вилнее часове, може би дни наред.

Всички се заеха да работят с енергия, каквато никой не би очаквал от така изтощени хора. Започнаха да разчистват палубата и да кърпят раздраните платна; мъчеха се да обърнат платното и да запушат дупките под ватерлинията. Работеха мълчаливо по хлъзгавите, играещи под краката им палуби; всеки ясно съзнаваше, че в следващия миг може да бъде изхвърлен през борда и никой да не забележи.

Но първата — и най-трудната — задача бе да балансират кораба, като върнат оръдията обратно на десния борд. Работата не беше от леките дори в спокойно време и при суха палуба. По време на буря, когато корабът загребваше вода и се накланяше на четиридесет и пет градуса, когато всяка повърхност и всяко въже бяха мокри и хлъзгави, задачата се превръщаше в непосилен кошмар. Но трябваше да се изпълни, ако искаха да оцелеят.

Хънтър ръководеше операцията. Местеха оръдията едно по едно. Главният проблем бе да се прецени вълнението и да се остави наклонът да свърши работата, докато мъжете се бореха с петстотинфунтовите топове.

Изгубиха първото оръдие — въжето се скъса и то полетя по наклонената палуба като снаряд, разби релинга и падна във водата. Хората бяха ужасени от скоростта, с която се случи това. Преметнаха около второто оръдие двойни въжета, но то също се отскубна, смазвайки озовал се на пътя му моряк.

През следващите пет часа се бориха с вятъра и дъжда, за да върнат оръдията по местата им и да ги закрепят здраво. Когато приключиха, всеки на борда на „Ел Тринидад“ бе така изтощен, че едва се държеше на краката си; моряците се вкопчиха като давеци се животни в греди и парапети, напрягайки малкото си останали сили, за да не бъдат пометени от вълните.

А Хънтър знаеше, че бурята тепърва започва.

Ураганът, едно от най-страховитите проявления на природата, бе открит от пътешествениците до Новия свят. Самата дума бе от езика на индианците араваки и се отнасяше за бури, каквито в Европа не вилнееха. Хората на Хънтър познаваха ужасната мощ на тези гигантски циклони и реагираха на страшната реалност с най-древните моряшки суеверия и обреди.

Зад руля Ендърс гледаше планините вода около себе си и казваше всички молитви, които бе научил на младини. В същото време стискаше зъба на акула на шията си и му се искаше да може да вдигне повече платна. В момента „Ел Тринидад“ се мъчеше с три платна, а това число носеше нещастия.

На долната палуба Мавъра извади камата си и поряза пръста си, после нарисува триъгълник с кръвта си. Постави едно перо в центъра му и го задържа там, докато шепнеше някакво заклинание.

На носа Лазю изхвърли буре осолено свинско през борда и вдигна три пръста във въздуха. Това бе най-древното суеверие от всички, макар тя да знаеше само старото моряшко поверие, че храна през борда и три пръста във въздуха могат по някакъв начин да спасят бедстващ кораб. Всъщност трите пръста символизираха тризъбеца на Нептун, а храната бе жертвоприношение на бога на океаните.

Самият Хънтър твърдеше, че презира подобни суеверия, но въпреки това се заключи в килията си, падна на колене и започна да се моли. Навсякъде около него мебелите се блъскаха от стена в стена, докато вълните подмятаха свирепо кораба.

Отвън бурята виеше с демонична ярост, галеонът скърцаше и издаваше протяжни стонове. Отначало Хънтър не чуваше никакви други звуци, но скоро се разнесе женски писък. После още един.

Излезе от каютата си и видя петима моряци да мъкнат лейди Сара към стълбата. Тя пищеше и се мъчеше да се отскубне от ръцете им.

— Спрете! — извика Хънтър и тръгна към тях. Вълните се разбиваха мощно и се изсипваха по палубата.

Моряците не смееха да го погледнат в очите.

— Какво става тук? — остро попита Хънтър.

Никой не отговори. Накрая лейди Сара изпищя.

— Искат да ме изхвърлят в океана!

Водачът на групата май бе Едуардс — стар морски вълк, ветеран от десетки каперски кампании.

— Тя е вещица — рече той и изгледа предизвикателно Хънтър. — Точно такава е, капитане. Никога няма да преживеем бурята, ако остане на борда.

— Стига глупости — отвърна Хънтър.

— Помни ми думата — каза Едуардс. — Никой няма да оцелее, ако остане на кораба, тя е истинска вещица, казвам ти.

— Откъде знаеш?

— Разбрах го веднага щом я видях — отвърна Едуардс.

— Какви са доказателствата ти? — не отстъпваше Хънтър.

— Този човек е луд — обади се лейди Сара. — Напълно побъркан.

— Какви са доказателствата? — извика Хънтър, за да бъде чуто през воя на вятъра.

Едуардс се поколеба. Накрая пусна момичето и се обърна.

— Няма смисъл да говорим — каза той. — Но ми помни думата. Помни я.

И се отдалечи. Останалите се отдръпнаха един по един. Хънтър остана сам с лейди Сара.

— Идете в каютата си — каза ѝ той. — Залостете вратата и стойте вътре. Не излизайте и не отваряйте вратата, каквото и да става.

Очите ѝ бяха изпълнени с ужас. Тя кимна и тръгна към каютата си. Хънтър остана, докато не видя вратата зад нея да се затваря. След кратко колебание се качи на палубата, наред бушуващата стихия.

Под палубата бурята изглеждаше страховита, но горе надхвърляше всякакви представи. Вятърът го заблъска като невидим звяр, хиляди силни ръце задърпаха ръцете и краката му, мъчеха се да

му отнемат всяка опора. Дъждът го шибна с такава сила, че той изкрещя от болка. През първите няколко секунди не виждаше почти нищо. Накрая различи Ендърс на руля, беше завързан здраво на мястото си.

Тръгна към него, като се държеше за опорното въже по дължината на палубата, и най-сетне стигна до завета на кърмовата надстройка. Взе второ въже, уви го около кръста си и се наведе към Ендърс.

— Как я караш?

— Криво-ляво — извика в отговор Ендърс. — Държим се и ще се държим още известно време, но става въпрос за часове. Направо усещам как коритото започва да се разпада.

— Колко часа ни остават?

Отговорът на Ендърс се изгуби в планината вода, която се стовари отгоре им и се пръсна по палубата.

Хънтър реши, че този отговор е достатъчен. Никой кораб не можеше да издържи дълго подобно бъртане — особено сериозно повреден кораб.

Сама в каютата си, лейди Сара Алмънт огледа пораженията, направени от бурята и от моряците, които бяха нахълтали, докато тя извършваше приготовленията си. Внимателно, тъй като корабът се люлееше, тя изправи петте свещи и ги запали една по една. После нарисова пентаграм върху дъските и стъпи в него.

Беше много уплашена. Когато французойката мадам Дьо Рошамбо ѝ бе показала последните моди в двора на Луи XIV, лейди Сара бе развеселена и дори се отнесе с присмех към тях. Но се говореше, че във Франция жени убивали новородените си деца, за да си осигурят вечна младост. Ако това бе така, може би малко магия щеше да спаси живота ѝ...

Какво лошо имаше? Затвори очи, докато бурята виеше около нея.

— Ненаситнико — прошепна, усещайки думата на устните си. Погали се и коленичи в пентаграма. — Ненаситнико. Ненаситнико, ела при мен.

Палубата рязко се наклони, свещите се плъзнаха на една страна, после на друга. Лейди Сара трябваше да спре, за да ги улови. Всичко

това бе много разсейващо. Колко трудно е да си вещица! Мадам Дьо Рошамбо не ѝ бе казвала нищо за заклинания на кораб. Може би не действаха. Може би всичко бе просто френски измишльотини.

— Ненаситнико... — изстена тя и отново се погали.

И тогава ѝ се стори, че чува как бурята утихва.

Или беше само плод на въображението ѝ?

— Ненаситнико, ела при мен, вземи ме, обладай ме...

Представи си нокти, почувства как вятърът развява нощницата ѝ, усети присъствие...

И вятърът замря.

ПЕТА ЧАСТ
ПАСТТА НА ДРАКОНА

32.

Хънтър се събуди от неспокойния си сън със странното чувство, че нещо не е наред. Надигна се в леглото и осъзна, че всичко е по-тихо — клатушкането на кораба вече не беше така диво и вятърът бе стихнал до шепот.

Забърза към палубата, навън ръмеше ситен дъжд. Видя, че морето е по-спокойно и видимостта се е увеличила. Ендърс, който все още стоеше зад руля, изглеждаше полумъртъв, но беше ухилен.

— Здравата го изстискахме, капитане — рече той. — Не остана много от коритото, но се справихме.

Посочи дясно на борд. Там имаше суша — нисък, сив профил на остров.

— Кой е островът? — попита Хънтър.

— Не знам — отговори Ендърс. — Но ще се доберем до него.

Корабът им бе подмятан два дни и две нощи от бурята и нямаха никаква представа къде се намират. Приблизиха малкия остров — нисък, обрасъл с шубраци и неприветлив. Дори от това разстояние виждаха гъсто растящите кактуси покрай брега.

— Предполагам, че сме слезли надолу по Наветрените острови — рече Ендърс, присвивайки преценяващо очи. — Вероятно сме недалеч от Бока дел Драгон, а в тези води няма отмора. — Въздъхна. — Поне да се виждаше слънцето, за да се ориентираме.

Бока дел Драгон — или Пастта на дракона — беше ивицата вода между Наветрените Кариби и крайбрежието на Южна Америка. Районът бе прочут и от него се страхуваха, макар че в момента морето изглеждаше сравнително спокойно.

Въпреки тихото море „Ел Тринидад“ се клатушкеше като пияница. Все пак успяха с раздраните си платна да заобиколят южния нос на острова и да намерят хубав залив на западната страна. Беше защитен и имаше пясъчно дъно, където можеха да наклонят кораба на една страна и да го ремонтират. Акостираха и изтощеният екипаж слезе на сушата, за да си почине.

Следващите три дни бяха добри. Екипажът работеше здравата върху кораба и поправи пораженията под ватерлинията и рангоута. При претърсването на кораба не намериха дърва на борда. Обикновено галеон с размерите на „Ел Тринидад“ носеше допълнителен рангоут и мачти в трюма, но те бяха свалени от испанците, за да се освободи повече място за товара. Хората на Хънтър трябваше да се справят с подръчни материали.

Ендърс проведе наблюдения на слънцето с астролаба си и определи географската им ширина. Намираха се недалеч от испанските твърдини Картахена и Марикайбо на брега на Южна Америка. Но като се изключи това, нямаха представа на кой остров са попаднали и затова го кръстиха Безименен.

Хънтър се чувстваше уязвим, докато „Ел Тринидад“ беше килнат на една страна, негоден за плаване. Ако ги нападнаха сега, здравата щяха да загаят. Въпреки това нямаше причини да се страхува. Островът явно беше необитаем, както и двете малки островчета южно от него.

Около Безименния обаче витаеше нещо враждебно и отблъскващо. Земята бе суха и гъсто обрасла с кактуси, които на места образуваха същински гори. Птици с ярки разноцветни пера цвърчаха високо из буйната зеленина и крясъците им се носеха по вятъра. Самият вятър никога не спираше; беше горещ и влудяващ, духаше със скорост най-малко десет възела денем и нощем, като затихваше за кратко само по зазоряване. Хората започнаха да свикват да работят и спят при постоянния му вой.

Нещо в това място накара Хънтър да постави постове около кораба и пръснатите лагерни огньове на екипажа. Каза си, че мярката е с цел да заздрави дисциплината сред моряците, но в действителност имаше лошо предчувствие. На четвъртата вечер, по време на вечеря, определи постове за през нощта. Ендърс щеше да поеме първата смяна; той самият щеше да пази втори, а Белоус трябваше да го смени. Изпрати човек да уведоми Ендърс и Белоус. Морякът се върна час по-късно.

— Прощавай, капитане — рече той. — Не мога да открия Белоус.

— Как така не можеш да го откриеш?

— Няма го никакъв, капитане.

Хънтър огледа шубраците покрай брега.

— Заспал е някъде — рече той. — Намерете го и ми го доведете. Ще има да съжалява.

— Слушам, капитане — отвърна мъжът.

Но при претърсването на залива не откриха нито следа от Белоус. В сгъстяващия се мрак Хънтър прекрати издирването и събра хората си около огньовете. Преброи тридесет и четирима, в това число испанските пленници и лейди Сара. Заповяда им да не се отдалечават от огньовете и избра друг, който да поеме смяната на Белоус.

Нощта мина без произшествия.

На сутринта Хънтър поведе група да търсят дървесина. На Безименния нямаше дървета, затова той потегли с десет въоръжени мъже към по-близкия остров на юг. Поне от разстояние той приличаше на техния и Хънтър не очакваше да намерят нещо.

Но се чувстваше длъжен да провери.

Акостира на източния бряг и поведе отряда си към вътрешността, проправяйки си път през гъстите кактуси, които закачаха и късаха дрехите им. Изкачиха едно възвишение преди пладне и оттам направиха две открития.

Първо, ясно се виждаше следващият остров по веригата, която се простираше на юг. Във въздуха се издигаха половин дузина тънки струйки дим — островът несъмнено бе обитаем.

По-интересни обаче бяха покривите на някакво село покрай западния бряг на острова, на който се намираха. Доколкото можеше да се прецени оттук, постройките имаха грубия вид на испански аванпост.

Хънтър предпазливо поведе хората си към селото. С готови за стрелба мускети те се запромъкваха от кактус на кактус. Когато бяха съвсем наблизо, един от хората му неволно натисна спусъка; гърмежът отекна и се понесе по вятъра. Хънтър изруга и зачака в селото да настане паника.

Не последва нищо. Нямаше никакви признаци на живот.

След кратко изчакване поведе хората си към селото. Почти незабавно разбра, че мястото е изоставено. Къщите бяха празни. Хънтър влезе в първата, но не откри нищо, освен Библия на испански и две проядени от молци одеяла, застилащи груби счупени легла. Тарантули забързаха към тъмните ъгълчета.

Хънтър излезе на улицата. Хората му тихомълком минаваха от къща на къща, но излизаха с празни ръце и клатеха глави.

— Може би са били предупредени за идването ни — предположи един моряк.

Хънтър поклати глава.

— Виж залива.

В залива имаше малки лодки, привързани на плиткото, които се поклащаха на слабите вълни. Ако селяните бяха побягнали, със сигурност щяха да го направят по вода.

Нямаше смисъл да изоставят лодки.

— Вижте тук — каза друг моряк, който стоеше на плажа.

Хънтър отиде при него. В пясъка имаше дълги и дълбоки бразди — следи от тесни лодки или може би канута, издърпани на сушата. А също и множество отпечатъци от боси стъпала. И някакви червеникави петна.

— Това кръв ли е?

— Не зная.

В северната част на селището имаше църква, скована грубо като останалите постройки. Хънтър и хората му влязоха. Вътре всичко беше разбито и стените бяха оплискани с кръв. Тук бе имало клане, но не много скоро. Бяха минали най-малко няколко дни. От вонята на засъхнала кръв им се догади.

— Какво е това?

Хънтър отиде до моряка, който се взираше в някаква кожа на земята. Беше жилава и люспеста.

— Прилича на крокодилска.

— Да, но откъде е.

— Не оттук — каза Хънтър. — Тук няма крокодили.

Вдигна кожата. Беше на голямо животно, дълго най-малко пет фута. Малко карибски крокодили достигаха такива размери; крокодилите от блатата във вътрешността на Ямайка бяха само три или четири фута.

— Одрана е преди доста време — каза Хънтър.

Огледа внимателно кожата. Около главата имаше пробити дупки, през които минаваше ремък от сурова кожа, сякаш е била носена на нечийо рамене.

— Проклет да съм. Гледайте, капитане.

Хънтър погледна към съседния остров на юг. Димът от огньовете, който бяха видели, бе изчезнал. Вместо него се чуваше слабо думкане на барабани.

— По-добре да се връщаме — каза Хънтър и хората му не възразиха. Тръгнаха бързо под лъчите на следобедното слънце, но им трябваше близо час, за да се доберат до лодката си на източния бряг. Когато стигнаха, намериха още една загадъчна следа от кану по пясъка.

И още нещо.

Недалеч от лодката им имаше малък участък, ограден с камъни и с изгладен пясък. В центъра му от пясъка стърчаха пет пръста.

— Заровена ръка — каза един от моряците. Пресегна се и дръпна единия пръст.

Пръстът излезе от пясъка, а морякът така се стресна, че го изпусна и отскочи назад.

— Рани Божии!

Сърцето на Хънтър заблъска в гърдите му. Той погледна към хората си. Те трепереха.

— Хайде стига — каза той, наведе се и издърпа пръстите един по един. Постави ги в разтворената си длан. Моряците ги зяпнаха ужасени.

— Какво означава това, капитане?

Нямаше представа. Прибра пръстите в джоба си и рече:

— Връщаме се при галеона. Ще видим.

Вечерта седеше пред огъня и се взираше в осветените от пламъците пръсти. Лазю бе тази, която даде отговор на въпроса, който измъчваше всички.

— Виж краищата — каза тя и посочи грубия начин, по който пръстите бяха отрязани от дланта. — Работа на карибци, няма съмнение.

— Карибци? — смаяно повтори Хънтър.

Карибските индианци, някога така войнствени и обитавали толкова много карибски острови, вече се бяха превърнали в нещо като мит, бяха останали в миналото. Всички индианци в Карибско море бяха изстребени от испанците през първите сто години от господството

им тук. Във вътрешните райони на някои затънтени острови понякога се откриваха неколцина мирни араваки, живеещи в бедност и мръсотия. Кръвожадните карибци обаче отдавна бяха изчезнали.

Или поне така се твърдеше.

— Откъде знаеш? — попита Хънтър.

— От разрезите — отвърна Лазю. — Пръстите не са отрязани с метално острие. А с каменни ножове.

Хънтър безуспешно се опита да проумее новата информация.

— Трябва да е някакъв донски трик, за да ни уплашат — рече той. Но сам не беше убеден в думите си. Всичко съвпаднаше — следите от кану, крокодилската кожа с ремъка.

— Карибците са канибали — безизразно каза Лазю. — Но оставят пръсти като предупреждение. Такъв е обичаят им.

Ендърс дойде при огъня.

— Ще прощавате, капитане, но мис Алмънт не се върна.

— Какво?

— Не се върна, сър.

— Откъде?

— Пуснах я да отиде във вътрешността — окаяно отвърна Ендърс и посочи към тъмните кактуси отвъд огньовете около кораба. — Искаше да набере плодове и ягоди, май е вегетарианка...

— Кога я пусна да отиде?

— Следобед, капитане.

— И още не се е върнала?

— Пуснах я с двама моряци — каза Ендърс. — Изобщо не съм си помислил...

Млъкна.

В тъмното се разнесе далечно думкане на индиански барабани.

33.

Хънтър седеше в първата от трите лодки, вслушваше се в тихия плясък на вълните по борда и се взираше в нощта към приближаващия остров. Тътенът на барабаните бе станал по-силен и вече се виждаше слабото трептене на огън на сушата.

— Не ядат жени — каза седящата до него Лазю.

— Значи имаш късмет — отвърна Хънтър.

— Лейди Сара също.

Лазю се изкиска в тъмното.

— Казват, че карибците не ядат и испанци. Били много жилави. Холандците били тлъсти, но безвкусни, англичаните блудкави, а французите — възхитителни. Вярно е, не мислиш ли?

— Трябва да я върнем — мрачно рече Хънтър. — Нужна ни е. Как ще кажем на губернатора, че сме спасили племенницата му само за да я откраднат някакви диваци за барбекю?

— Нямах никакво чувство за хумор — отбеляза Лазю.

— Не и тази вечер.

Погледна назад към другите лодки, които ги следваха в тъмното. Беше взел общо двадесет и седем души. Ендърс беше оставен при „Ел Тринидад“, за да го ремонтира колкото се може по-бързо на светлината на огньовете. Кормчията беше истински факир с корабите, но Хънтър искаше прекалено много от него. Дори да успееш да избягат с лейди Сара, нямаше да са в състояние да напуснат Безименен най-малко още един ден, ако не и повече. А през това време индианците можеха да ги нападнат.

Усети как лодката застърга по пясъчното дъно. Хората му скочиха в дълбоката до коляно вода.

— Всички да слизат, освен Чифутина — прошепна Хънтър. — Внимавайте с него.

Минута по-късно Чифутина стъпи предпазливо на сушата, прегърнал безценния си товар.

— Намокри ли се? — прошепна Хънтър.

— Не мисля — отвърна дон Диего. — Внимавах. — Примигна със слабите си очи. — Не виждам добре.

— Върви след мен.

Хънтър поведе групата към вътрешността на острова. Другите две лодки стоварваха въоръжените си екипажи на брега. Мъжете се запромъкваха като сенки към кактусите. Нощта беше безлунна и много тъмна. Не след дълго те бяха вече дълбоко във вътрешността и се движеха към огньовете и думкащите барабани.

Карибското село се оказа много по-голямо, отколкото Хънтър очакваше — дузина колиби от кал със сламени покриви, подредени в полукръг около горящи огньове. Воините, боядисани в зловещо червено, танцуваха и виеха, хвърляйки дълги разкривени сенки. Неколцина носеха крокодилски кожи, нахлузени на главите им; други вдигаха човешки черепи високо във въздуха. Всички бяха голи. Припяваха монотонно някакво зловещо заклинание.

Обектът на танца им можеше да се види над огъня. Там, върху мрежа от зелени разцепени дървета, лежеше торсът на моряк — изкормен, без ръце и крака. Недалеч група жени чистеха вътрешностите му.

Хънтър не виждаше никъде лейди Сара. Но след малко Мавъра посочи встрани и той я видя да лежи на земята до огъня. Косата ѝ бе омазана с кръв. Не помръдваше. Може би беше мъртва.

Хънтър погледна към хората си. На лицата им бяха изписани ужас и ярост. Той прошепна няколко думи на Лазю, след което се запромъква с Баса и дон Диего по периферията на лагера.

Тримата влязоха в една колиба с готови за действие ножове. Колибата бе пуста. От тавана се поклащаха черепи и се чукваха един в друг на вятъра. В ъгъла имаше кошница с кости.

— Бързо — каза Хънтър, без да обръща внимание на всичко това.

Дон Диего нагласи своята гренада в средата на помещението и запали фитила. Тримата се измъкнаха навън и се придвижиха до отсрещния край на селището. Дон Диего запали фитила на втора гренада и зачака.

Първата експлозия имаше зашеметяващ ефект. Колибата се пръсна на хиляди фрагменти; изненаданите воини с цвят на варени раци завиха от ужас. Дон Диего подхвърли втората гренада в огъня и

тя експлодира миг по-късно. Воините зареваха, когато в телата им се забиха парчета стъкло и метал.

В същото време хората на Хънтър откриха огън от гъсталака.

Хънтър и Мавъра се промъкнаха, взеха тялото на лейди Сара Алмънт и отново се върнаха в храстите. Навсякъде около тях карибските воители пицяха и виеха в предсмъртна агония. Сламените покриви на колибите се подпалиха. Скоро селището се превърна в огнен пъкъл.

Отстъплението им бе бързо и безпорядъчно. Огромният Баса носеше англичанката с лекота. Изведнъж тя изстена.

— Жива е — каза Хънтър.

Лейди Сара изстена отново.

В енергичен тръс моряците забързаха обратно към плажа и лодките. Измъкнаха се от острова без повече инциденти.

По зазоряване стигнаха благополучно при кораба. Ендърс предаде работата по галеона на Хънтър, за да се погрижи за раните на жената. Докладва преди пладне.

— Ще оживее. Получила е гаден удар по главата, но не е сериозно. — Ендърс погледна към кораба. — Искан ми се да можехме да се махнем оттук.

Хънтър бе направил всичко по силите си, за да могат да отплават. Но по кораба оставаше още много работа — гротмачтата бе все още слаба, нямаше гротмарс; фокмачтата напълно липсваше, а под ватерлинията зееше голяма дупка. Бяха свалили повечето дъски от палубата, за да ги използват за кърпенето, и скоро щяха да започнат с части от долната оръдейна палуба. Но въпреки това напредваха бавно.

— Няма да можем да отплаваме преди утре сутрин — каза Хънтър.

— Нощта ме тревожи — рече Ендърс и се загледа към острова. — Сега е тихо, но не ми се иска да прекарам нощта тук.

— На мен също — каза Хънтър.

Продължиха да работят и през нощта. Изтощените моряци се разминаха със съня в трескавото желание да завършат по-бързо поправките. Беше разположена засилена охрана, което забавяше работата, но Хънтър я сметна за необходима.

Към полунощ барабаните задумкаха отново и продължиха да бият близо час. След това настъпи злокобна тишина.

Хората бяха изнервени; не желаеха да работят и Хънтър трябваше да ги подканва да продължат. Преди зазоряване той помагаше на един моряк да пренесат греда, когато мъжът се плесна по врата и рече:

— Проклети комари.

А после на лицето му се изписа странна физиономия, той се свлече на земята, закашля се и умря.

Хънтър се наведе над него. Погледна врата му и видя малка точица с една-единствена капка кръв. Но въпреки това морякът бе мъртъв.

Някъде от носа на кораба се чу писък и друг моряк падна мъртъв на пясъка. Екипажът изпадна в смут; стражите се връщаха тичешком при кораба; работещите по галеона се скриха зад корпуса му.

Хънтър отново погледна към мъртвеца в краката си. И тогава видя нещо в ръката му. Мъничка стрела с перо и връх като карфица.

Отровни стрели.

— Идат! — извикаха постовите.

Мъжете се хвърлиха към парчета дърво и отломки, към всичко, което можеше да предложи някакво прикритие. Зачакаха напрегнато, но никой не се появи. От храстите и кактусите покрай брега не се чуваше нито звук.

Ендърс се промъкна до Хънтър.

— Да продължим ли работа?

— Колко души изгубихме?

— Питърс, сър. — Ендърс погледна надолу. — И Максвел ей там.

Хънтър поклати глава.

— Не мога да губя повече хора. — Екипажът му бе стопен до тридесет души. — Ще изчакаме да се зазори.

— Ще предам — каза Ендърс и изпълзя настрани. В същото време се чу свистене и една стреличка се заби в дървото до ухото на Хънтър. Той приклепна отново и зачака.

Нищо не се случи до изгрев-слънце, когато боядисаните в червено мъже излязоха от храстите и се изсипаха с нечовешки крясъци

на плажа. Хората на Хънтър отвърнаха с мускетен залп. Дузина диваци изпопадаха на пясъка, а останалите отново изчезнаха в гъсталаците.

Хънтър и хората му чакаха приклеknали до пладне. Нападението не се повтори и Хънтър предпазливо даде заповед работата да продължи. Самият той поведе малък отряд към вътрешността. Диваците бяха изчезнали безследно.

Моряците се върнаха при кораба. Бяха измъчени, изтощени и едва се движеха. Ендърс обаче бе весел.

— Стискай палци и благодари на providението — каза му той. — Скоро ще отплаваме.

Шумът от ремонта започна отново и Хънтър отиде да види лейди Сара.

Тя лежеше на пясъка и се взираше в него, докато приближаваше.

— Мадам, как се чувствате? — попита той.

Тя продължаваше да го гледа, без да отговори. Очите ѝ бяха отворени, но не го виждаше.

— Мадам?

Отговор не последва.

— Мадам?

Махна с ръка пред лицето ѝ. Тя дори не мигна. Не показва с нищо, че го е забелязала.

Той се отдалечи, като клатеше глава.

Пуснаха „Ел Тринидад“ на вода при вечерния прилив, но не можеха да излязат от залива до сутринта. Хънтър крачеше по палубата, като държеше брега под око. Барабаните отново бяха започнали да думкат. Беше много уморен, но не отиде да спи. От време на време смъртоносните стрелички изсвистяха във въздуха. Никой не беше улучен, а Ендърс, който пълзеше по кораба като зорка маймуна, обяви, че е удовлетворен, ако не и напълно доволен, от състоянието на галеона.

В ранни зори вдигнаха котвата на кърмата и се насочиха към открити води. Хънтър беше нащрек — очакваше да бъдат нападнати от флот канута с червени воители. Сега можеше да им даде да опитат от гюлетата му и с нетърпение очакваше такава възможност.

Индианците обаче не нападнаха и когато „Ел Тринидад“ вдигна платна и Безименният остров изчезна зад тях, цялата тази случка започна да избледнява като лош сън. Хънтър беше ужасно уморен.

Заповяда на повечето моряци да поспят, оставяйки Ендърс на руля само с няколко души екипаж.

Ендърс бе разтревожен.

— Боже мой, непрекъснато се тревожиш — рече Хънтър. — Току-що се измъкнахме от диваците, имаме кораб под краката и спокойни води пред нас. Кога ще решиш, че това е достатъчно?

— Да, водата е спокойна — отвърна Ендърс. — Но сега сме в Бока дел Драгон, не забравяй. А това не е място за минимален екипаж.

— Хората трябва да поспят — отвърна Хънтър и слезе долу.

Моментално се строполи в нагорещената, задушна каюта и потъна в неспокоен сън. Сънуваше мъчителен кошмар, в който корабът му се бе преобърнал в Бока дел Драгон, където водите бяха най-дълбоки в цялото Западно море. Потъваше, а водата отначало бе синя, после черна...

Стресна се от женски вик. Изтича на палубата. Цареше сумрак и вятърът бе съвсем лек; платната на „Ел Тринидад“ се издуваха и се обагряха с червеникавото сияние на залеза. Лазю беше сменила Ендърс на руля. Посочи към морето.

— Виж там.

Хънтър погледна. Отляво водата кипеше под повърхността и нещо сияещо с бледа синьо-зелена светлина приближаваше бързо към тях.

— Драконът — каза Лазю. — Следва ни вече цял час.

Светещото създание приближи и заплува до кораба, намалявайки скорост, за да се изравни с „Ел Тринидад“. Беше огромно, гигантска торба фосфоресцираща плът с дълги пипала, продължаващи далеч назад.

— Не! — изкрещя Лазю и рулят се завъртя бясно в ръцете ѝ. Корабът се разтресе ужасно. — Напада ни!

Хънтър сграбчи руля с две ръце, но някаква могъща сила беше хванала кормилото и го движеше. Хънтър беше отхвърлен назад към планшира и от удара остана без въздух. На палубата изтичаха моряци, привлечени от крясъка на Лазю. Чуха се ужасени викове: „Кракен! Кракен!“.

Хънтър се изправи точно когато едно лигаво пипало се стрелна от водата и се уви около кръста му. Остри смукала разкъсаха дрехите му и го повлякоха към релинга. Усети студената плът на създанието.

Преодоля отвращението си и започна да сече пипалото с кинжала си. Създанието притежаваше изумителна сила и го вдигна високо във въздуха. Хънтър забиваше кинжала отново и отново, а по краката му потече зеленикава кръв.

И тогава, най-неочаквано, пипалото го пусна и той падна на палубата. Изправи се и видя пипала навсякъде, виеха се като змии над кърмата и високо над задната палуба. Един моряк бе уловен и се загърчи във въздуха. Създанието го захвърли почти презрително във водата.

— По-бързо долу! Долу! — изрева Ендърс.

Някъде от средата на кораба се чу стрелба на мускети. Моряците се надвесваха над релинга и стреляха в нещото.

Хънтър отиде в края на кърмата и погледна ужасната картина. Издутото тяло на създанието бе точно зад кораба и безбройните му пипала бяха хванали „Ел Тринидад“ на дузина места, мятайки се като камшици във всички посоки. Цялото животно светеше в зеленикаво в сгъстяващия се мрак. Пипалата му се плъзнаха през прозорците на задните каюти.

Внезапно Хънтър се сети за лейди Сара и се втурна надолу. Намери я в каютата ѝ, стоеше с каменна физиономия.

— Мадам, елате...

В същия миг дебелото стъкло на прозореца се пръсна и огромно като ствол на дърво пипало се замята в каютата. Уви се около едно оръдие и го задържа; оръдието се отскубна от скобите си и се затъркаля през помещението. Там, където го бяха докоснали роговите смукала, в блестящия жълт метал имаше дълбоки драскотини.

Лейди Сара изпищя.

Хънтър намери брадва и започна да сече извиващото се пипало. В лицето му бликна противна зелена кръв. Смукалата издраскаха бузата му, разкъсвайки кожата. Пипалото се дръпна и отново се стрелна напред, уви се като светеца зелена примка около крака му и го събори. Хънтър се повлече по пода към прозореца. Заби брадвата в дъските, за да се задържи, но тя се освободи и лейди Сара изпищя отново, когато той бе изхвърлен през вече счупения прозорец над кърмата на кораба.

Няколко секунди Хънтър се носи из въздуха, подмятан от увитото около крака му пипало, подобно на парцалена кукла в ръцете

на дете. После беше стоварен върху кърмата на „Ел Тринидад“. Вкопчи се с една ръка в релинга, а с другата продължи да сече, докато пипалото най-сетне го пусна.

Хънтър се оказа свободен, съвсем близо до създанието, около което водата кипеше. Бе зашеметен от размерите му. То сякаш ядеше кораба, хванало здраво кърмата с множеството си пипала. Самият въздух сияеше със зеленикавата светлина, излъчвана от него.

Точно под себе си Хънтър видя огромно око с диаметър пет фута, по-голямо от маса. Не мигаше; беше безизразно; черната зеница, заобиколена от светеща зелена плът, сякаш го разглеждаше безстрастно. Тялото на съществото бе оформено като пика с две плоски перки. Вниманието на Хънтър обаче бе приковано от пипалата.

Още едно от тях се стрелна във въздуха. Хънтър видя смукала с размерите на чиния и шипове по краищата. Понесоха се към него и той се извъртя, за да ги избегне, все така увиснал застрашително от кърмата.

Над него моряците стреляха по чудовището.

— Спрете! — изкрещя Ендърс. — Там е капитанът!

И тогава едно от пипалата шибна Хънтър, той изпусна релинга и падна във водата, точно върху животното.

Започна да се върти и пляска в светещата вода, но после краката му намериха опора. Хънтър буквално стоеше върху създанието! Беше хлъзгаво и лигаво, сякаш бе стъпил върху мях с вода. Кожата — усети я, когато падна на четири крака — бе грапава и студена. Плътта на съществото пулсираше и се движеше под него.

Хънтър запълзя напред, пляскайки във водата, докато не стигна до окото. От толкова близо то беше направо гигантско, като огромна черна дупка в зеленото сияние.

Не се поколеба нито миг. Замахна с брадвата и я заби в заобленото око. Острието отскочи; Хънтър замахна отново и отново. Накрая металът се заби дълбоко. Някаква прозрачна течност изригна като гейзер. Плътта около окото сякаш се сви.

И изведнъж морето стана млечнобяло, опората под краката на Хънтър изчезна, когато създанието потъна, и той се озова в океана, викайки за помощ. Хвърлиха му въже и той го сграбчи точно когато чудовището отново излезе на повърхността. Ударът го запрати във

въздуха, високо над белезникавата вода, след което полетя отново надолу и се стовари върху подобното на торба тяло.

Ендърс и Мавъра скочиха през борда с харпуни в ръце. Забиха остриетата дълбоко в тялото на създанието. Високо във въздуха бликнаха струи зелена кръв. Водата сякаш избухна — и съществото изчезна. Чудовището се беше оттеглило в океанските дълбини.

Хънтър, Ендърс и Мавъра се мъчеха да се задържат на повърхността на кипналата вода.

— Благодаря — изпъшка Хънтър.

— Не на мен — отвърна Ендърс и посочи с глава Мавъра. — Черният кучи син ме бутна.

Баса се ухили безмълвно.

Високо над тях „Ел Тринидад“ започна да обръща, за да ги прибере.

— Знаеш ли — каза Ендърс, докато тримата се държаха над водата, — когато се върнем в Порт Роял, никой няма да ни повярва.

Хвърлиха им въжета и ги измъкнаха на палубата мокри, кашлящи и изтощени.

ШЕСТА ЧАСТ

ПОРТ РОЯЛ

34.

В ранните следобедни часове на 20 октомври 1665 г. испанският галеон „Ел Тринидад“ достигна източния пролив към Порт Роял до обраслия с храсталаци Саут Кей и капитан Хънтър даде заповед да хвърлят котва.

Намираха се на две мили от самия Порт Роял и каперите стояха на релинга и се взираха към града. Пристанището беше притихнало; все още никой не бе забелязал пристигането им, но те знаеха, че само след няколко минути ще започнат изстрелите и бурното празненство, което винаги съпътства пристигането на плячка. Подобни веселби често продължаваха два дни, ако не и повече.

Но ето че часовете минаваха, а празненство нямаше. Тъкмо обратното — градът сякаш се смълчаваше с всяка следваща минута. Нямаше изстрели, нямаше огньовете, не се чуваха приветствени викове над спокойните води.

Ендърс се намръщи.

— Да не би доновете да са атакували?

Хънтър поклати глава.

— Невъзможно. — Порт Роял бе най-силното английско селище в Новия свят. Испанците можеха да нападнат Сейнт Китс или някой друг аванпост, но не и Порт Роял.

— Нещо не е наред, дума да няма.

— Скоро ще разберем — каза Хънтър.

В това време от Форт Чарлз, под чиито оръдия бяха спрели, потегли гребна лодка.

Лодката стигна до „Ел Тринидад“ и на борда се качи капитан от кралската милиция. Хънтър го познаваше — Емерсън, млад офицер в началото на кариерата си. Капитанът беше напрегнат; гласът му бе твърде висок, когато заговори.

— Кой е официалният капитан на този кораб?

— Аз — каза Хънтър и излезе напред. Усмихна се. — Как си, Питър?

Емерсън стоеше като истукан. Направи се, че не го познава.

— Сър, представете се, ако обичате.

— Питър, много добре знаеш кой съм. Какво означава това...

— Представете се, или ще бъдете наказан.

Хънтър се намръщи.

— Що за представление е това?

Все така скован и сериозен, Емерсън попита:

— Вие ли сте Чарлз Хънтър, гражданин на колонията Масачузетс, а по-късно на колонията на Негово Величество Ямайка?

— Да — отвърна Хънтър. Забеляза, че Емерсън се поти въпреки прохладната вечер.

— Идентифицирайте кораба си, ако обичате.

— Испански галеон, известен като „Ел Тринидад“.

— Испански съд?

Хънтър започна да губи търпение.

— Естествено, че е испански, под носа ти е.

— В такъв случай — каза Емерсън и си пое дъх, — мой дълг е да ви арестувам по обвинение в пиратство...

— Пиратство!

— ... заедно с целия ви екипаж. Бъдете така добър да се качите в лодката с мен.

Хънтър беше изумен.

— По чие нареждане?

— По заповед на мистър Робърт Хаклет, изпълняващ длъжността губернатор на Ямайка.

— Но сър Джеймс...

— Сър Джеймс е на смъртно легло — каза Емерсън. — А сега, ако обичате, елате с мен.

Вцепенен, движещ се като в просъница, Хънтър се спусна в лодката. Войниците загребаха към брега, а той се загледа в отдалечаващия се силует на кораба си. Знаеше, че екипажът му е зашеметен също като него.

Обърна се към Емерсън.

— Какво става, по дяволите?

След като се бе озовал в лодката, Емерсън изглеждаше потпуснат.

— Имаше много обвинения — рече той. — Преди две седмици сър Джеймс се разболя от треска...

— Каква треска?

— Казвам ви каквото знам — отвърна Емерсън. — От много дни е прикован на легло в губернаторския дворец. Поради отсъствието му мистър Хаклет пое управлението на колонията. Помощник му е командир Скот.

— Нима?

Хънтър знаеше, че реагира бавно. Не можеше да повярва, че след всички тези приключения през изминалите шест седмици в крайна сметка ще бъде окован в затвора — и несъмнено обесен — като най-обикновен пират.

— Да — каза Емерсън. — Мистър Хаклет се държи сурово с града. Мнозина вече са в затвора или увиснаха на бесилото. Миналата седмица беше обесен Питс...

— Питс!

— ... а вчера — Морели. Има и заповед за вашето арестуване.

— В кой затвор ще бъда пратен?

— „Маршълси“.

Хънтър се разсмя на нелепостта на всичко това.

— Та аз познавам тъмничаря на „Маршълси“.

— Вече не. Има нов началник. Човек на Хаклет.

— Ясно.

Хънтър не каза нищо повече. Заслуша се в пляска на греблата и гледаше как Форт Чарлз приближава.

Когато се озоваха в укреплението, бе силно впечатлен от дисциплинираността и бдителността на войниците. Преди беше съвсем нормално да видиш по бойниците на Форт Чарлз дузина пияни стражи, които пееха мръсни песни. Тази вечер нямаше такива. Всички войници бяха стегнати, облечени в пълна униформа.

Хънтър бе ескортиран от отделение въоръжени войници в града, по Лайм стрийт, която бе необичайно притихнала, после на север по Йорк стрийт и тъмните кръчми, които обикновено светеха в този час. Тишината в града и пустите кални улици бяха поразителни.

Мъжкият затвор „Маршълси“ се намираше в края на Йорк стрийт. Представляваше голяма каменна постройка с петдесет килии на два етажа. Вътре вонеше на урина и изпражнения; из тръстиката на пода пробягваха плъхове. Затворниците се взираха в Хънтър с пусти погледи, докато го отвеждаха на светлината на факли до една килия.

Щом го заключиха вътре, той се огледа. В килията нямаше нищо — нито легло, нито нар, само слама по пода и висок прозорец с решетки. Видя как през намаляващия лунен сърп мина облак.

Когато вратата изтрака зад него, Хънтър се обърна към Емерсън.

— Кога ще бъда съден за пиратство?

— Утре — отговори Емерсън и му обърна гръб.

Процесът срещу Чарлз Хънтър се състоя на 21 октомври 1665 г., събота. Обикновено съдът не заседаваше в събота, но този път направиха изключение. Повредената от земетресение сграда бе почти празна, когато Хънтър бе доведен в нея — сам, без екипажа си — за да се изправи пред трибунала от седем мъже, седнали зад дървена маса. Трибуналет се председателстваше от самия Робърт Хаклет, като изпълняващ длъжността губернатор на колонията Ямайка.

Хънтър беше накаран да остане прав, докато му прочетат обвинението.

— Вдигнете дясната си ръка.

Направи го.

— В името на нашия суверенен господар Чарлз, крал на Великобритания, вие, Чарлз Хънтър, както и целият ви екипаж, сте обвинени както следва.

Настъпи пауза. Хънтър огледа лицата на присъстващите — Хаклет го гледаше намръщено, с едва доловима самодоволна усмивка; адмиралтейският съдия Люишъм се чувстваше видимо неудобно; командир Скот чоплеше зъбите си със златна клечка; търговците Фостър и Пурман извърнаха очи, когато Хънтър спря погледа си върху тях; лейтенант Додсън, богат офицер от милицията, опипваше нервно униформата си; тук бе и Джеймс Филипс, капитан на търговски кораб. Хънтър ги познаваше всичките и усещаше колко неловко се чувстват.

— При открито незачитане на законите на нашата страна и суверенните съглашения на нашия крал, вие сте се обединили със скверни замисли и сте действали заедно, всявайки по суша и вода смут и разруха сред поданиците и собствеността на Негово Христолюбиво Величество Филип Испански. И подбудени от най-долни намерения, сте нападнали испанското селище на остров Матансерос, за да грабите,

палите и унищожавате всички кораби и съдове, които се озоват на пътя ви.

Освен това сте обвинени в незаконна съпротива срещу испански кораб в проливите южно от Матансерос и за потопяването на същия, погубвайки живота и собствеността на всички на борда.

И накрая ви обвиняваме, че наред с всичко това вие и вашите сподвижници сте замислили и извършили по най-отвратителен начин нападение срещу гореспоменатите испански кораби и владения и сте избивали испански поданици. Как пледирате, Чарлз Хънтър?

Последва кратка пауза.

— Невинен — каза Хънтър.

За него процесът вече беше пародия. Приетият от Парламента закон от 1612 г. постановяваше, че съдът трябва да се състои от хора, които нямат пряк или непряк интерес от конкретното дело. А всички членове на този трибунал желяеха да се възползват от осъждането на Хънтър и от конфискуването на неговия кораб и съкровищата му.

Онова, което го смущаваше, бе подробното обвинение. Никой, освен него самия и хората му, не би могъл да знае какво се е случило при рейда срещу Матансерос. А ето че в обвинението присъстваше и успешната му отбрана срещу испанския боен кораб. Откъде съдът бе научил всичко това? Не му оставаше друго, освен да приеме, че някой от екипажа е проговорил през нощта — най-вероятно принуден с мъчения.

Съдът прие пледоарията му без абсолютно никаква реакция. Хаклет се наведе напред.

— Мистър Хънтър — каза той спокойно, — този трибунал е наясно с високото положение, което имате в колония Ямайка. Нямаме желание този процес да се основава на кука церемония, от която правосъдието може и да не спечели. Ще вземете ли думата, за да се защитите?

Това бе изненада. Хънтър замълча за момент, преди да отговори. Хаклет нарушаваше правилата на съдебната процедура. Несъмнено го правеше в своя полза. Въпреки това възможността бе твърде добра, за да бъде подмината.

— Ако достойните членове на този честен съд нямат нищо против — каза Хънтър без капка ирония, — готов съм да го направя.

Членовете на трибунала кимнаха достолепно, внимателно и разумно.

Хънтър ги изглежда един по един, преди да започне:

— Господа, никой от вас не е по-добре запознат от мен със свещения договор, сключен между Негово Величество крал Чарлз и испанския двор. Никога не бих нарушил без провокация този новосъздаден съюз между нашите държави. Но такива провокации имаше, при това в изобилие. Моят кораб „Касандра“ бе заловен от испански линейен кораб и целият ми екипаж бе заловен без повод. Освен това двама от хората ми бяха убити от капитана на въпросния кораб, някой си Казала. Накрая, самият Казала е нападнал английски търговски кораб, на който наред с другите стоки, за които не зная нищо, се е намирала лейди Сара Алмънт, племенница на губернатора на тази колония. Този испанец Казала, офицер на крал Филип, унищожил английския кораб „Интрепид“, избивайки най-кръвожадно всички на борда. Сред загиналите е и капитан Уорнър, фаворит на Негово Величество Чарлз. Уверен съм, че Негово Величество много скърби за загубата на този джентълмен.

Хънтър замълча. Трибуналят не знаеше тази информация и бе очевидно, че чутото никак не им харесва.

Крал Чарлз приемаше много лично нещата и обикновено доброто му настроение отиваше по дяволите, когато някой от приятелите му биваше наранен или дори обиден, да не говорим, ако бъде убит.

— В отговор на тези провокации — продължи Хънтър, — ние атакувахме испанската крепост Матансерос, като освободихме лейди Сара и взехме репарации в размер, който намерихме за разумен и уместен. Това в никакъв случай не е пиратство, господа. Това е почетно отмъщение за отвратителните престъпления в открито море. Именно това е същността и естеството на моите действия.

Отново замълча и се взря в членовете на трибунала. Гледаха го безстрастно. Хънтър осъзна, че всички те знаят истината.

— Лейди Сара Алмънт може да свидетелства за моите показания, както и всеки друг от хората ми, стига да бъде призован. В повдигнатото срещу мен обвинение няма истина, тъй като действията ми не могат да бъдат наречени пиратство, ако е имало провокация. А такава имаше, при това изключително сериозна.

Завърши и се вгледа в лицата пред себе си. Бяха спокойни, безстрастни и безизразни. Побиха го тръпки.

Хаклет отново се наведе над масата.

— Имате ли да кажете още нещо в своя защита, мистър Чарлз Хънтър?

— Нямам — отвърна Хънтър. — Казах всичко, което имах за казване.

— При това много убедително, ако позволите да отбележа — каза Хаклет. Останалите шестима замърмориха и закимаха утвърдително. — Но истината в речта ви е друг въпрос, който трябва да разгледаме. Бъдете така добър да информирате съда с каква задача отплава вашият кораб.

— Добив на кампеш — отвърна Хънтър.

— Получихте ли разрешителни документи?

— Получих, от самия сър Джеймс Алмънт.

— И къде са те?

— Изгубиха се с „Касандра“ — каза Хънтър. — Но не се съмнявам, че сър Джеймс ще потвърди, че ги подписа.

— Сър Джеймс — каза Хаклет — е тежко болен и не е в състояние да потвърди или отрече каквото и да било пред този съд. Въпреки това мисля, че можем да приемем думата ви, че тези документи са ви били връчени.

Хънтър леко се поклони.

— Така — продължи Хаклет. — Къде бяхте заловени от испанския боен кораб? В какви води?

Хънтър моментално усети дилемата, пред която бе изправен. Поколеба се, преди да отговори, макар да знаеше, че колебанието ще навреди на достоверността на думите му. Реши да каже истината — или почти истината.

— В Наветрения пролив, северно от Пуерто Рико.

— Северно от Пуерто Рико? — с престомена изненада повтори Хаклет. — Нима в онези райони има кампеш?

— Не — отвърна Хънтър, — но бяхме попаднали в силна буря за два дни, която ни отнесе далеч от първоначалния ни маршрут.

— Наистина трябва да е била много силна, тъй като Пуерто Рико се намира на североизток, а кампеш може да се намери на югозапад от Ямайка.

— Не мога да бъда държан отговорен за бури — каза Хънтър.

— По кое време ви настигна бурята?

— На дванадесети и тринадесети септември.

— Странно — рече Хаклет. — В тези дни времето в Ямайка беше чудесно.

— Времето в открито море невинаги е същото като на сушата — отвърна Хънтър. — Всички знаят това.

— Съдът ви благодари за урока по морско дело, мистър Хънтър — каза Хаклет. — Макар да ми се струва, че не можете да научите на нещо ново събралите се тук джентълмени, нали? — Засмя се тихо. — И тъй, мистър Хънтър — простете, че не се обръщам към вас с „капитан Хънтър“ — твърдите ли, че никога, по никое време, не сте възнамерявали да нападнете с кораба и екипажа си каквото и да било испанско селище или владение?

— Твърдя.

— И никога не сте обсъждали подобно незаконно нападение?

— Не съм.

Хънтър говореше напълно уверено — знаеше, че никой от екипажа му няма да посмее да му противоречи по този въпрос. Да признае за гласуването в Бичия залив означаваше със сигурност да бъде осъден като пират.

— Заклевате ли се в смъртната си душа, че не сте обсъждали подобно намерение с когото и да било от екипажа ви?

— Заклевам се.

Хаклет замълча за момент.

— Нека се уверя, че съм разбрал правилно твърденията ви. Тръгнали сте на най-обикновена експедиция за кампеш, но по едно злощастно стечение на обстоятелствата сте били завлечени далеч на север от буря, която не е докоснала тези брегове. След това сте били пленени без никаква провокация от испански боен кораб. Дотук вярно ли е?

— Да.

— След това сте научили, че същият боен кораб е атакувал английски търговски съд и е отвлякъл лейди Сара Алмънт, което ви дава основание да отмъстите. Така ли е?

— Да.

Хаклет отново замълча.

— Как разбрахте, че испанският кораб е заловил лейди Сара Алмънт?

— Тя беше на борда му, когато ни плениха — отвърна Хънтър. — Така научих от един испански войник, който си беше развързал езика.

— Какво щастливо стечение на обстоятелствата.

— Но истината е точно такава. След като избягахме — което, надявам се, не може да се разглежда като престъпление от този трибунал — ние последвахме бойния кораб до Матансерос и там видяхме как отвеждат лейди Сара в крепостта.

— Значи сте нападнали само за да спасите доброто име на тази англичанка? — Гласът на Хаклет бе пропит със сарказъм.

Хънтър изглежда един по един членовете на трибунала.

— Господа, доколкото разбирам, задачата на този трибунал не е да определи дали съм светец — тук се разнесе смях, — а дали съм пират. Разбира се, знаех за галеона в залива на Матансерос. Разбира се, той бе изключително ценна плячка. Но въпреки това се моля съдът да разбере, че това нападение бе провокирано — и става въпрос за недвусмислена провокация, която не допуска правни каламбури, нито технически подробности.

Погледна към съдебния секретар, чието задължение бе да води записки за процеса. С изумление видя, че човекът си стои най-безгрижно и не записва.

— Споделете, как успяхте да избягате от испанския кораб, след като ви плениха? — попита Хаклет.

— Това стана възможно благодарение на французина Сансон, който прояви изключителна храброст.

— Значи имате високо мнение за този Сансон?

— Да, защото му дължа живота си.

— Тъй да бъде — рече Хаклет и се извърна в стола си. — Извикайте първия свидетел, мистър Андре Сансон!

Андре Сансон!

Хънтър се обърна изумен към вратата и видя как Сансон влиза в залата. Французинът крачеше бързо, с плавни котешки движения. Зае мястото си на свидетелската банка и вдигна дясната си ръка.

— Андре Сансон, обещавайте ли и заклевате ли се тържествено в Светото писание да бъдете правдив и верен свидетел между краля и

този подсъдим относно факта или фактите за пиратство и грабителство, в което е обвинен?

— Заклевам се.

Сансон свали ръката си и погледна Хънтър. Погледът му бе съкрушен и изпълнен със съжаление. Задържа го за няколко секунди, след което Хаклет заговори.

— Мистър Сансон.

— Сър.

— Мистър Сансон, мистър Хънтър ни разказа своята версия за това как е протекло това плаване. Бихме желали да чуем историята с ваши думи като свидетел, чиято доблест вече бе отбелязана от обвиняемия. Моля, бихте ли ни казали каква бе целта на плаването на „Касандра“ — както я разбрахте първоначално?

— Добив на кампеш.

— А в някой по-късен момент научихте ли, че целта е друга?

— Да.

— Моля, обяснете на съда.

— След като отплавахме на девети септември, мистър Хънтър насочи кораба към Бичия залив. Там той обяви на някои от екипажа, че целта му е Матансерос и испанските съкровища там.

— И каква беше реакцията ви?

— Бях шокиран — отвърна Сансон. — Напомних на мистър Хънтър, че подобно нападение е пиратство, което се наказва със смърт.

— А той как отговори?

— С ужасни клетви и ругатни — каза Сансон. — И ме заплаши, че ако не се съглася да участвам, ще ме убие като куче, ще насече тялото ми на парчета и ще го хвърли на акулите.

— Значи сте участвали във всичко последвало по принуда, а не доброволно?

— Точно така.

Хънтър зяпна Сансон. Французинът говореше спокойно и невъзмутимо. В тона му нямаше и намек, че лъже. Поглеждаше непрекъснато към Хънтър, сякаш го предизвикваше да отхвърли историята, която разказваше така уверено.

— След това какво се случи?

— Поехме към Матансерос, където се надявахме да предприемем изненадваща атака.

— Извинете, имате предвид атака без провокация ли?

— Да.

— Моля, продължете.

— По пътя попаднахме на испански боен кораб. Тъй като ни превъзхождаха, испанците ни заловиха като пирати.

— И какво направихте вие?

— Нямах желание да умра в Хавана като пират — каза Сансон, — особено след като бях принуден от мистър Хънтър да се подчинявам на заповедите му. Затова се скрих, а по-късно успях да помогна на другарите си да избягат, като предполагах, че те ще решат да се върнат в Порт Роял.

— А те не го ли направиха?

— Не го направиха. Веднага щом си върна командването на кораба, мистър Хънтър ни принуди да продължим към Матансерос и да изпълним първоначалния му замисъл.

Хънтър не издържа.

— Принудил съм ви? Как мога да принудя шейсетима мъже?

— Тишина! — изрева Хаклет. — Подсъдимият да мълчи, или ще бъде изведен от съда. — Обърна се към Сансон. — Какви бяха отношенията ви с обвиняемия през това време?

— Лоши — отвърна Сансон. — Той ме държа окован през останалата част от пътуването.

— След това последва завладяването на Матансерос и галеона, така ли?

— Тъй вярно, господа — каза Сансон. — И аз се озовах в „Касандра“ по следния начин. Мистър Хънтър се качи на кораба и реши, че той е негоден за плаване след атаката срещу Матансерос. Затова ми даде командването, което е един вид изоставяне, тъй като не вярваше, че „Касандра“ ще оцелее в открито море. Остави с мен и неколцина моряци, които бяха на моето мнение. Поехме към Порт Роял, когато ни застигна ураган и корабът ни бе разбит, а всички загинаха. Аз самият успях да се добера с лодка до Тортуга, откъдето се прибрах тук.

— Чували ли сте за лейди Сара Алмънт?

— Не.

— Съвсем нищо ли?

— Не и до този момент — отвърна Сансон. — Съществува ли такава персونا?

— Така значи — каза Хаклет и хвърли бърз поглед към Хънтър. — Мистър Хънтър твърди, че я е спасил от Матансерос и я е довел тук жива и здрава.

— Не е имало такава жена с него, когато напусна Матансерос — каза Сансон. — Ако позволите да предположа, вероятно мистър Хънтър е нападнал английски търговски кораб и я е пленил, за да оправдае злодеянията си.

— Какво удобно стечение на обстоятелствата — каза Хаклет. — Но защо не сме чули нищо за въпросния търговски кораб?

— Вероятно Хънтър е убил всички на борда, след което го е потопил — отвърна Сансон. — На връщане от Матансерос.

— И един последен въпрос. Спомняте ли си за буря на дванадесети и тринадесети септември?

— Буря? Не, господа. Нямаше никаква буря.

Хаклет кимна.

— Благодаря, мистър Сансон. Можете да си вървите.

— За мен бе чест — каза Сансон и напусна помещението.

Вратата се затвори с глух екот. Настъпи дълго мълчание. Членовете на трибунала се обърнаха към Хънтър, който трепереше и бе побелял от ярост, но въпреки това се мъчеше да запази самообладание.

— Мистър Хънтър — каза Хаклет, — можете ли да се сетите за някои подробности, които да обяснят несъответствието между историята, която ни разказахте, и показанията на мистър Сансон, когато така високо уважавате, както сам се изразихте?

— Той е един лъжец, сър. Противен долен лъжец.

— Съдът е готов да разгледа подобно обвинение, ако можете да го запознаете с подробности, които да послужат като доказателство във ваша полза, мистър Хънтър.

— Имам само честната си дума — рече Хънтър, — но можете да намерите убедителни доказателства от самата лейди Сара Алмънт, която ще опровергае приказките на французина във всяко отношение.

— Със сигурност ще я призовем като свидетел — каза Хаклет. — Но преди да го направим, остава още един озадачаващ въпрос. Атаката срещу Матансерос, била тя оправдана или не, се е състояла на

двадесет и първи септември. Вие се върнахте в Порт Роял на двадесети октомври. Човек може да предположи, че подобно забавяне за пиратите означава, че са отплавали до някой затънт остров, за да скрият награбеното съкровище и така да измамат краля. Какво е вашето обяснение?

— Бяхме въввлечени в морско сражение — каза Хънтър. — След това три дни се борихме с ураган. Спряхме за ремонт на един остров при Бока дел Драгон за четири дни. А след като вдигнахме отново платна, бяхме нападнати от кракен...

— Моля за извинение. Имате предвид чудовище от дълбините?

— Да.

— Колко изумително. — Хаклет се разсмя и останалите членове на трибунала се присъединиха към смеха му. — Въображението ви при опитите си да обясните това едномесечно забавяне заслужава моите адмирации, ако не и доверието ми.

Изпълняващият длъжността губернатор се обърна в стола си.

— Повикайте за показания лейди Сара Алмънт.

— Лейди Сара Алмънт!

Миг по-късно, бледа и изпитана, лейди Сара влезе в залата, положи клетва и зачака въпросите. Хаклет се загледа в нея с най-загрижена физиономия.

— Лейди Сара, първо бих искал да ви посрещна с добре дошла в колония Ямайка и да ви се извиня за крайно неприятните обстоятелства, които са първото ви преживяване в този район.

— Благодаря, мистър Хаклет — отвърна тя с лек поклон. Нито веднъж не погледна към Хънтър. Това го обезпокои.

— Лейди Сара — каза Хаклет, — за този трибунал стана много важно да научи дали сте била заловена от испанци и след това спасена от капитан Хънтър, или сте заловена именно от капитан Хънтър. Можете ли да ни осветлите по този въпрос?

— Да.

— Моля, направете го.

— Бях на борда на търговския кораб „Интрепид“, плаващ от Бристол за Порт Роял, когато...

Гласът ѝ замря. Последва дълго мълчание. Погледна към Хънтър. Той се взря в очите ѝ; в тях се четеше страх, какъвто не бе виждал никога досега.

— Продължете, ако обичате.

— ... когато забелязахме испански кораб на хоризонта. Той откри огън по нас и бяхме заловени. Бях изненадана да открия, че капитанът на испанския кораб е англичанин.

— Имате предвид обвиняемия Чарлз Хънтър, който в момента стои пред нас?

— Да.

— Моля, продължете.

Хънтър почти не чу останалия й разказ — как я качил на галеона, след което избил английския екипаж и подпалил кораба. Как бил казал на лейди Сара, че ще твърди, че я е спасил от испанците, за да оправдае нападението си срещу Матансерос. Тя даваше показанията си с писклив, напрегнат глас, говореше бързо, сякаш искаше всичко това да приключи колкото се може по-скоро.

— Благодаря ви, лейди Сара. Свободна сте.

Тя излезе от помещението.

Трибуналът се обърна към Хънтър — седмина мъже с безизразни физиономии, които го разглеждаха така, сякаш вече бе труп. Мълчанието се проточи.

— От свидетелката не чухме нищо за буйните ви приключения в Бока дел Драгон, нито за морското чудовище. Имате ли някакви доказателства за тях? — мило попита Хаклет.

— Само това — каза Хънтър и бързо се съблече до кръста.

По гърдите му личаха раните и белезите от гигантски, големи колкото чинии смукала. Гледката сякаш беше от друг свят. Членовете на трибунала ахнаха и замърмориха помежду си.

Хаклет заудря с чукчето, за да въдвори ред.

— Интересно представление, мистър Хънтър, но недостатъчно убедително за образовани джентълмени като присъстващите тук. Всички ние несъмнено можем да си представим методите, чрез които сте изфабрикували тези следи в отчаяното положение, в което се намирате. Съдът не е убеден.

Хънтър погледна лицата на седмината мъже и видя, че са убедени. Но Хаклет отново удари с чукчето си.

— Чарлз Хънтър — каза той, — този съд с право ви намира виновен по обвинението в пиратство и разбойничество в открито море,

което ви беше повдигнато. Желаете ли да изтъкнете някаква причина, поради която присъдата не бива да се изпълни?

Хънтър замълча за момент. През главата му минаха хиляди клетви и ругатни, но нито една от тях нямаше да му бъде от полза.

— Не — тихо рече той.

— Не ви чух, мистър Хънтър.

— Казах „не“.

— Тогава вие, Чарлз Хънтър, както и целият ви екипаж, сте признати за виновни и осъдени да бъдете върнати на мястото, откъдето бяхте доведени, а оттам — на мястото за екзекуция на Хай стрийт в Порт Роял, където ще бъдете обесени. След това вие и сподвижниците ви ще бъдете свалени от бесилката и телата ви ще бъдат окачени по реите на вашия кораб. Нека Бог се смили над душите ви. Тъмничар, отведете го.

Хънтър беше изведен от сградата на съда. Докато излизаше, чу смеха на Хаклет — особен, тънък, като кудкудякане. После вратата се затвори и го върнаха в затвора.

35.

Отведоха го в друга килия; явно тъмничарите в „Маршълси“ не си правеха труда да различават един затворник от друг. Хънтър седна на лампата и обмисли положението си. Не можеше да повярва какво се бе случило, беше така гневен, че не го свърташе на едно място.

Настъпи нощта и затворът утихна, чуваха се само въздишките и хъркането на затворниците. Хънтър също се унасяше, когато долови познат съскащ глас.

— Хънтър!

Надигна се.

— Хънтър!

Позна гласа.

— Уиспър — каза той. — Къде си?

— В съседната килия.

Всички килии се отваряха към коридора; Хънтър не можеше да види съседната, но чуваше достатъчно добре, ако притисне буза до каменната стена.

— Уиспър, откога си тук?

— От седмица, Хънтър. Съдиха ли те?

— Да.

— И те признаха за виновен?

— Мен също — изсъска Уиспър. — По обвинение в кражба. Беше скалъпено.

Кражбата, подобно на пиратството, се наказваше със смърт.

— Уиспър, какво се е случило със сър Джеймс?

— Казват, че бил болен — изсъска Уиспър. — Но не е. Здрав е, но го държат под стража в губернаторския дворец. Хаклет и Скот поеха нещата в свои ръце. Разправят на целия град, че умира.

Явно Хаклет бе заплашил лейди Сара и я бе принудил да даде лъжливи показания, помисли си Хънтър.

— Има и още слухове — изсъска Уиспър. — Казват, че мадам Емили Хаклет е надула корема.

— Е, и?

— Ами излиза, че съпругът ѝ, изпълняващият длъжността губернатор, изобщо не изпълнява съпружеските си задължения. Не му се удавало. Затова състоянието ѝ не му дава мира.

— Ясно — рече Хънтър.

— Ти сложи рога на тирана, а това не е добре за теб.

— А Сансон?

— Пристигна сам, в спасителна лодка. Без никакъв екипаж. Разказа, че всички загинали в ураган и само той успял да се спаси.

Хънтър притисна буза към каменната стена и усети прохладната ѝ влажна повърхност. Осигуряваше му нещо като твърдо удобство.

— Кой ден сме днес?

— Събота.

Разполагаше с два дни до екзекуцията. Въздъхна, седна и се загледа в решетките на прозореца и облаците, минаващи през бледата намаляваща луна.

Губернаторският дворец бе изграден от тухли и представляваше същинска крепост в северния край на Порт Роял. Сър Джеймс Алмънт лежеше трескав на легло в мазето, под силна охрана. Лейди Сара Алмънт сложи мокра кърпа на челото му и се замоли да започне да диша по-леко.

В същия момент в стаята влязоха мистър Хаклет и жена му.

— Сър Джеймс!

Алмънт погледна към заместника си с изцъклени от треската очи.

— Сега пък какво?

— Осъдихме капитан Хънтър. Ще бъде обесен в понеделник, като обикновен пират.

Лейди Сара се извърна. В очите ѝ се появиха сълзи.

— Одобрявате ли това, сър Джеймс?

— Както... смятате... за добре... — рече сър Джеймс, с мъка си поемаше дъх.

— Благодаря, сър Джеймс. — Хаклет се разсмя, завъртя и излезе. Вратата се затръшна зад него.

Сър Джеймс моментално се надигна и се намръщи на Сара.

— Махни този проклет парцал от главата ми, жено. Имаме работа за вършене.

— Но, чичо...

— Мътните да го вземат, нищо ли не разбираш? Прекарах толкова години в тази забравена от бога колония, като чаках и финансирах каперски експедиции. И то за да доживея именно този момент — когато някой от буканиерите ми домъкне натоварен със съкровища донски галеон. И ето че това се случи, а ти не проумяваш какво означава, така ли?

— Не, чичо.

— Една десета ще отиде за Чарлз — обясни Алмънт. — А останалите деветдесет процента ще бъдат разделени между Хаклет и Скот. Помни ми думите.

— Но те ме предупредиха...

— По дяволите обясненията им, знам как стоят нещата. Четири години съм чакал този момент и няма да позволя да ме изиграят. Нито пък ще го позволят другите добри граждани на този, тъъ, темпераментен град. Няма да позволя да бъде измамен от пъпчив морализаторски мошеник и надут военен некадърник. Хънтър трябва да бъде освободен.

— Но как? — попита лейди Сара. — След два дни ще го екзекутират.

— Старото куче няма да увисне от моята ръка, обещавам ти. Градът е с него.

— Това пък защо?

— Защото ако се върне, трябва да си плати борchoвете, при това с лихвите. Борчове и към мен, и към други. Трябва само да бъде освободен...

— Но как? — повтори лейди Сара.

— Питай Ричардс — отвърна Алмънт.

— Аз ще питам Ричардс — обади се глас от сенките в дъното на стаята.

Лейди Сара рязко се извърна и видя Емили Хаклет.

— Имам сметки за уреждане — каза Емили Хаклет и излезе.

— Това ще бъде ли достатъчно? — попита лейди Сара, когато остана сама с чичо си.

Сър Джеймс се изсмя.

— И още как, скъпа. И още как. — Изсмя се отново. — Преди зазоряване в Порт Роял ще се лее кръв, помни ми думата.

— С радост ще помогна, милейди — каза Ричардс. Верният слуга седмици наред страдаше, че господарят му е поставен несправедливо под домашен арест.

— Кой може да влезе в „Маршълси“? — попита мисис Хаклет.

Беше виждала сградата отвън, но, естествено, не бе влизала в нея. Всъщност това бе невъзможно. Една високопоставена дама би трябвало да вирне нос и да се извърне от престъпността.

— Вие можете ли да влезете в затвора?

— Не, мадам — отвърна Ричардс. — Съпругът ви е поставил специална охрана. Веднага ще ме разпознаят и ще ми препречат пътя.

— Тогава кой?

— Жена — каза Ричардс.

Храната и необходимите лични вещи се носеха на затворниците от приятели и близки; такъв бе обичаят.

— Коя жена? Трябва да бъде умна и да избегне претърсването.

— Има само една, за която се сещам — каза Ричардс. — Мис Шарп.

Мисис Хаклет кимна. Спомняше си мис Шарп, една от тридесет и седемте осъдени жени, които пътуваха с „Годспийд“. Оттогава девойката бе станала най-популярната куртизанка в града.

— Погрижете се — каза мисис Хаклет. — Колкото се може по-скоро.

— И какво да ѝ обещая?

— Кажете ѝ, че капитан Хънтър ще я награди щедро и подобаващо. Не се съмнявам, че ще го направи.

Ричардс кимна, но явно се колебаеше.

— Мадам — рече той, — предполагам, че сте наясно с последиците от освобождаването на капитан Хънтър?

Жената отговори така студено, че по гърба на слугата полазиха ледени тръпки.

— Не само че съм наясно, но и го искам.

— Много добре, мадам — отвърна Ричардс и се измъкна в нощта.

В тъмното събрали се в Чоколата Хол костенурки излизаха на повърхността и тракаха със заострените си муцуни. Недалеч от тях мис Шарп игриво се дърпаше и с кикот се измъкна от пазача, който се мъчеше да опипа гърдата ѝ. Прати му въздушна целувка и продължи към сянката на високата стена на „Маршълси“. Носеше гърне със супа от костенурка.

Друг пазач я изпрати до килията на Хънтър. Този беше груб и подпийнал. Спря с ключа в ключалката.

— Защо се колебаете? — попита тя.

— Коя ключалка се отваря без яко завъртане? — попита в отговор той и я изгледа похотливо.

— Онази, която е добре смазана — не му остана дължна тя.

— Точно така, лейди, и за която има подходящ ключ.

— Предполагам, че ключът е у вас — рече тя. — Колкото до ключалката, това трябва да почака известно време. Оставете ме няколко минути с това гладно куче, после ще направим такова отключване, че никога няма да го забравите.

Пазачът се изкиска и отключи. Ан Шарп влезе. Вратата се затвори зад нея и резето щракна, но пазачът остана на мястото си.

— Няколко минути с този човек, както повелява благоприличието — каза тя.

— Т'ва не е позволено.

— На кого му пука? — попита тя, погледна го и облиза сладострастно устни.

Пазачът ѝ се усмихна и се отдалечи.

Веднага щом останаха сами, тя остави гърнето на пода и се обърна към Хънтър. Той не я разпозна, но беше ужасно гладен, а миризмата на супата бе силна и примамваща.

— Извънредно сте мила — рече той.

— И представа си нямате колко — отвърна тя и с едно бързо движение вдигна полата си до кръста. Беше изумително похотлив жест, но още по-изумително бе онова, което се намираше отдолу.

За прасците и бедрата ѝ беше привързан солиден арсенал — два ножа и два пистолета.

— Казват, че скритите ми части са опасни — рече тя. — И вече знаете, че е така.

Хънтър бързо взе оръжията и ги напъха в колана си.

— Сър, само не стреляйте преждевременно.

— Бройте ме за един от държеливите.

— И до колко да броя?

— До сто — отвърна Хънтър. — Обещавам ви.

Тя погледна в посоката, накъдето беше отишъл пазачът.

— Някой друг път ще проверя — каза тя. — Междувременно няма ли да бъда изнасилена?

— Мисля, че така е най-добре — отвърна Хънтър и я свали на пода.

Тя запищя и завика. Пазачът се върна тичешком, видя какво става и бързо отключи вратата.

— Ах ти, мръсен пират — изръмжа той, след което ножът в юмрука на Хънтър се заби във врата му и той заотстъпва назад, вкопчил се в острието под брадичката си. Измъкна го и кръвта блисна като съскащ фонтан. Мъжът се свлече мъртъв на пода.

— Бързо, лейди — каза Хънтър и помогна на Ан Шарп да се изправи.

Навсякъде около тях затворниците се бяха смълчали; бяха чули какво става, но не издадоха нито звук. Хънтър тръгна да отключва килиите, после предаде ключовете на други да довършат работата.

— Колко стражи има при портите? — попита той Ан Шарп.

— Видях четирима — отвърна тя. — И още дузина по бойниците.

Това беше проблем за Хънтър. Стражите бяха англичани, а сърце не му даваше да убива сънародници.

— Трябва да действаме с измама — рече той. — Привикай капитана.

Тя кимна и излезе в двора. Хънтър остана скрит в сенките.

Не се чудеше на самообладанието на тази жена, която току-що бе видяла как най-брутално убиват човек. Не беше свикнал с превземките и малодушието на жените, така модно във френския и испанския двор. Англичанките бяха лишени от сантименталност и решителни, в някои отношения повече и от мъжете. И това важеше с еднаква сила както за жените от простолюдието, така и за благородните дами.

Капитанът на стражата тръгна към Ан Шарп и в последния момент видя дулото на пистолета, подаващо се от сенките. Хънтър му направи знак да приближи.

— Чуйте ме добре — рече той. — Можете да заповядате на хората си да се предадат и да хвърлят мускетите си на земята, и всички ще останат живи и здрави. Можете и да се биете, и да умрете до един.

— Очаквах бягството ви, сър — отвърна капитанът на стражата. — И се надявам, че ще си спомните за мен в идните дни.

— Ще видим — отвърна Хънтър, без да обещава нищо.

— Командир Скот ще предприеме действия утре сутринта — с официален тон каза капитанът.

— Командир Скот няма да доживее до сутринта — отвърна Хънтър. — А сега избирайте.

— Надявам се, че ще си спомните...

— Може да си спомня да не ви прережа гърлото — прекъсна го Хънтър.

Капитанът на стражата извика на хората си да се предадат, а Хънтър наглеждаше заключването им в килиите на „Маршълси“.

След като даде заръките си на Ричардс, мисис Хаклет се върна при съпруга си. Той беше в библиотеката и пиеше след вечерята с командир Скот. В последните дни двамата бяха станали големи почитатели на губернаторската изба и се бяха заели да я унищожат, преди сър Джеймс да се възстанови. Вече бяха доста наквасени.

— Скъпа моя — каза съпругът ѝ, когато тя влезе, — идвате в най-подходящия момент.

— Наистина ли?

— Наистина — рече Робърт Хаклет. — Тъкмо обяснявах на командир Скот как се сдобихте с дете от пирата Хънтър. Естествено, разбирате, че той скоро ще се люлее на вятъра, докато месата му не окапят от костите. Казаха ми, че в този отворителен климат това става бързо. Но съм сигурен, че знаете какво е привързаност, нали? Всъщност, като стана дума за вашето прелъстяване, командир Скот не беше запознат с подробностите около случката. Тъкмо го информирах.

Мисис Хаклет се изчерви.

— Толкова е скромна — отбеляза Хаклет. В гласа му се прокрадваха гадни нотки. — Човек никога не би я помислил за обикновена проститутка. А ето че е точно това. Как мислите, колко струва благоволенieto й?

Командир Скот помириса напарфюмираната си кърпичка.

— Трябва ли да бъда откровен?

— Ама, разбира се, бъдете откровен. Напълно откровен.

— Прекалено е кльоцава за обичайния вкус.

— Негово Величество доста я харесваше...

— Може би, може би, но това не е обичаен вкус, нали? Нашият крал има предпочитания към горещи жени с чужд произход...

— Тъй да бъде — раздразнено каза Хаклет. — Е, каква е цената й?

— Мисля, че би трябвало да не е повече от... е, като се има предвид, че е опитала кралското копие, може би повече... но в никакъв случай над сто реала.

Пламнала до уши, мисис Хаклет тръгна да излиза.

— Няма да присъствам на подобно нещо.

— Тъкмо обратното — каза съпругът й, скочи от стола и й прегради пътя. — Ще присъстваш, и още как. Командир Скот, вие сте джентълмен със светски опит. Готов ли сте да платите сто реала?

Скот изгълта виното си и се закашля.

— Не и аз, сър — рече той.

Хаклет сграбчи ръката на жена си.

— Каква цена предлагате в такъв случай?

— Петдесет реала.

— Готово! — съгласи се Хаклет.

— Робърт! — запротестира жена му. — Милостиви боже, Робърт...

Робърт Хаклет я зашлеви с такава сила, че тя прелетя през стаята и рухна в един стол.

— Е, командире — рече Хаклет. — Вие сте човек на честта. Приемам на доверие предложението ви по този въпрос.

Скот го погледна над чашата си.

— Ъ?

— Казах, че приемам на доверие предложението ви. Забавлявайте се добре за парите си.

— Моля? Имате предвид... — Скот посочи към мисис Хаклет, която се бе изцъклила от ужас.

— Точно така, и по-бързо, ако обичате.

— Тук? Сега?

— Именно, командире. — Много пиан, Хаклет се заклатушка през стаята и стовари ръка върху рамото на войника. — А аз ще наблюдавам, за собствено удоволствие.

— Не! — изпищя мисис Хаклет.

Викът ѝ бе пронизително силен, но сякаш никой от двамата не я чу. Взираха се пиански един в друг.

— Не съм сигурен, че т'ва е разумно — каза Скот.

— Глупости — отвърна Хаклет. — Вие сте джентълмен с репутация и трябва да пазите доброто си име. В края на краищата това е жена, достойна за крал — е, поне навремето беше достойна за крал. Дерзайте, човече.

— Проклет да съм — каза командир Скот и се изправи несигурно на крака. — Проклет да съм, ще го направя, сър. Каквото е добро за един крал, значи е добро и за мен. Ще го направя. — И започна да разкопчава панталона си.

Командир Скот бе страшно пиан и справянето с копчетата се оказа сложна задача. Мисис Хаклет започна да пици. Съпругът ѝ прекоси библиотеката и я зашлеви, като разцепи устната ѝ. По брадичката ѝ потече кръв.

— Една пиратска курва — или кралска — няма думата. Командир Скот, забавлявайте се.

И Скот тръгна към нея.

— Изведи ме — прошепна губернатор Алмънт на племенницата си.

— Но, чичо, как?

— Убий пазача — каза той и ѝ подаде пистолет.

Лейди Сара Алмънт го взе нерешително и заразглежда непознатата вещ.

— Дърпаш това назад — показва ѝ Алмънт. — Сега внимателно! Отиваш при вратата, искаш да излезеш и стреляш...

— Как да стрелям?

— Направо в лицето му. И без грешки, мила.

— Но, чичо...

Той я изглежда кръвнишки.

— Аз съм болен — каза й. — А сега ми помогни.

Тя направи няколко крачки към вратата.

— Право в гърлото — със задоволство каза Алмънт. — Заслужава си го, предателско куче.

Лейди Сара почука.

— Какво има, мис? — отвърна пазачът.

— Отворете — каза тя. — Искам да изляза.

Чу се вдигане на резе, последвано от метално изщракване и завъртане на ключ. Вратата се отвори. Лейди Сара видя за момент пазача — деветнадесетгодишен младеж, с невинна объркана физиономия.

— Както пожелаете, лейди...

Стреля в устните му. От гърмежа ръката й отскочи, а той отлетя назад. Завъртя се и се свлече на земята, а после се претърколи по гръб. Лейди Сара с ужас видя, че от лицето му не е останало нищо — само окървавено месо. Тялото продължи да се гърчи няколко секунди, после по крачола потече струйка урина, разнесе се миризма на изпражнения. След миг войникът замря.

— Помогни ми да стана — изпъшка губернаторът на Ямайка и с мъка се надигна в леглото си.

Хънтър събра хората си в северния край на Порт Роял, при основната суша. Непосредственият му проблем бе изцяло политически — да отмени присъдата срещу себе си. Колкото до практическия въпрос, след като беше избягал, хората от града щяха да се сплотят около него и нямаше да бъде хвърлен отново зад решетките.

Имаше и друг, не по-малко важен практически въпрос — да отговори на несправедливото отношение, тъй като репутацията му в града беше заложена на карта.

Повтори наум осемте имена:

Хаклет.

Скот.

Люишъм, съдията от Адмиралтейството.

Търговците Фостър и Пурман.

Лейтенант Додсън.

Джеймс Фипс, капитанът на търговски кораб.

И накрая, но не на последно място, Сансон.

Всеки от тях бе действал с ясното съзнание, че постъпва несправедливо, и смяташе да се облагодетелства от конфискацията на неговата плячка.

Законите на каперите бяха пределно ясни — подобни измами означаваха сигурна смърт и отнемане на дяла. Но в същото време той трябваше да убие неколцина високопоставени в града хора. Това нямаше да е никак трудно, но можеше да си навлече сериозни неприятности в бъдеще, ако сър Джеймс не излезе невредим от положението.

Ако сър Джеймс го биваше за нещо, отдавна трябваше да се е измъкнал на безопасно място. А междувременно Хънтър щеше да убие онези, които бяха излезли срещу него.

Малко преди зазоряване нареди на хората си да идат в Сините хълмове на север и да останат там два дни.

След което се върна в града, сам.

36.

Фостър, който бе преуспяващ търговец на коприна, притежаваше голяма къща на Пемброук стрийт, на североизток от доковете. Хънтър се промъкна през задния двор, покрай лятната кухня. Изкачи се тихо до господарската спалня на втория етаж.

Откри Фостър заспал в леглото с жена си. Събуди го, като опря леко дулото пистолета в носа му.

Фостър, тлъст мъж на около петдесет, изсумтя, кихна и се обърна. Хънтър завря дулото на пистолета в едната му ноздра.

Фостър примигна и отвори очи. Приседна в леглото, без да гъкне.

— Стига си се въртял — сънено промърмори жена му, но така и не се събуди.

Хънтър и Фостър се взираха един в друг. Търговецът местеше поглед от пистолета към Хънтър и обратно.

Накрая вдигна пръст във въздуха и леко се измъкна от леглото. Жена му продължаваше да спи. Фостър зашляпа бос към някакъв сандък.

— Ще ти платя добре — прошепна той. — Ето, виж тук. — Вдигна фалшивото дъно и извади една много тежка кесия със злато. — Има и още, Хънтър. Ще ти платя колкото поискаш.

Хънтър не каза нищо. Фостър му подаде кесията. Ръката му трепереше.

— Моля те — прошепна той. — Моля те, моля...

Падна на колене.

— Моля те, Хънтър, умолявам те, моля...

Хънтър го застреля в лицето. Тялото отлетя назад, босите краката се вирнаха във въздуха и заритаха. Жената така и не се събуди, само се обърна и измънка сънено.

Хънтър взе златото и излезе толкова безшумно, колкото бе влязъл.

Въпреки името си, Пурман^[1] беше богат търговец на сребро и калай. Къщата му беше на Хай стрийт. Хънтър го откри заспал на масата в кухнята. Пред него имаше преполовена бутилка вино.

Хънтър взе един кухненски нож и преряза вените на китките му. Пурман се събуди пиянски, видя Хънтър, а после и кръвта, лееща се на масата. Вдигна кървящите си ръце, но не можеше да ги раздвижи — сухожилията бяха прерязани и пръстите увиснаха безжизнено като на парцалена кукла. Вече ставаха сивкавобели.

Пурман отпусна ръце на масата и загледа как кръвта се събира на локва и капе през процепите на пода. Отново погледна Хънтър. На лицето му бе изписано любопитство и объркване.

— Щях да ти платя — дрезгаво рече той. — Щях да направя всичко, което... което...

Стана и се олюля замаяно. Държеше ранените си ръце свити в лактите. В тишината на кухнята капките кръв падаха на пода неестествено шумно.

— Щях да... — започна Пурман, отново се олюля и се строполи. — Ох, ох, ох, ох — заповтаря той все по-тихо и по-тихо.

Хънтър му обърна гръб и не го дочака да умре. Измъкна се в нощта и тръгна безшумно по тъмните улици на Порт Роял.

* * *

Натъкна се на лейтенант Додсън съвсем случайно. Войникът пееше и се препъваше пиянски по улицата, прегърнал две курви през кръста. Хънтър го видя в края на Хай стрийт и се върна назад, промъкна се по Куин стрийт, после зави на изток по „Хоуъл“, точно навреме, за да го пресрещне на ъгъла.

— Кой е там? — на висок глас попита Додсън. — Не знаеш ли, че има вечерен час? Изчезвай, или ще те окова в „Маршълси“.

— Тъкмо оттам идвам — отговори Хънтър от сенките.

— Ъ? — Додсън наклони глава към гласа. — Как смееш да говориш така непристойно? Ще те накарам да...

— Хънтър! — изпищяха курвите и побягнаха.

Останал без подкрепата им, Додсън се свлече пиянски в калта.

— Проклети неверни никаквици — изсумтя той и се помъчи да се изправи. — Виж какво стана с униформата ми, мътните да ви вземат. — Целият беше омазан с кал и мръсотии.

Вече беше успял да се надигне на колене, когато думите на жените най-сетне проникнаха в замъгления му от алкохола ум.

— Хънтър? — тихо попита той. — Ти Хънтър ли си?

Хънтър кимна от сенките.

— Тогава те арестувам като разбойник и пират — заяви Додсън.

Но преди да успее да се изправи на крака, Хънтър го изрита в стомаха и го просна на земята.

— Ох! — изпъшка Додсън. — Заболя ме, проклет да си.

Това бяха последните думи, които изрече. Хънтър го сграбчи за врата и натисна лицето му в калта и лайната на улицата. Държеше здраво гърчещото се тяло, което се съпротивляваше с все по-голяма сила, а накрая се заизвива бясно, докато най-сетне замря неподвижно.

Хънтър отстъпи, задъхан от напрежението.

Огледа тъмната пуста улица. Недалеч мина патрул от десетима войници и той се скри в сенките, докато се отдалечат.

После се появиха две курви.

— Ти ли си Хънтър? — попита едната без абсолютно никакъв страх.

Той кимна.

— Да си жив и здрав — рече тя. — Ако минеш при мен, ще ти пусна без пари. — И се разсмя.

Двете жени с кикот изчезнаха в нощта.

Влезе в кръчмата „Черния глиган“. Вътре имаше петдесетина души, но той видя само Джеймс Фипс, спретнат и хубав, да пие с още неколцина търговци. Приятелите му незабавно се измъкнаха с физиономии, на които бяха изписани различни степени на ужас. Фипс обаче подходи сърдечно след първоначалния шок.

— Хънтър! — възкликна той с широка усмивка на лице. — Проклети да са очите ми, но си направил точно онова, което всички знаехме, че ще стане. По едно за всички, да отпразнуваме свободата ти.

В кръчмата цареше гробна тишина. Никой не казваше нито дума. Никой не помръдваше.

— Хайде стига — повиши глас Фипс. — По едно за всички в чест на капитан Хънтър! Аз черпя!

Хънтър тръгна към масата му. Тихите му стъпки по пръстения под бяха единственият звук в помещението.

Фипс го погледна неспокойно.

— Чарлз — рече той. — Чарлз, това сериозно изражение не ти отива. Време е за веселба.

— Така ли?

— Чарлз, приятелю — каза Фипс. — Нали разбираш, че не ти мисля нищо лошо. Бях принуден да участвам в трибунала. Всичко беше работа на Хаклет и Скот. Кълна се. Нямах избор. След седмица трябва да вдигам котва, а те нямаше да ми дадат разрешително. Пък и си знаех, че ще успееш да избягаш. Само преди час казвах на Тимъти Флинт, че очаквам точно това. Тимъти, кажи честно — нали ти казах, че Хънтър ще се измъкне? Тимъти?

Хънтър извади пистолета си и го насочи към Фипс.

— Хайде, Чарлз — рече Фипс. — Умолявам те, бъди разумен. Човек трябва да бъде практичен. Мислиш ли, че бих те осъдил, ако вярвах, че присъдата ще се изпълни? Мислиш ли? А?

Хънтър не отговори. Вдигна ударника на пистолета. Металното изщракване отекна в притихналото помещение.

— Чарлз, много ми е драго, че те виждам отново. Ела, пийни с мен и нека забравим...

Хънтър го застреля от упор в гърдите. Всички се снишиха, когато се разхвърчаха парчета кост и кръвта бликна от сърцето му като фонтан. Фипс изпусна чашата, която бе вдигнал, тя се удари в масата и се затъркала по пода.

Фипс я проследи с поглед, пресегна се за нея и каза дрезгаво:

— Пийни, Чарлз... — След което се стовари върху масата и кръвта му шурна по грубото дърво.

Хънтър се обърна и тръгна към изхода.

Когато излезе на улицата, камбаните на „Сейнт Ан“ зазвъняха. Биеха непрекъснато — такъв беше сигналът при нападение срещу Порт Роял или при някаква друга опасност.

Хънтър знаеше, че този звън може да означава само едно — бяха открили, че е избягал от „Маршълси“.

Нямаше нищо против.

Адмиралтейският съдия Люишъм живееше зад сградата на съда. Събуди се от тревожно биещите камбани и изпрати един слуга да разбере какво става. Той се върна след няколко минути.

— Какво има? — попита Люишъм. — Говори, човече.

Вдигна глава и видя, че пред него стои Хънтър.

— Как е възможно? — възкликна Люишъм.

Хънтър вдигна ударника на пистолета.

— Кажи ми какво искаш.

— Ще ти покажа — отвърна Хънтър. И го направи.

* * *

Командир Скот, замаян от запоя, лежеше на дивана в библиотеката на губернаторския дворец. Мистър Хаклет и съпругата му отдавна си бяха отишли. Събуди се от църковните камбани и моментално разбра какво се е случило; изпълни го ужас, какъвто не беше изпитвал. Миг по-късно един от стражите нахлу в стаята с новините — Хънтър избягал, всички пирати изчезнали, а Пурман, Фостър, Фипс и Додсън били мъртви.

— Пригответе коня ми — заповяда Скот и започна да оправя дрехите си. Излезе през предния вход на губернаторския дворец, огледа се предпазливо и скочи на жребеца си.

Не след дълго беше свален от седлото и влачен грубо по калдъръма на не повече от стотина ярда от губернаторския дворец. Група вагабонти, сред които Ричардс, слугата на губернатора — и водени от онзи разбойник Хънтър — го оковаха във вериги и го поведоха към „Маршълси“.

За да бъде съден — ама че дръзки бяха тези главорези!

Хаклет се събуди от звъна на камбаните и също се сети какво означава той. Скочи от леглото, без да обръща внимание на жена си, която цяла нощ се бе взирала в тавана и бе слушала пианското му хъркане, без да мигне. Болеше я и беше ужасно унижена.

Хаклет отиде до звънеца и повика Ричардс.

— Какво е станало?

— Хънтър е избягал — с равен глас отговори Ричардс. — Додсън, Пурман и Фипс са мъртви, а вероятно и други.

— И още е на свобода?

— Не зная — каза Ричардс, подчертано пропускайки да добави „Ваше Превъзходителство“.

— Мили боже! — възкликна Хаклет. — Залости вратите. Извикай стражата. Предупреди командир Скот.

— Командир Скот напусна преди няколко минути.

— Напуснал? Мили боже!

Хаклет затръшна вратата и я заключи. Обърна се към леглото.

— Мили боже! — отново възкликна той. — Мили боже, този пират ще избие всички ни!

— Не всички — каза жена му и насочи пистолет към него. Съпругът ѝ държеше чифт заредени пистолети до леглото и сега тя се целеше с тях в него, с по един във всяка ръка.

— Емили, стига глупости — каза Хаклет. — Не е време за глупавите ти номера, този човек е закоравял убиец.

— Не приближавай! — каза тя.

Хаклет се поколеба.

— Шегуваш се.

— Не се шегувам.

Хаклет погледна жена си и пистолетите в ръцете ѝ. Него не го биваше с оръжието, но от ограничения си опит знаеше, че е изключително трудно да стреляш точно с пистолет. Изпитваше не толкова страх, колкото раздразнение.

— Емили, ти си една проклета глупачка.

— Не мърдай! — заповяда тя.

— Емили, ти си кучка и курва, но се обзалагам, че не си убийца, и аз ще...

Тя стреля. Стаята се изпълни с дим. Хаклет извика от ужас. Минаха няколко секунди, преди и двамата да разберат, че не е улучила.

Хаклет се разсмя от облекчение.

— Както виждаш, не е толкова просто — рече той. — А сега ми дай тези пистолети, Емили.

Приблужи прекалено много и тя стреля отново, като този път го улучи в слабините. Хаклет остана на крака. Направи още една крачка и се озова толкова близо до нея, че можеше почти да я докосне.

— Винаги съм те мразил — каза ѝ той със съвсем непринуден тон. — Още от първия ден, когато те срещнах. Помниш ли? Казах ти „Добър ден, мадам“, а ти ми отговори...

Пристъпът на кашлица го прекъсна и той рухна на пода, превит от болка.

Кръвта вече се просмукваше през дрехите му.

— Каза ми... Каза... Ох, проклети да са черните ти очи, жено... боли... каза ми...

Залюля се напред-назад на пода, притиснал слабините си, с изкривено от болка лице, затворил очи. Застена в такт с люлеенето.

— Ааа... ааа... ааа...

Тя седна в леглото и пусна пистолета на чаршафа. Беше толкова горещ, че дулото му изгори плата. Тя бързо вдигна оръжието и го хвърли на пода, после отново погледна съпруга си. Той продължаваше да се люлее и стене, а после спря и погледна към нея.

— Довърши ме — прошепна ѝ през зъби.

Тя поклати глава. Пистолетите бяха празни; не знаеше как да ги зареди отново, дори да имаше още барут и сачми.

— Довърши ме — повтори той.

Завладяха я противоречиви чувства. Осъзна, че той няма да умре скоро, отиде до масичката, наля чаша бордо и се върна при него. Повдигна главата му и му помогна да отпие. Хаклет пи малко, после яростта му взе връх и я отблъсна с окървавена ръка. Силата му бе изненадваща. Емили падна назад, на нощницата ѝ имаше кървав отпечатък от дланта му.

— Проклетата кралска кучка — прошепна той и отново се залюля. Вече беше погълнат от болката и сякаш изгуби представа за присъствието ѝ.

Емили се изправи, наля си бордо и отпи, без да сваля поглед от него.

Половин час по-късно тя все още стоеше до масата, когато в стаята влезе Хънтър. Хаклет бе още жив, но с пепеляво лице, движенията му бяха мудни, само от време на време се свиваше в спазъм. Лежеше наред огромна локва кръв.

Хънтър извади пистолета си и тръгна към него.

— *Не* — рече тя.

Той се поколеба, след което отстъпи настрани.

— Много любезно от ваша страна — каза мисис Хаклет.

[1] Бедняк. — Б.пр. ↑

На 23 октомври 1665 г. присъдата над Чарлз Хънтър и екипажа му по обвинение в пиратство и разбойничество беше отменена от адмиралтейски съдия Люишъм на закрыта сесия със сър Джеймс Алмънт, възстановеният губернатор на колония Ямайка.

На същото заседание командир Едуин Скот, главен офицер на гарнизона на Форт Чарлз, беше обвинен в държавна измяна и осъден на смърт чрез обесване на следващия ден. Бяха приети личните му признания в писмен вид с обещание за смекчаване на присъдата. След като писмото беше написано, неизвестен офицер застреля Скот в килията му във Форт Чарлз. Извършителят така и не беше установен.

За капитан Хънтър, превърнал се вече в сензация в града, оставаше още един проблем — Андре Сансон. Французинът го нямаше никакъв и се говореше, че е избягал в планините във вътрешността. Хънтър обяви, че ще плати щедро за всякакви вести за Сансон, и още същия следобед получи изненадващи новини.

Беше отседнал в „Черния глиган“ и не след дълго една стара повлекана поиска да говори с него. Хънтър я познаваше — въртеше бардак, името ѝ беше Симънс. Изглеждаше доста нервна, когато пристигна.

— Говори, жено — рече той и ѝ поръча чаша ром, за да се отпусне.

— Ами, сър — каза тя, отпивайки от рома, — миналата седмица в Порт Роял дойде един мъж на име Картър, много болен.

— Да не е морякът Джон Картър?

— Същият.

— Продължавай — подкани я Хънтър.

— Каза, че бил спасен от английски пощенски кораб от Сейнт Китс. Забелязали огън на малък необитаем остров и когато спрели да разберат какво е, намерили въпросния Картър изоставен и го прибрали.

— И къде е той сега?

— О, избяга, избяга. Много се страхуваше да не срещне онзи френски злодей, Сансон. Сега е из хълмовете, но ми разказа историята си доста подробно.

— И каква е тя? — попита Хънтър.

Собственичката на бардака бързо разказа чутото. Картър бил на борда на слупа „Касандра“, натоварен с част от съкровището на галеона и командван от Сансон. Попаднали в свиреп ураган, корабът се разбил във вътрешния риф на някакъв остров и повечето от екипажа загинали. Сансон събрал останалите, спасили съкровището и им заповядал да го заровят на острова. След това построили лодка от отломките на разбития кораб.

А после, според разказа на Картър, Сансон ги избил всичките — дванадесет души — и отплавал сам. Самият Картър бил лошо ранен, но успял да оцелее по чудо и доживял да се прибере у дома и да разкаже историята си. Освен това казал, че не знае името на острова, нито къде точно е заровено съкровището, но Сансон бил надраскал карта на една монета, която носел на шията си.

Хънтър изслуша разказа мълчаливо, благодари на жената и й даде монета за безпокойството. Сега още повече гореше от нетърпение да открие Сансон. Остана в „Черния глиган“ и търпеливо изслушваше всеки слух за местонахождението на французина. Имаше поне дузина версии. Бил отишъл в Порт Морант. Избягал в Инагуа. Скрил се някъде из хълмовете.

Когато най-сетне излезе наяве, истината бе изумителна. Ендърс нахълта в кръчмата.

— Капитане, той е на борда на галеона!

— Какво?

— Точно така, сър. Бяхме шестима души на пост. Уби двама и изпрати останалите да ти кажем.

— Какво да ми кажете?

— Че или ще уредиш помилването му и ще се откажеш открито от враждата си с него, или ще потопи кораба, капитане. Ще го потопи на място. Каза, че иска отговора ти до довечера.

Хънтър изруга. Отиде до прозореца и погледна към залива. „Ел Тринидад“ се поклащаше леко на котва, но се намираше доста далеч от брега, в дълбоки води — твърде дълбоки, за да бъде спасено съкровището, ако потъне.

— Хитър е, мръсникът — отбеляза Ендърс.

— Така е — съгласи се Хънтър.

— Ще отговориш ли?

— Не сега — каза Хънтър и се извърна от прозореца. — Сам ли е на борда?

— Да, ако това има някакво значение.

Дори сам Сансон струваше поне колкото дузина мъже в открита битка.

Галеонът със съкровището беше по-встрани от другите кораби в залива — отвсякъде бе заобиколен от почти четвърт миля вода. На практика беше в изолация.

— Трябва да помисля — рече Хънтър и се върна на масата си.

Кораб, хвърлил котва в спокойни води, е непристъпен като заобиколена с ров крепост. А Сансон го беше направил още по-непристъпен — беше изхвърлил помията и боклука около него, за да привлече акули. В пристанището те и без това бяха много, така че опитът да се достигне до „Ел Тринидад“ с плуване си беше чисто самоубийство.

Лодка също не можеше да приближи до кораба, без да бъде забелязана.

Затова подходът трябваше да е открит и на пръв поглед безобиден. Откритата лодка обаче не предлага много възможности за криене. Хънтър почеса главата си. Закрачи напред-назад из „Черния глиган“, а после, все така неспокоен, излезе на улицата.

Там видя фокусник, поредното забавление в града, който пръскаше струи разноцветна вода от устата си. Фокусничеството беше забранено в колонията Масачузетс, тъй като се смяташе, че е дело на Дявола. Но за Хънтър то бе просто поредното чудачество.

Той се загледа известно време във фокусника, който пръскаше една след друга струи с различни цветове. Накрая отиде при него.

— Искам да науча тайните ти.

— Много прекрасни дами от двора на крал Чарлз са ми казвали същото и са ми предлагали повече от теб.

— Предлагам ти живота ти — каза Хънтър и опря заредения пистолет в бузата му.

— Няма да го направиш — каза фокусникът.

— Напротив, ще го направя.

Няколко минути по-късно Хънтър се намираше в шатрата на фокусника и слушаше обясненията на номера му.

— Нещата не са такива, каквито изглеждат — каза фокусникът.

— Покажи ми — нареди Хънтър.

Фокусникът обясни, че преди представлението гълта хапче, направено от жлъчка на юница и печено тесто.

— Това пречиства стомаха ми, нали разбираш.

— Разбирам. Нататък.

— После правя смес от бразилски орехи и вода и я варя, докато не стане червена. Гълтам и нея преди работа.

— Нататък.

— После изплаквам чашите с бял оцет.

— Нататък.

— А други чаши оставям неизплакнати.

— Нататък.

След това, обясни фокусникът, пиел вода от чистите чаши и връщал съдържанието на стомаха си, получавайки чаши от яркочервено „бордо“. В другите чаши, които били изплакнати с оцет, същата течност ставала „бира“ с тъмнокафяв цвят.

При пиенето и връщането на още вода се получава по-светъл цвят, наричан от фокусника „шери“.

— Други трикове няма. Нещата не са каквито изглеждат, и това го доказва. — Фокусникът въздъхна. — Номерът е да насочиш вниманието към погрешното място.

Хънтър му благодари и отиде да потърси Ендърс.

— Познаваш ли жената, която ни помогна да се измъкнем от „Маршълси“?

— Името ѝ е Ан Шарп.

— Намери я — каза Хънтър. — И събери шестима от най-добрите хора за лодката.

— Защо, капитане?

— Ще идем на гости на Сансон.

38.

Свирепият смъртоносен французин Андре Сансон не беше свикнал да изпитва страх и не се уплаши, когато видя потеглящата от брега лодка. Огледа я внимателно; от това разстояние виждаше, че в нея има шестима гребци и двама души на носа, но не можеше да определи кои са.

Очакваше някакъв номер. Англичанинът Хънтър беше коварен и щеше да използва коварството си, стига да можеше. Сансон знаеше, че не е умен като него. Собствените му таланти бяха по-животински, по-материални. Въпреки това беше уверен, че не съществува номер, който Хънтър би могъл да му изиграе. Беше сам на кораба и щеше да си остане сам и в безопасност до падането на нощта. Но по здрач щеше да получи свободата си или ще унищожи кораба.

А Сансон знаеше, че Хънтър за нищо на света не би позволил корабът да потъне. Беше положил огромни усилия, за да се добере до това съкровище. Би направил всичко, за да го задържи — дори би се съгласил да освободи Сансон. Французинът се чувстваше уверен.

Продължи да се вглежда в лодката. Когато тя приближи, Сансон видя на носа самия Хънтър заедно с някаква жена. Какво можеше да означава това? Заболя го главата от чудене какво ли е замислил англичанинът.

Но накрая се задоволи с мисълта, че номерата са невъзможни. Хънтър бе умен, но и това си имаше граници. А и би трябвало да знае, че дори от това разстояние може да бъде свален толкова бързо и просто, както човек прогонва кацнала на ръкава му муха. Сансон можеше да го убие, ако искаше. Но нямаше причина да го прави. Искаше единствено свободата си и оправдаване. А за целта Хънтър му трябваше жив.

Лодката приближи и Хънтър му махна весело.

— Сансон, свиньо френска!

Сансон му махна в отговор и се ухили.

— Хънтър, английска овча красто! — извика той с приветливост, каквато изобщо не изпитваше. Бе доста напрегнат и напрежението му

се засили, когато си даде сметка колко небрежно се държи Хънтър.

Лодката достигна „Ел Тринидад“. Сансон се наведе леко над релинга, показвайки им арбалета си. Но не искаше да се навежда прекалено много, макар да изгаряше от желание да погледне в лодката.

— Защо си тук, Хънтър?

— Донесох ти подарък. Може ли да се качим?

— Само вие двамата — каза Сансон и отстъпи от релинга. Изтича бързо до другия борд, за да види дали не приближава втора лодка. Но в спокойната вода обикаляха само перките на акулите.

Обърна се и чу двама души да се катерят по борда на кораба. Насочи арбалета, когато жената се появи. Беше млада и адски красива. Усмихна му се почти свенливо и отстъпи встрани, за да направи място на Хънтър. Хънтър спря и погледна Сансон, който стоеше на двадесет крачки от него, стиснал арбалета.

— Не бих го нарекъл радушно посрещане — отбеляза Хънтър.

— Трябва да ме извиниш — отвърна Сансон. Погледна към момичето, после отново към Хънтър. — Направи ли нещо за изпълняване на исканията ми?

— Действам по въпроса. В момента сър Джеймс подготвя документите. Ще ти бъдат доставени след няколко часа.

— А каква е целта на това посещение?

Хънтър се изсмя.

— Сансон, знаеш, че съм практичен човек — рече той. — Знам, че държиш всички козове. Трябва да се съглася с всичко, което кажеш. Този път се показва твърде хитър дори за мен.

— Знам — отвърна Сансон.

— Някой ден — рече Хънтър и очите му се присвиха — ще те намеря и ще те убия. Обещавам ти. Но засега ти спечели.

— Това е някакъв трик — каза Сансон. Изведнъж осъзна, че нещо изобщо не е наред.

— Не е трик — отвърна Хънтър. — А мъчение.

— Мъчение ли?

— Точно така — каза Хънтър. — Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Така че за да прекараш следобед приятно, ти доведох тази жена. Със сигурност ще се съ согласиш, че е изключителна чаровница — за англичанка. Ще ти я оставя тук. — Хънтър се разсмя. — Ако ти стиска.

Сега бе ред на Сансон да се засмее.

— Хънтър, ти си слуга на самия Дявол. Не мога да имам жената и в същото време да си отварям очите на четири.

— Нека английската й прелест те измъчва — каза Хънтър, поклони се леко и прескочи релинга.

Сансон се заслуша в глухите удари на краката му по корпуса и чу как той скочи в лодката. След това Хънтър даде заповед да потеглят и се чу плясъкът на греблата.

Това е номер, помисли си Сансон. Хънтър искаше да го изиграе. Погледна жената — сигурно беше въоръжена.

— Лягай — изръмжа й той.

Тя го погледна объркано.

— Лягай! — повтори той и тропна с крак по палубата.

Тя легна, а Сансон приближи предпазливо и я претърси през дрехите. Нямаше оръжия. Но въпреки това бе сигурен, че това е номер.

Отиде при релинга и погледна към лодката, която се връщаше към брега. Хънтър стоеше на носа, обърнат към сушата, без да поглежда назад. Гребците бяха шестима. Всичко бе както на идване.

— Мога ли да стана? — попита момичето и се изкиска.

Сансон се обърна към нея.

— Да, ставай.

Тя се изправи и оправи дрехите си.

— Харесвам ли ви?

— За английска свиня — грубо отвърна той.

Без да каже нито дума повече, тя започна да се съблича.

— Какво правиш? — остро попита Сансон.

— Капитан Хънтър каза, че трябва да си сваля дрехите.

— Аз пък ти казвам да ги оставиш там, където са си — изръмжа Сансон. — И отсега нататък ще правиш каквото ти заповядам.

Огледа хоризонта във всички посоки. Виждаше се само отдалечаващата се лодка.

Трябва да е някакъв трик, помисли си Сансон. Трябва.

Отново погледна момичето. Тя облиза устни. Привлекателно създание. Къде ли можеше да я изуча? Къде щеше да е в безопасност. Даде си сметка, че ако се качат на надстройката на кърмата, ще може да наблюдава във всички посоки и пак да се наслади на английската курва.

— Ще се възползвам от капитан Хънтър — рече той. — И от теб също.

И я поведе към кърмата. Няколко минути по-късно отново получи изненада — това малко създание бе пищяща, страстна мръсница, която викаше, охкаше и забиваше нокти, за най-голямо удоволствие на Сансон.

— Толкова ти е голям! — ахна тя. — Не знаех, че на французите са им толкова големи!

Пръстите ѝ болезнено одраха гърба му. Сансон беше щастлив.

Нямаше да е толкова щастлив, ако знаеше, че писъците ѝ от удоволствие — които бяха щедро платени — представляваха сигнал за Хънтър, който висеше над ватерлинията на въжената стълба и гледаше бледите тела на акулите, които се стрелкаха във водата около него.

Хънтър висеше там, откакто лодката беше потеглила. На носа ѝ имаше плашило, скрито преди това под седалките и извадено, докато Хънтър беше на борда.

Всичко бе минало точно според плана му. Сансон не бе посмял да се вглежда прекалено внимателно в лодката, а веднага щом тя потегли обратно, му се наложи да изгуби няколко минути, за да претърси момичето. Когато отново отиде да наблюдава лодката, тя се беше отдалечила достатъчно, за да не може той да разпознае плашилото. Ако беше погледнал директно надолу, щеше да види висящия там Хънтър. Но нямаше причина да го прави — пък и момичето бе инструктирано да го разсее колкото се може по-скоро.

Хънтър вися на въжетата доста време, преди да чуе страстните викове. Идваха откъм кърмата, точно както очакваше. Внимателно се изкатери до оръдейните люкове и се промъкна на долната палуба на „Ел Тринидад“.

Не беше въоръжен и първата му работа бе да си намери оръжия. Тръгна към склада, намери къс кинжал и два пистолета, които зареди много внимателно. После взе един арбалет и опъна тетивата му. Едва тогава тръгна по стълбата към горната палуба. Там спря.

Погледна към кърмата и видя Сансон да стои до момичето. Тя оправяше дрехите си, а французинът оглеждаше хоризонта. Беше се отдал на страстта само за няколко минути, но те бяха фатални. Хънтър гледаше как Сансон слиза по стълбата и крачи по палубата. Погледна на една страна, после на друга.

И изведнъж спря.

Погледна отново.

Хънтър знаеше какво гледа. Беше видял мокрите следи по корпуса, оставени от дрехите му. Те водеха до люковете на оръдията.

Сансон се обърна рязко.

— Кучка! — изкрещя той и стреля с арбалета по момичето, което още стоеше на кърмата. Беше разгорещен и не улучи. Тя изпищя и се скри долу. Сансон понечи да се втурне след нея, но като че ли размисли. Спря и презареди арбалета. После зачака, като се заслушваше.

Чуха се стъпките на бягащото момиче, после се затръшна врата. Хънтър предположи, че Ан Шарп се е заключила в някоя от каютите. Засега би трябвало да е в относителна безопасност.

Сансон се върна в средата на палубата и застана до гротмачтата.

— Хънтър — извика той. — Хънтър, знам, че си тук.

И се разсмя.

Засега преимуществото бе на негова страна. Стоеше до мачтата и знаеше, че се намира извън обсега на всеки пистолет от всяко разстояние. Чакаше. Обиколи предпазливо мачтата, като въртеше бавно глава. Беше нащрек, отваряше си очите на четири. Беше готов за всякаква тактика.

Хънтър действа нелогично — стреля с двата пистолета. Едната сачма се заби в гротмачтата и от нея се разлетяха трески, а втората улучи Сансон в рамото. Французинът изпъшка, но сякаш изобщо не забеляза раната. Завъртя се и стреля с арбалета. Стрелата профуча покрай Хънтър и се заби в стълбата.

Хънтър се втурна надолу по стълбите, а Сансон се затича след него. Зърна го за миг — беше извадил пистолетите си и ги бе насочил напред.

Хънтър се скри зад стълбата и затаи дъх. Видя как Сансон слезе тичешком и мина точно над главата му.

Французинът се озова на оръдейната палуба с гръб към Хънтър.

— Не мърдай — каза му Хънтър с леден глас.

Сансон не се подчини. Обърна се и стреля с двата пистолета.

Сачмите изсвириха над главата на Хънтър, който беше приклекнал. Той се изправи с готов за стрелба арбалет.

— Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат — каза той.

Сансон се ухили и вдигна ръце.

— Хънтър, приятелю. Беззащитен съм.

— Нагоре — с безизразен тон заповяда Хънтър.

Сансон тръгна по стълбата с вдигнати ръце. Хънтър видя ножа в колана му. Лявата ръка на французина посегна към него.

— Недей.

Ръката замръзна.

— Нагоре.

Сансон продължи, следван от Хънтър.

— Все пак ще те спипам, приятелю.

— Най-много да напипаш кол в задника си — обеща му Хънтър.

Двамата се качиха на горната палуба. Сансон отстъпи към мачтата.

— Трябва да поговорим. Трябва да бъдем разумни.

— Защо? — попита Хънтър.

— Защото скрих половината съкровище. Виж — каза Сансон и докосна златната монета на шията си. — Тук отбелязах къде се намира то. Съкровището от „Касандра“. Не те ли интересува?

— Интересува ме.

— Добре тогава. Имаме причина да преговаряме.

— Ти се опита да ме убиеш — каза Хънтър. Арбалетът в ръцете му не трепваше.

— Не би ли сторил същото на мое място?

— Не.

— Разбира се, че би го направил — рече Сансон. — Абсолютно дебелоочие е да го отричаш.

— Може би щях — каза Хънтър.

— Значи помежду ни няма изгубена любов.

— Не бих се изпречил на пътя ти.

— Щеше, ако имаше възможност.

— Не — каза Хънтър. — У мен има нещо, наречено чест...

Точно тогава зад него се разнесе женски глас:

— О, Чарлз, спипал си го...

Хънтър се обърна едва-едва, за да погледне към Ан Шарп, и в същия миг Сансон се хвърли напред.

Хънтър стреля автоматично. Тетивата избръмча, стрелата полетя със свистене през палубата. Улучи Сансон в гърдите, вдигна го във

въздуха и го закова за гротмачтата. Французинът размаха ръце и потръпна.

— Постъпи несправедливо — изпъшка Сансон, от устните му капеше кръв.

— Напълно си го заслужи — отвърна Хънтър.

След миг Сансон издъхна и главата му клюмна напред. Хънтър извади стрелата и тялото падна на палубата. Той свали от шията му златната монета с надрасканата на нея карта на съкровището. Ан Шарп бе притиснала ръка към устата си и гледаше как Хънтър извлачи трупа до релинга и го хвърли през борда.

Тялото се понесе по водата.

Акулите започнаха да обикалят предпазливо около него. После една приближи и откъсна парче месо. Последва я втора, после трета; водата се покри с кървава пяна. Това продължи само няколко минути, след което кръвта се разнесе и повърхността отново се успокои. Хънтър извърна очи.

ЕПИЛОГ

Според собствените му мемоари, озаглавени „Живот сред каперите на Карибско море“, Чарлз Хънтър е издирвал съкровището на Сансон през цялата 1666 г., но така и не го открил. Върху златната монета нямало карта, а странна поредица триъгълници и числа, които Хънтър така и не успял да разчете.

Сър Джеймс Алмънт се върнал с племенницата си лейди Сара Алмънт в Англия. Двамата загинали при Големия пожар в Лондон през 1666 г.

Мисис Емили Хаклет останала в Порт Роял до 1686 г., когато умряла от сифилис. Синът ѝ Едгар станал състоятелен търговец в колонията Каролина. Неговият син, Джеймс Чарлз Хаклет Хънтър, бил губернатор на Каролина през 1777 г., когато призовал колонията да застане на страната на метежниците от Севера срещу английската армия под командването на генерал Хоу в Бостън.

Мис Ан Шарп се върнала в Англия през 1671 г. като актриса; по онова време женските роли вече не се играели от момчета, каквато била по-ранната практика. Тя станала втората по известност жена от Индиите в цяла Европа (най-прочутата, разбира се, е мадам Дьо Ментенон, любовница на Луи XIV, която е родена в Гваделупа). Ан Шарп умряла през 1704 г. след живот, който самата тя описва като изпълнен с „възхитителна слава“.

Виртуозният кормчия, бръснар и хирург Ендърс взел участие в експедицията на Мандевил срещу Кампече през 1668 г. и загинал по време на буря.

Мавърът Баса намерил смъртта си през 1669 г. по време на атаката на Хенри Морган срещу Панама. Бил стъпкан от един от бикове, които испанците пуснали срещу нападателите, за да защитят града.

Дон Диего Чифутина доживял до дълбока старост и загинал през 1692 г. по време на земетресението, унищожило завинаги „покварения град“.

Лазю била заловена и обесена като пират в Чарлстон, Южна Каролина, през 1804 г. Твърди се, че е била любовница на Черната брада.

Чарлз Хънтър, отслабен от малария по време на издирването на съкровището на Сансон, се завърнал в Англия през 1669 г. По онова време нападението срещу Матансерос се превърнало в политически гаф и той така и не бил приет от Чарлз II, нито бил почетен по някакъв начин. Умрял от пневмония през 1670 г. в една къща в Тънбридж Уелс, оставяйки след себе си скромно имение и бележника си, който е запазен в Тринити Колидж, Кеймбридж. Този бележник съществува и до днес, както и гробът на Хънтър в гробището на църквата „Сейнт Антъни“ в Тънбридж Уелс. Надписът върху камъка е почти заличен, но въпреки това може да се разчете:

ТУК ПОЧИВА
ЧАЗ. ХЪНТЪР, КАПИТАН
1627–1670
ПОЧТЕН ПЪТЕШЕСТВЕНИК И МОРЯК
ОБИЧАН ОТ СЪНАРОДНИЦИТЕ СИ
В НОВИЯ СВЯТ
VINCIT

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.